

Ж-6004

ИЗДАТЕЛЬ Л. ДЖУЛЫНСКИЙ

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочекъ миссійныхъ“

въ Ланшинѣ п. Бережаны.

КНИЖОЧКА

МИССИИНА

Выходитъ каждого мѣсяца.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочекъ миссійныхъ“,

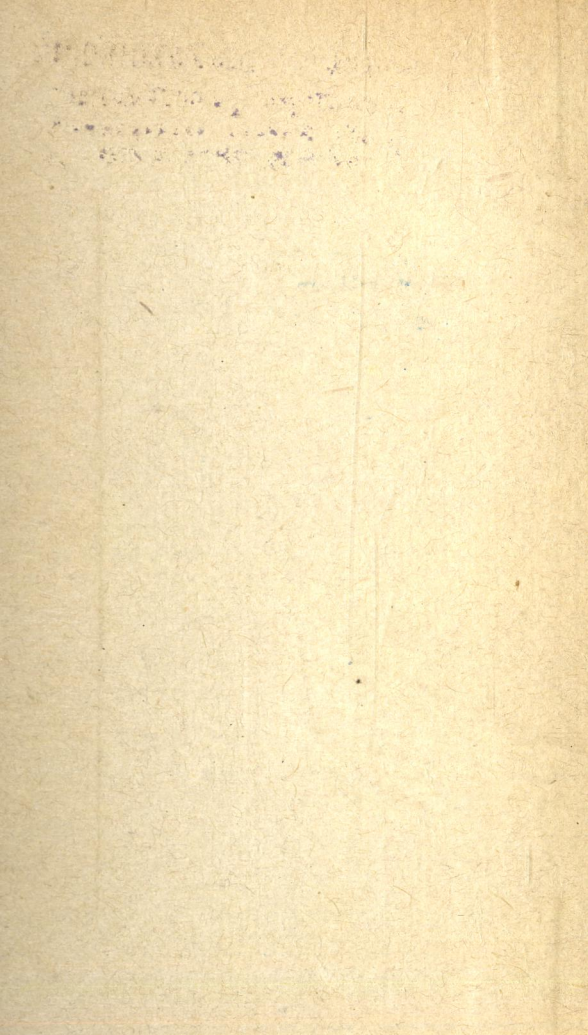
въ Ланшинѣ п. Бережаны.

1893.

БЕРЕЖАНЫ.

Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого.

1893.

СВЯЩ. М. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
и „Христианской России“
въ ЛАНДНАУ. БУДА ПЕРВАЯ.

33200

Т/в

Джульинский
1893.

Число 1.

1893

Цѣна 3 кр.

КНИЖОЧКА

МИССИЙНА

ВЫХОДИТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“,
въ Лапшинѣ и. Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.

Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого.
1893.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

Список одржаних

1. Чодрун зарвануи
Доктрескиа Јонбу Јаура
2. Ч. Екена
Грфоби & Родмубу
3. Ч. Аре. Јабрану Јаура.
Монамуби & Јаури
Доктрескиа
4. Ч. Чодрун
Монамуби & Јаура
Монамуби
5. Ч. Екена
Монамуби
6. Ч. Аре.
Монамуби & Јаура
7. Ч. Аре.
Монамуби
8. Ч. Аре.
Монамуби & Јаура
9. Ч. Аре.
Монамуби
10. Ч. Аре.
Монамуби & Јаура
11. Ч. Аре.
Монамуби & Јаура
12. Ч. Аре.

6004
СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
РЕДАКТОРЪ ПОСЛАНИКА
ЛАПШИНЪ Л. БЕРЕЖАНЫ.

Книжочка

МИССИЙНА.

Число перрше.

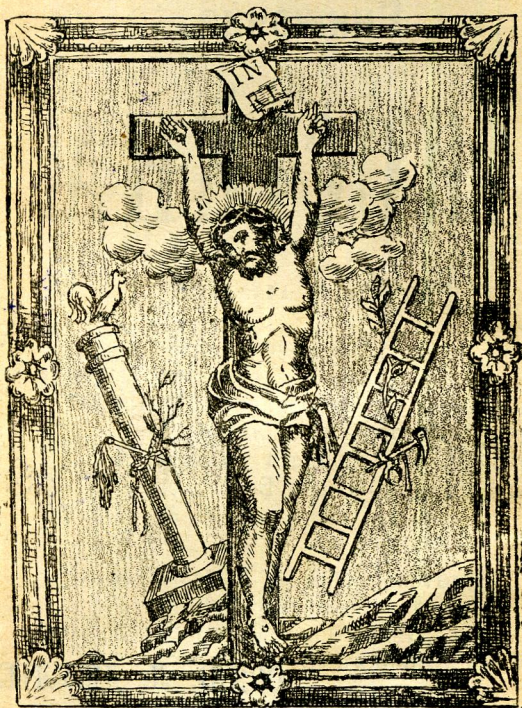

аплата.
Яка намъ буде въ людей заилу.
Мы не пытаемъ, а по правила,та,
„Проповѣдуемъ Христа розно силу“
Божу Премудрѣсть ѣ Божію! Кор. 22. 23.
1. Кор. 22. 23.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинъ, почта Бережаны

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
ВЪ ЛАПШИНѢ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ

Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Чудотворная Икона Распятія І. Христа
въ церквѣ въ Зарваници.

ЛЪВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№

1689548

СЪ НАМИ БОГЪ!

Съ нами Богъ! докъ Божиимъ словомъ
Хранимось ѿтъ пути злои;
Съ нами Богъ! докъ по́дъ покровомъ
Церкви стоимо святой.

Съ нами Богъ! докъ правда шира
Нашими рядить дѣлами;
Съ нами Богъ! докъ чиста вѣра
Править намъ житя стежками.

Съ нами Богъ! докъ Русь не грязне
Въ грязи здрады, въ тѣмѣ измѣны;
Съ нами Богъ! докъ въ насъ не гасне
Лучь надѣй на лучшій днина!

Ю. Н.

О обрядахъ.

Обряды суть конечно потребніи, бо чоловѣкъ складае ся зъ душѣ и тѣла. Такъ душа якъ и тѣло суть сотворѣнія Божіи, отже и одно и друге повинни Богу служити и Ему приличну честь ѡтдавати. Но якъ може тѣло той обовязокъ сповнити? Не иначе, якъ совершаючи ѡтповѣдніи обряды. А до того и сама природа

тягне чоловѣка. Тожъ знайте добре, що коли чоловѣкъ злостится, то разь тото видно на єго очахъ и цѣлѣмъ лиці. Подѣбно и коли радуєся, смутится, завидує, або яке инше чувство має. А коли єго чутьє вносить до свого Трорця и Отца, до свого Господа и Владыки, до своего Держителя и Благодѣтеля, то чи не обявится на внѣ? Певно, що обявится а именно розличными обрядами, або зверхними знаками, въ котрыхъ наше чутьє ѡтбиває ся. И тому обряды такъ давнѣй, якъ и самъ чоловѣкъ.

Но кто ихъ выдумавъ? Много єсть такихъ обрядѣвъ, що сами чоловѣкови насувають ся. И такъ побожный мимоволѣ поѣдноситъ очи до горы; молячій ся, майже не свѣдомо складає руки; роскаяный въ почутію своей виновности схиляє ся будто поѣдъ якимъ тягаромъ до землѣ. Отже такихъ обрядѣвъ не треба выдумувати. Они суть такъ сказавши вѣчнѣй и незмѣннѣй.

Иншѣ обряды установивъ Христосъ Господь або зъ єго порученія установили св. апостолы. Такъ ро-

бити знакъ креста св. на собѣ вѣ-
роятно походить ѿ апостолѣвъ. Св.
письмо каже выразно, що апостолы
ломили хлѣбъ, що вкладали руки на
тыхъ, котрыхъ посвящали на епис-
копѣвъ, священникѣвъ, дѣяконѣвъ и
много иныхъ обрядѣвъ они устано-
вили. Декотрѣ зъ тыхъ обрядѣвъ
суть такѣ, що ихъ зъ установлѣня
Божого змѣнювати не можъ; но
и много иныхъ ѿ апостолѣвъ цер-
ковъ св. всегда неизмѣнно сохраняе.

Въ кѣнцѣ много обрядѣвъ уста-
новила св. церковь. Поклоны, битье
въ груди, сложенье рукъ на грудехъ
на крестъ при молитвѣ, свѣтло, ка-
дило, одежи церковнѣ при Богослу-
женю и иншѣ суть ѿ церкви у-
становленѣ. Тотѣ обряды можуть змѣ-
нитися, бо що люде установили, люде
можуть и переиначити. И дѣйстно
церковь св. змѣняла тотѣ обряды
ѿповѣдно до потребъ часу и мѣст-
ця. И такъ що до часу много змѣ-
нилось въ обрядахъ. Въ першихъ
вѣкахъ христїаньской вѣры побожнѣ
Христїяне сходилися до церкви зъ
полудня около третей години на

часъ девятый, вечеромъ на вечерню, повечерявши на повечеріа, о пѣзночи на полунощницу, до свѣта на утреню, по восходѣ сонця на часъ первый, около девятой и дванадцатой години на часъ третій и шестой, такожъ на литургію, постили дуже строго, клали на собѣ знакъ креста дуже часто и т. д. А теперь хіба въ недѣлю съ трудомъ приходится зѣбрати вѣрныхъ хочъ три разы до церкви; посты ослабли и т. д.; и длятого церковь св. теперь также обряды набоженства зменшила або скоротила. Такъ маєся и що до мѣсяця.

Коли св. церковь установляла обряды, були два головні народы и ихъ языки були всѣмъ знані: нарѣдъ римскій, говорившій языкомъ латиньскимъ и нарѣдъ Грекоѡвъ, розмавляющій языкомъ греческимъ. Оба тоті народы дуже рѣжнилися. Римляне були завоевателями свѣта, отже и навкли до слѣпного послуху своимъ приказамъ; Греки же боронилися лишъ ѡтъ ворогѡвъ, а у себе кожде племя жило по своему. Римляне, яко воины, звкли коротко выжатися,

Греки старались якъ найточнѣйше свои мысли изложить. Римляне отдалися оружію а такъ не мали часу на науку и штуку, а если яка наука и штука у нихъ була, то все они переняли ѿтъ Грекѡвъ, котрѣ науку и штуку пѡдняли до такой высоты и такъ удивительного совершенства, що и нынѣ наибѡльшій ученій и художники съ восхищеніемъ позирають на плоды ихъ ума и почутя красы.

Коли отже тотѣ оба народы такъ дуже рѡжнилися, то и обряды для нихъ установленіи мусѣли бути иншіи. Такъ то повставъ обрядъ римскій, котрый называеся такожь заходнымъ, бо Римляне мешкали въ захѡднѡй церкви, а такожь латиньскій, бо уживае при Богослуженію языка латиньского. Для Грекѡвъ повставъ обрядъ греческій, котрый уживае языка греческого, но и различныхъ иншихъ языкѡвъ, якъ славяньского, румуньского, орменьского и др. Онъ называеся такожь восточнымъ, бо Греки засыляли восточну половину церкви. Тотѣ народы, котрѣ

навернулися до вѣры христiянської черезъ Греко́въ, приняли обрядъ гре́ческій або восточный. Тотi зновъ, що навернулися проповѣдниками церкви римской, приняли обрядъ римскій, латинскій або заходный. Ормены мають еще третiй обрядъ орменскій. На восто́цѣ суть еще иншi обряды.

К.

Памятка зъ Зарваницѣ.

На славнѣмъ галицкѣмъ Подѣлю въ повѣтѣ подгаецкѣмъ надъ рѣкою Стрыпою, на самѣй граници тогожъ повѣту и повѣтовъ Бучацкого и Теремовельского, лежитъ по всей святой Руси знане невеличке, бо только 180 нумеровъ домовыхъ числяче село „Зарваниця“. Оточене зъ трохъ сторѣнъ рѣкою и густымъ лѣсомъ, а будоване дуже симетрично — маючи великi вѣльнi площы представляе оно видъ прекрасный. Коли тi площы и всѣ улицѣ заповнятъ ся прочанами, що съ всѣхъ сторѣнъ Галичины, Буковины, а часомъ и сусѣдныхъ земель Россiйскихъ на ѡтпустъ прибувають, коли побачимо рѣжнороднi одяги — то око наше не може налюбуватися тымъ образомъ. А якъ побачимо щирi и горячi молитвы, а дуже часто и слезы, що зрошують лица богомольцѣвъ,

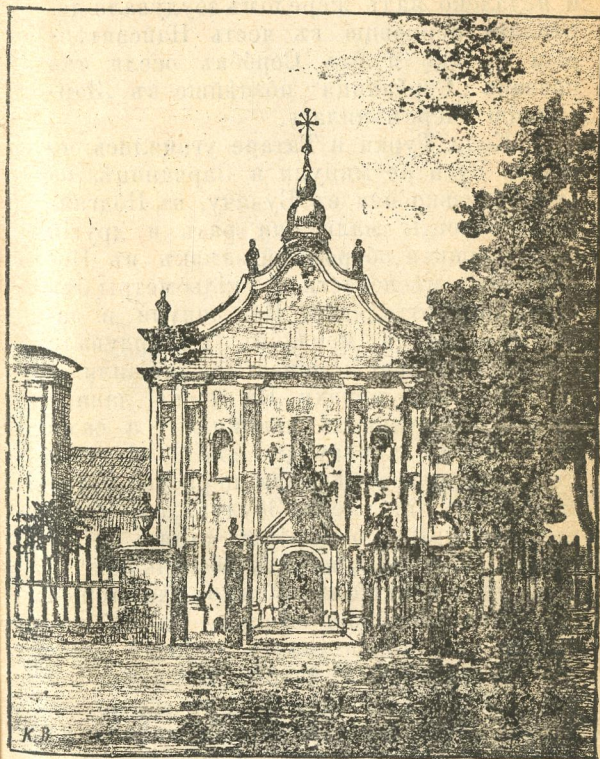

Чудотворная Икона Матери Божии въ
церкви въ Зарваници.

особливо коли тіи бѣльшими приходять товариствами, то серце наше не може нарадуватись товѣ гадковѣ, що на нашѣй святѣй Руси вѣра Христова такѣ глибокѣй запустила корень, що наша вѣра не упадає, що тая вѣра процвѣтає чимѣ разѣ бѣльше и „дасть Богѣ“ не упаде николи.

О початкахѣ села того не можна сказати ничого певного — бо всѣ акта и документи десь безѣ слѣду пропали; що однако село то єсть давне, свѣдчить о тѣмѣ актѣ фундаційный костела поблизького села Золотники зѣ XII. вѣку, де єсть згадка о полю, належачѣмѣ до того костела, положенѣмѣ при дорозѣ ведучѣй до Зарваницѣ. — Шукаючи межѣ старыми паперами, що ся вѣ тутейшой церквѣ знаходять, не знайшовѣ я ничого; ѣдносивѣ ся я такожѣ вѣ тѣй справѣ до славного слѣдителя старинностей Высокопреподобного Крылошанина Петрушевича и довѣдавѣ емѣ ся, що и наша Высокопреподобна и Всесвѣтлѣйша Митрополитальна Консисторія не посѣдає жадныхѣ актѣвѣ, котрѣ-бы менѣ могли щось певного о початкахѣ села „Зарваницѣ“ сказати. Що отже ту наведу, буде оперте по части на устнѣмѣ переказѣ, якѣй до нынѣ межѣ нашимѣ населенѣмѣ доховавѣ ся, а пѣзнѣйшѣ событія подамѣ на пѣдставѣ документѣвѣ, котрѣ маю пѣдъ руками.

Переказѣ народный довѣдає, що вѣ дуже давныхѣ вѣкахѣ прѣйшли ту мона-

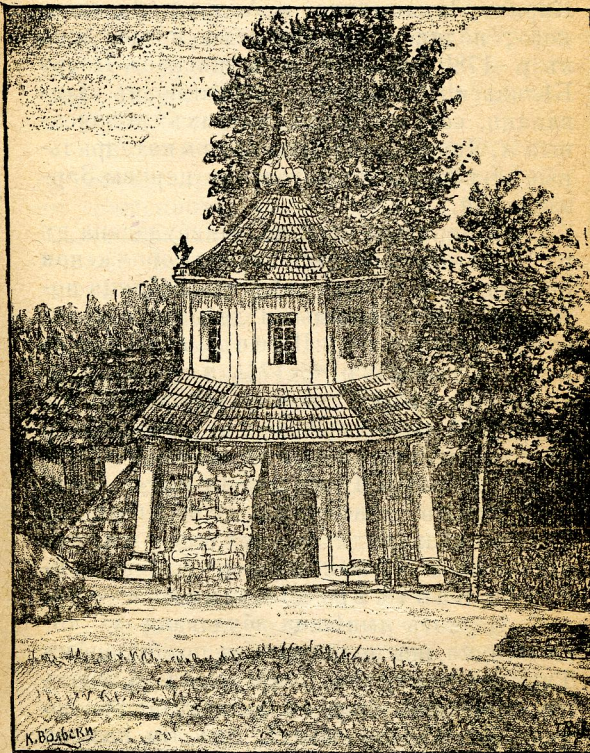

Церковь въ Зарваници.

хи Сербы и за рѣкою на горѣ въ лѣсѣ въ околицѣ „бѣлого камня“ поселились и недалеко надъ жереломъ збудували деревляну церковцю въ честь Найсвятѣйшои Троицы и ѡтъ Сербѡвъ оселя тая названа „Сербаниця“ пѡзнѣйше въ „Зарваницю“ перемѣнилась.

Коли Турки и Татары уганялись по нашѡй Руси не минули и Зарваницѣ, бо були близько неи въ Бучачу, въ Пѡдгайцяхъ и тогды мали они разъ и другій разъ зничити оборонный замокъ въ Пѡлѣсюкахъ мѣсцевости о 2 кильометры ѡтъ Зарваницѣ ѡтдаленѡй. Не минули и затишного мѣся монахѡвъ, вымордували ихъ а церковцю и монастырь зничили.— Прибули нові монахи. На мѣсци давной церковцѣ збудували капліцю — а сами перебрались за рѣку до села и збудували ту на серединѣ села церковь, котра мала бути городжена. Збудували и монастырь, котрый до нынѣ ще стоить и ту мешкае парохъ, а нарѡдъ помешканье то не называе инакше якъ тѡлько „кляшторь“. Деревлянна церковь згорѣла — а на мѣсци де она стояла, стоить до нынѣ высокій крестъ святой, котрый кождому, що на него спогляне, пригадуе то мѣсце, де давнѣйше люде такъ горячо молили ся Богу.

Найдавнѣйші метрики котрѣ ту подибавъ я, сягають р. 1786, а по чинностяхъ духовныхъ вписаныхъ до тыхъ книгъ по-

Каплиця надъ жереломъ въ Зарваници.

дибую підписъ сотрудинокъ мѣстцевыхъ Петра Литиньского, Стефана Подлевского Кирила Лукашевича и Андрея Лисенецкого; підпису пароха нема нигде, ажъ въ р. 1789 коли ѳбувавъ епископъ Петро Бѣлянскій канонічну визитацію въ Зарваници, єсть во всѣхъ книгахъ підписанный А. Липницкій яко канцлеръ катедральный Львѳвскій и настоятель церкви Зарваницкой.

Теперѣшна церковь, — збудована въ р. 1754. — по спаленю давной городженой церкви, якъ о тѳмъ свѣдчить таблица помѣщена надъ входовыми дверми съ написомъ: Хрѣмъ сей Пресвятыя Троицы созданный р. б. 1754 первѣе живописцемъ Андреемъ Солецкимъ р. б. 1784 приукрашенъ — а обнови трудомъ Всечестнѣйшого Господина Іоана Мандычевского — на мѣстника и пароха зарваницкобо — такожде и жертвами побожныхъ Христіянъ р. б. 1859 Антоній Карчмарскій живописецъ.

Церковь нынѣшна збудована зъ того каменя що полишивъ ся по збурѣнѳмъ Турками замку въ Полѣсюкахъ, а жіють ще старенькѣ люде, котрѣ повѣдають, що чули ѳтъ дѣдѳвъ своихъ, якъ тѣи камень на церковь возили.

Церковь сама збудована въ формѣ креста, єсть красна и дуже богата. — Побита бляхою — крыє въ своихъ грубыхъ

мурахъ богато золота и сръбра, котре побожнѣ люде ту въ дарѣ зносятъ. — Все то естъ пришите на 4 великихъ, адамашкомъ покрытыхъ таблицяхъ зъ котрыхъ двѣ суть прибитѣ на стѣнахъ коло престола Иисуса Христа, а двѣ коло престола Пресвятой Дѣвы.

Великѣ, въ дорогихъ золотыхъ и сръбныхъ оправахъ, евангелія, дорогѣ ризы священничѣ, высокѣ, сръбнѣ лѣхтарѣ, все то причиняе ся вельми до украшеня Божого Дому и поѣдноситъ дуже духа побожныхъ Христіанъ.

Увѣйшовши въ церковь бачимо въ великомъ престолѣ чудотворный образъ Спасителя; въ бо̀чной капици по правѣй руцѣ Пресвятую Троицу въ честь котрой церковь посвящена; по лѣвѣй руцѣ въ капици на престолѣ образъ Пресвятой чудотворной Матери Божой а кромѣ того естъ еще престолъ Покрова Пресвятой Дѣвы, престолъ св. верховныхъ апостоловъ Петра и Павла и престолъ святого великомученика Георгія.

Зачну ѡтъ чудотворного образу Спасителя и подамъ дещо поѣсля переказу, а дещо на поѣставѣ документѣвъ: Було то въ р. 1740. Зарваницкѣй господарь, чоловѣкъ богатый и дуже побожный Стефанъ Рысанъ, выѣхавъ чотырма волами на нѣчь по сѣно на свою сѣножать. Утрудженный цѣлоденновъ тяжковъ працевъ здрѣмавъ ся ѣдучи на возѣ -- а коли

пробудивъ ся, увидѣвъ що его воли клячати а передъ ними освѣтленный ясностію великою у воздухѣ находить ся образъ „Распятого на крестѣ Спасителя“. Уклякъ и ѡнѣ, помоливъ ся щиро, вернувъ до дому, давъ знати священникамъ, а ти съ процесією принесли образъ до села и помѣстили его въ давной якъ то вспомнувъ я городженой церквѣ. Колижъ той образъ чудами прославивъ ся, прибувъ ту въ р 1742 Митрополитъ Атаназій Шептыцкій и вложивъ на образъ сребну корону.

Образокъ ту помѣщенный есть вѣрнымъ ѡтбиткомъ престольного образу Зарваницкого, а молитву, котру залучаю, уложивъ въ часѣ коронаціи самъ выше згаданный Митрополитъ, коли по скѣнченѣмъ дѣйствию святѣмъ уклякъ.

Коли церковь давна згорѣла а р. 1754 вымуровано нову, перенесено и чудотворный образъ Спасителя до ней и умѣщено въ головнѣмъ Престолѣ. Съ великою набожностею приходятъ люде до того святого образу, но не меншу набожнѣсть оказываютъ они и чудотворной Матери Божой Зарваницкой.

Залучаю ту вѣрный ѡтбитокъ образу Пресвятой Дѣвы — котрый якъ ту въ книгахъ церковныхъ есть записано походить зъ XIII столѣтя — а кто уложивъ помѣщену ту молитву не могу сказати.

Якъ переданье несе мавъ той образъ

зъявити ся за рѣкою Стрыпою въ деревляной церковци а пѣзнѣйше перересено єго до теперѣшной церкви. Коронація того образу нововъ зъ Риму привезеновъ короновъ ѡтбула ся р. 1867. заходомъ тогдашного пароха Зарваницкого отца Порфирія Мандичевского. Мѣсце де давнѣйше стояла церковь за рѣкою и нынѣ не єсть пусте. Стоитъ тамъ мурована каплиця а зъ пѣдъ неи бѣе сильне жерело зимной здоровой воды. Нема такого, кто прибувши до Зарваницѣ не ѡтвѣдавъ бы и того святого мѣсця, ктобы не помоливъ ся ту, та и не напивъ ся и взявъ съ собою въ посудину здоровой воды до дому. Особливо рано передъ всходомъ сонця єсть ту дуже много людей, мыють ся, они въ водѣ, що зъ керницѣ потокомъ до рѣки сплыває и молятъ ся горячо.

Въ року 1892 помѣщено ту надъ жереломъ образъ Пресвятой Дѣвы Зарваницкой, котрый дуже красно змалювавъ нашъ артистъ п. Юліянъ Панькевичъ.

Коли зачавъ ту нарѣдъ Христіянскій зъ далекихъ сторѣнь прибувати, щобъ доступити ѡтпусту, не знаю — бо не маю пѣдставы, на котрѣй мѡгъ бы я що певного сказати; але що ѡтпустъ бувъ наданный вже давнѣйше о тѡмъ свѣдчить таблица умѣщена въ церквѣ на котрѣй читаємо, що кардиналъ Іоанъ Симеоні Предсѣдатель „Пропаганды“ на авдієнціи у Святѣйшого Отца Пія Паны IX. на дни

6. Августа 1867. узыскавъ ѡтновленье повного ѡтпусту для всѣхъ вѣрныхъ Христовыхъ, котрѣ въ часѣ ѡтъ Вознесеня Господного, яжъ по день Покрова Пресвятой Богородицы посѣтятъ въ дни недѣльный и праздничнѣй приходску церковь въ Зарвавици, ту высповѣдають ся и прїимуть Найсвятѣйшу Тайну Евхаристїи и помолятъ ся щиро о розширенье вѣры Христовой, выкорененье ересей и наверненье грѣшникѡвъ.

Зъ ласки того святого ѡтпусту користають Христїяне и щорѡчно прибувае ихъ ту велике множество.

Але не ино поодинокѣ люде, а здаеь и цѣлѣй громады мусѣли колись дѡзнати ласки Пресвятой Дѣвы и єи „Разпятого Сына“ коли ще до теперь до того святого мѣсця не поодинокѡ але великими идуть громадами, ѡтъ якъ мешканьцѣ Дѡбринова ѡтъ Рогатина, Товстенького ѡтъ Гусятына, мѣщане ѡтъ Тысмѣяницѣ, Коломыи, Снятына и инныхъ мѣстцевостей. Спѣшатъ они ту громадѡ не зважають на трудъ, делеку дорогу, а коли увѣйдуть впровадженѣ священникомъ въ церковь, то дуже часто можъ слезу въ ихъ оцѣ побачити Очищенѣ ѡтъ грѣхѡвъ покрѣпленѣ на души вертають весело и радѡстно до дому.

Якъ выше згадавъ я приносять ту прочане дорогѣ офѣры, що причиняють ся до украшеня дому Божого и такъ 1891 р.

принесли мѣщане коломыйскій дуже красну хоругвь, сего року принесли другу, за то най на тѣмъ мѣсци пріймуть подяку. Коло великого престола висить 6. великихъ срѣбныхъ люстеръ которіѣ офѣрвававъ бувшій властитель Зарваниць А. Мбоячиньскій. Мешканць Бережанъ двократно дорогоцѣнну зробили офѣру. И такъ въ престолѣ Пресвятой Дѣвы знаходить ся велика и груба срѣбна бляха, котра служить заразомъ за дверць ківота а на ней написъ „зъ Бережанъ 1763 — дня 1. мая.

Знову підъ образомъ Спасителя подыбуемо велику зъ щирого срѣбра корону на котрій читаємо:

Роспятий Христе Царю за вся ны

Не посѣщай, просимъ Тя моромъ Бережаны;

Посѣщай ны во щедротахъ усердно молимъ Тя,

Да здраві-многолѣтно и въ небѣ хвалимъ Тя. 1772. — 1773.

Здаєсь менѣ, що въ р. 1772. мусѣвъ бути помѣръ, а Бережаньць въ нещастю удають ся о помѣчь до Спасителя. Выслухані зъ вдячности офѣрують въ р. 1773 Спасителеви срѣбну корону. Не въ силѣ я навести ту всѣхъ жертвъ, котрыми украшена церковь Зарваницка, але то певне, що Господь найрадше пріймає жертву тую, коли чоловікъ свое сердце Ему жертвує. Тожь дорогій Брате! коли попадєся

Тобѣ въ руки отся книжочка перечитай
собѣ набожно залученіи молитвы такъ до
Исуса Христа якъ и до Пресвятой Дѣвы
Зарваницкой, зѣтхни до Господа щиро зѣ
глубины души Твоеи а будь певный, що
ѣтъ Него потѣшенный — выслуханный и
поратованный зѣстанешь.

Въ Зарваници, дня 7/9 1892.

Копертыньскій.

Зѣ библийнѣи истѣриіи.

Оденъ начальникъ божницѣ, и-
менемъ Іаиръ прійшовъ до І. Хри-
ста и сказавъ: „Моя 12 лѣтна дѣнь-
ка умирае; прійди и возложи на ню
руки, щобы выздоровѣла. І. Христосъ
ѣтправивъ ся до дому того отця; за
нимъ ишли ученики и народъ. Коли
тамъ прійшли, застали всѣхъ плачу-
чихъ, бо дѣнька уже умерла. І. Хри-
стосъ казавъ всѣмъ выйти, а оста-
вивъ тѣлько отца и матеръ умершой
и своихъ трехъ ученикѣвъ: Петра,
Якова и Іоанна, приступивъ до у-
мершой, взявъ за руку мѣвчи: Дѣ-
вице, встань! И сейчасъ ожила она
и стала ходити.

Воскресеніє доньки Іаира.

Щаслива дѣвица, подумаешь собѣ, спозираючи на сей образокъ, бо ю І. Христось ѡтъ смерти покликавъ до житя. Правду кажешь, але тая дѣвица зновъ умерла, бо кождый чоловѣкъ умирати мусить. Але и она и мы всѣ люде воскреснемо колись на судѣ остаточнѡмъ и не на тоѣ, щобы умерти, але щобы жити вѣчно або въ небѣ або въ пеклѣ. „Кто вѣрує въ мене, має житье вѣчне“ мовивъ І. Христось. Мы вѣруємъ въ тоѣ сильно и непоколебимо и правду туѣ высказуемо словами символа вѣры: „Чаю (ожидаю) воскресенія мертвыхъ и жизни (житя) будущаго вѣка, аминь.“

Коляда.

(Зъ усть народа).

Нуте, нуте братя сусѣды,
Покиньмо клопѡтъ, забудьмо бѣды;
Найся помножить наша потѣха,
Клопѡтъ и нужда згине до лиха.

Треба, треба миліи братя
Нарожденному поклѡнъ отдати.

Коляда.

Велично

Му - те ну - те Бра - тя су -

сб - ди по - киць - мо кло - потъ за - буаь - мо

вб - ды най ся дом - но - жить на - ша - ло -

тб - ха кло - лотъ и нуж - да эки - ве до ли ха

пре - ба тре ба - ми ли и Бра - тя

на - рожд - ен - но - му ло - лотъ бг да - ти

Все то винна нещастна Ева, ^е
Що зѣла овочъ зъ райского древа,
Ввела въ неволю всѣ свои дѣти,
Прійшовъ Спаситель, хоче збавити.

Треба....

Въ Веѣлеемѣ диво надъ дивы
Христось родився зъ пречистой Дѣвы,
Богъ нашъ предвѣчный царь всего
[свѣта,

Въ яслехъ лежить якъ бѣдне дитя.

Треба....

Найперше чули въ полю пастири,
Якъ на повѣтю ангелы пѣли
Слава во вышнихъ най Богу буде
А миръ на земли вамъ добрій люде.

Треба....

Ливанъ, миро, золоті дарѣ
Принесли Христу зъ востоку Царѣ,
А мы си єсьмо бѣдніи хлопы,
Що мае хата несѣмъ до шопы.

Треба....

Треба, треба и тоє знати,
Якѣ то дары нести Дитяти;
Въ кѣнци ѡтдаймо Іисусу Христу
Душу и тѣло и совѣсть чисту.

Прійми, прійми всесильный Пане
То Ти даємо, нащо насъ стане.

Найважнѣйшій рѣчи въ св. сповѣди.

Мы уродились въ грѣсѣхъ первороднѣхъ и съ тымъ грѣхомъ не могли-бысмо були пойти до неба, бо „ничого скверного не ввійде до царства небесного“. Отъ того грѣха выбавивъ насъ І. Христосъ своєю смертію на крестѣ и отворивъ намъ двери до царства Божого. Та щожъ намъ зъ того, що мы позбулись грѣха первородного, если маємо теперь свои власнѣ тяжкѣ грѣхи, котрѣ уже мы самѣ учинили! А щожъ намъ тогды робити, щобы бути спасеными? Суть тѣлько двѣ дороги, котрѣ ведуть до царства небесного: дорога невинности и дорога покуты. Для насъ лишаєсь по грѣху тяжкѣхъ тѣлько тая друга дорога, дорога покуты въ тайнѣ покаяннѣ. „Кому ѡтпустите грѣхи, будутъ ѡтпущенѣ, а кому затримаєте, будутъ затриманѣ. Що звяжете на земли, буде звязано въ небѣ, а що розвяжете на земли, буде розвязано въ небѣ“. Ты-

ми словами давъ І. Христосъ власть Апостоламъ и ихъ наслѣдникамъ, епископамъ и священникамъ, ѡтпущати грѣхи.

Но чи кождому чоловѣкови ѡтпускає ся грѣхъ? Гдѣ нема жалю правдивого, тамъ нема и ѡтпущеня грѣхѡвъ. Не досыть єсть вызнати свои грѣхи на сповѣди, але найважнѣйшею рѣчею єсть, взбудити правдивый жалъ въ серцю за тое, що мы Г. Бога, яко найдобротлившого нашего Отца, грѣхами нашими образили. Якъ хвороба тѣла лѣчить ся лѣками противными, такъ хвороба душѣ, то єсть грѣхи, лѣчать ся болѣстію и жалемъ. Св. Григорій мовить, що сповѣдь безъ жалю тымъ єсть для душѣ, чимъ рада хотѣй-бы наилучшого лѣкаря безъ ужитя приписаного лѣкарства. Згадаймо на деякѣ примѣры. Юда Искаріотскій визнававъ свѣй грѣхъ; „Согрѣшивъ, продавъ кровь невинну“... казавъ ѡнъ, но чи тое єго спасло? Противно сей розбѣйникъ на крестѣ не визнававъ поодинокю своихъ грѣхѡвъ, а тѣлько

щиро жалувавъ и кликавъ: „Помяни мя, Господи!“ и зôставъ выслушанный и принятый до царства небесного, хотяй бувъ злодѣй и розбôйникъ; „Нынѣ со мною будешь въ раю“ сказавъ до него І. Христось. Жаль правдивый змазуе при сповѣди и найтяжшій грѣхи и очищае душу хотяй-бы и наибôльшого грѣшника. Або згадаймо собѣ заблудного сына. Длѣтого, що жалувавъ щиро за свôй грѣхъ, то и отецъ простивъ ему все, принявъ ласкаво назадъ за сына и бувъ ему еще милѣйшимъ, нѣжъ передъ тымъ. Або Марія Магдалина? Она була велика грѣшница. Але коли упала до нôгъ Іисусовыхъ и зъ великого жалю стала слезами обливати и волосемъ обтирати ноги, дôстала ôтпущеня всѣхъ грѣхôвъ, бо І. Христось сказавъ до неї: „Ôтпускають ся тобѣ грѣхи, иди въ мирѣ!“ Подôбно и св. Петръ. Три разы ôтрекавъ ся Христа, але щиро сего жалувавъ; „Плака ся горько“ — каже св. письмо. Такъ подôбно и царь Давидъ оплакувавъ

грѣхи свои черезъ цѣле житье. О-
тожь знаймо о тѣмъ, що жаль пра-
вдивый въ сповѣди то рѣчь найва-
жяѣйша. Пророкъ Єзекіиль повѣдає:
Дѣлайте покаяннїе за всѣ не-
правости вашѣ, а я дамъ ся
вамъ переблагати, дамъ ся пе-
репросити и ѡтпущу вамъ
грѣхи вашѣ“. Жида гадали, що
до жалю за грѣхи выстарчить имъ
роздирати одежу свою, але І. Хри-
стосъ сказавъ имъ: „Роздирайте
серця вашѣ, а не одежи ва-
шѣ“. Дятого коли-бы ктось якійсь
грѣхъ и забувъ на сповѣди выска-
зати, то сповѣдь єсть важна, если
тѣлько жаль єсть правдивый.

(Конецъ въ книжочцѣ ч. 2.)

МОЛИТВА

до розпятого Господа Іисуса Христа въ
чудотворнѣй Иконѣ Зарвануцкѣй.

О пресолодкѣй Іисусе Спасите-
лю мѣй: Ты зѣйшовъ зъ неба на зе-
млю, изъ нѣдръ Отеческихъ во утро-
бу Пречистой Дѣвы, челоуѣчество
прїймивъ, и всѣ труды и болѣзни на

тоє понѣсь єси, щобы мене до неба, зъ котрого разомъ съ праотцями для невоздержности бувъємъ выгнанный, наповоротъ принять. Ты житя свого не пожалувавъ, щобы мене черезъ грѣхъ умершого оживотворити. Ты до креста пригвожденнымъ и на нѣмъ горѣ вознесенымъ бути изволивъ єси, щобы я увидѣвъ, якъ єси добрымъ, милосернымъ и милостивымъ. Приклонивъ єси Божественную Твою голову, щобы мене уцѣлювати; розпростеръ свои всемогущіи руки, щобы мене до свого серця, любовію розгорѣвшого, привлечь. И щожъ на тоє я! О слѣпото! о злобо моя: я не розсмотрѣвъ стѣлько любви Твоей ко мнѣ, не прійшовъ и не прилѣпився до Тебе. Я возлюбивъ радше дочасну красоту сего свѣта, якъ Тебе, добро не высказаное и безконечное. Нынѣ отже, коли поглядаю на Тя, въ сей святѣй Иконѣ, чудесами и ласками по вся дни сіяющѣй, пѣзнаю Тебе, пѣзнаю и себе. Тебе яко благого, милосердного и милостивого; себе яко злого, немилосердного и окаянного. А се увидѣвши,

страхомъ обнятый есмь, припадаю до Божественныхъ Твоихъ стѣпъ и съ кающимся Давидомъ взываю: Помилуй мя Боже по великоѣ милости твоей и по множеству милосердія твоего, очисти беззаконіе мое. О, все-милостивый Иисусе — Ты изволивъ приходячимъ ту и посѣщающимъ Тя въ тѣй святѣй Иконѣ слѣпымъ прозрѣти: просвѣти и мене свѣтломъ Твоей ласки, щобымъ мѡгъ пѡзнати всѣ грѣхи мои. Ты отворивъ еси нѣмымъ уста: дай и менѣ, соромомъ и злобою онѣмѣвшому, щобымъ совершенно и сокрушеннымъ сердцемъ исповѣвъ всѣ согрѣшенія мои. Ты очистивъ прокаженныхъ тѣломъ: очисти же и душу мою, болотомъ грѣха осквернену. О Иисусе, милости бездно! услыши моленія слуги своего, которого ни серебромъ ни золотомъ, але неоцѣненною найсвятѣйшою кровію искупивъ еси. Услыши мене, съ воздыханіемъ кличу, и не ѡткинъ мене ѡтъ лица своего, щобы зновъ ворогъ души моеѣ съ поруганьемъ не сказавъ менѣ: ото укрѣпился на него. Дай менѣ ту

на земли тебе въ серци, въ умѣ и устахъ мати всегда; посемъ же съ Тобою въ царствѣ небеснѣмъ жити въ безконечнѣй вѣки вѣковъ аминь.

МОЛИТВА

до Пресвятой Вогородицѣ въ чудотворнѣй Иконѣ Зарваницкой.

Мѣсце удовольеня Божого и Твоего прійшовъ я посѣтити, Мати милосердія, щобымъ узрѣвъ величіе благодати, Тобѣ ѡтъ Бога данной, непостижиму Твою славу и невысказане милосердіе, въ котрѣмъ Тебе почитати недостойный желаю. Ты достойнѣйша всякой чести, Ты на-полнена ласки Божои, Ты Цариця неба и землѣ! Ото болящій черезъ Твое заступничество получаютъ здорѣе; отягочені до Тебе прибѣгающі, дѣзнають улещеня; всѣ, що Тебе въ молитвахъ почитаютъ и Твоего Покрова шукають, знамена ласки Твоеи зрятъ. За тыхъ примѣромъ и я недостойный и окаяный прибѣгаю до Тебе Пречистая въ

надѣѣ Твоего милосердія и неизреченой Твоей благодати. Подай менѣ, якоже и прочимъ грѣшникамъ на томъ мѣсци удоволенія Твоего помѣчь и заступи мене недостойного передъ Сыномъ Твоимъ единокровнымъ, Господомъ нашимъ Іисусомъ Христомъ, щобы справедливо повзятый свѣй гнѣвъ за мои прегрѣшенія перемѣнивъ въ милосердіе и ѡтпущеніе. Не дай менѣ погибати въ грѣхахъ моихъ, но Ты, яко же-рело ласки, подай богатство тоижъ ласки менѣ просячому; дай окаянному, котрый Тя молитъ, въ имени Сына Твоего единокровного, щобымъ удостоившися Твоей милости, съ Тобою мѡгъ Его славити во вѣки вѣчнѣ, аминь.

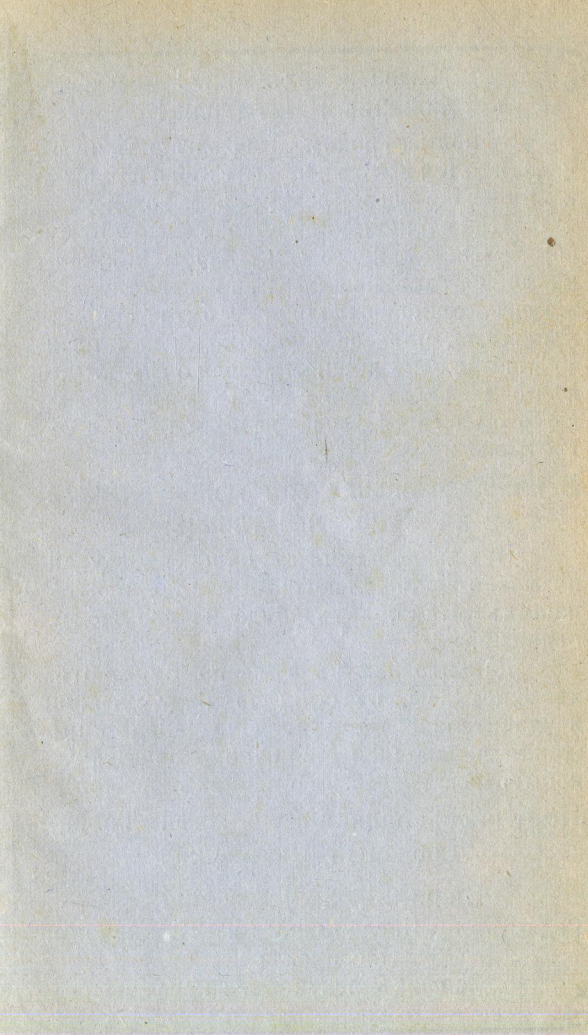

Ч. 836. г. 1892

Позваляе ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

**Слава Ісусу Христу!
Любезный Читателю!**

Съ новымъ рокомъ 1893 загадавъ я вы-
давати „Книжочки массійнѣ“ якъ
найточнѣйше каждого мѣсяця.

Цѣна одной книжочки съ хорошими
обрезками тѣлько 3 кр. Щобы книжоч-
ки тѣ по такъ низкѣй цѣнѣ могли удерж-
жаться, точно выходить и бути щоразъ
красшими, потреба, щобы каждый щирый
Русинъ не ѡтказавъ намъ своей помочи. Та-
кого дѣла доконати можна тѣль-
ко соединеными силами всѣхъ
Русинѡвъ.

**И наибѣднѣйшого зъ Русинѡвъ стати
на 3 кр. на мѣсяць.**

Нехай каждый зъ нашихъ Друзей
позыскае бодай кѡлькохъ читателей, а быть
нашихъ „Книжочокъ“ буде на все zabez-
печеный.

Давайте ихъ зъ рукъ до рукъ, ѡтъ
хаты до хаты, бо се дѣло Богу угодне
и спасительне. Розширяти въ народѣ кни-
жочки и часописи религійнѣ, се есть я-
кобы апостольство нашихъ временъ.

Поручаюсь ласкавѣй памяти Твоей,
Любезный Читателю!

Свящ. Л. Джулыньскій,
Редакторъ „Посланника“ и „Книжочокъ
миссійныхъ“

Лапшинъ почта Бережаны.

Число 2.

1893.

Цѣна 3 кр.

КНИЖОЧКА МИССІЙНА

ВЫХОДИТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ друкаря А. Цѣхоцкого.
1893.

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ. ЗЪ РУКЪ ДО РУКЪ.

КНИЖОЧКА

МНОГОЛЕТНЯ

ВХОДИТЬ ПОДРОБНО

Настоящая книга издана в
Печатне "Посвященная"
и "Книжковая индустрия"
в Ленинградской губернии

ПЕРЕКЛАД

За редакцией А. Царского

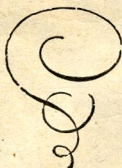
1898

Отъ каталога въ книж. до кат.

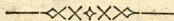
Книжочка

МИССИЙНА.

Число друге.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Св. Елена.

Иконостасъ.

Куды не поглянешь, всюди не можна довольно надивоватися зъ красоты нашего обряду. Доказомъ того хотьбы и иконостасъ. О нѣмъ хочу дещо написати еще и зъ тои причины, що не разъ ставятъ новый иконостасъ, и хотѣли-бы все устроити по обряду, та не знаютъ якъ.

Передовсѣмъ треба запримѣтити, що теперъ у насъ мало где можна подыбати иконостасъ такій, який повиненъ бути. Звычайно намѣстні образы заступають бѣчными престолами, а въ горѣ нема ничего. Но такъ не повинно бути. Иконостасъ має бути стѣною одностайною, ѿ стѣны до стѣны и ѿ долу до повалы (стелѣ). Походженье его сягає до 2000 лѣтъ передъ Христомъ. Коли Богъ приказавъ Мойсеѣви выбудовати святиню, то наказавъ роздѣлити туюже на двѣ половины и

то завѣсою ѿтъ стѣны до стѣны и зъ долу ажъ до горы. Понеже отже тота завѣса самымъ Богомъ установлена, то въ новѣмъ завѣтѣ на мѣстце еи установлено стѣну деревяну, однакъ не одноцѣльну, а рѣшетковату (подѣбну до решета). Коли-же почитанье образѣвъ принялось въ цѣлѣй церквѣ, то побожнѣ христїане вставляли помежи рѣшетки образы, такъ, що съ часомъ цѣла стѣна покрилася образами. И тому она такъ называеся зъ греческа, бо греческе слово иконостасъ значить по нашому стѣна образѣвъ. Пѣзнѣйше приписано точно, де якѣ мають ставлятися образы, и той порядокъ теперь въ коротцѣ опишу.

При самѣй земли має бути трое дверей: двое малыхъ званыхъ дїяконскими, а въ серединѣ однѣ великѣ, складаючїся зъ двохъ половинъ, званѣ царскими. Першѣ называются дїяконскими (на лѣвѣмъ боцѣ называются такожь понамарскими), бо черезъ нихъ входятъ и выходятъ дїяконы, то єсть низшїй степень священства. А великѣ на-

зываются царскими, бо черезъ нихъ выходитъ нашъ Царь, Господь Іисусъ Христосъ, и подає ся причащающимъ ся пѣдъ видами хлѣба и вина. Межи царскими дверми и діаконскими зъ правого боку має бути образъ І. Христа яко учителя, тримаючого одною рукою евангеліє, а другою руки пальцѣ мають бути зложені до благословенія; зъ лѣвого боку Пресв. Дѣва. Межи діаконскими дверми и стѣною зъ правою руки помѣщаєся образъ храма (де храмъ на успеніє, то образъ успенія), а зъ лѣвого боку образъ святителя Николая. Всѣ тоті чотыры образы мають мати изображеня въ повный ростъ чоловіка и называются намѣстными. На діаконскихъ дверяхъ малюють або св. діаконѣвъ (н. пр. св. Стефана и иныхъ), або ангелѣвъ, бо діаконы представляють ангелѣвъ, або жертву Исаака, бо она представляє смерть І. Христа, (якъ Авраамъ свого сына Исаака, одинака, мавъ жертвувати, такъ Отець небесный пожертвовавъ свого Сына єдинородного за насъ). На царскихъ дверяхъ

зъ верху єсть образъ Благовѣщенія, котре єсть початкомъ и пѣдставою нашего спасенія, а пѣдъ нимъ образы чотырохъ євангелистѣвъ, котрѣ о тѣмъ самѣмъ проповѣдали и писали, о чѣмъ говорить Благовѣщеніе. Кромѣ того за царскими дверми повинна бути завѣса такъ, якъ звичайно буває въ великѣмъ постѣ, а то для того, щоби насъ научити, що на таинство св. Євхаристіи за царскими дверми належить позырати очима духовными, а не тѣлесными.

По верхъ дверей и намѣстныхъ образѣвъ повинно стояти 13 образѣвъ. Въ самѣй серединѣ має бути образъ тайнои вечерѣ, бо на ней установивъ Господь жертву Службы Божои, котра ѣдправляєся за иконостасомъ. А по обохъ бокахъ 12. образѣвъ 12 наибѣльшихъ святъ: 1. Рождества Христового, 2. Богоявленія, 3. Срѣтенія, 4. Благовѣщенія, 5 Торжественного вѣхання Христового въ Іерусалимъ (котре возпоминаєся въ цвѣтну недѣлю), 6. Вознесенія, 7. Сошествія св. Духа, 8. Преображенія, 9. Успенія (першой Богоро-

дицѣ), 10. Рождества пресв. Д. (другой Богородицѣ), 11. Воздвиженія честного креста, 12. Введенія. Образы тотѣ повинни датися выймати, щобы кождый зъ ныхъ можна на ѡтповѣднѣй праждникѣ положить на аналогію (столику середѣ церкви) до цѣлованя.

По надѣ тымѣ въ третѣмѣ рядѣ мае бути такожь 13 образѣвъ бѣльшихъ: въ серединѣ Господа нашего І. Христа яко царя (съ вѣнцемъ царскимъ на головѣ и сидячого на престолѣ), а по обохъ бокахъ 12 апостолѣвъ.

Въ четвѣртѣмѣ рядѣ на серединѣ мае бути образъ пресв. Богородицѣ съ дитятемъ Христомъ на руцѣ, а по обохъ бокахъ образы пророкѣвъ, що пророковали (сотками лѣтъ напередѣ говорили) о тѣмъ Дитяти.

На самѣмъ верху умѣщув. ся крестъ съ розпатымъ І. Христомъ, а коло креста Мати Божя и улюблений ученикъ Христовъ св. Іоаннѣ Евангелистъ, обое клячучи.

И такъ иконостасъ ставляе намѣ

передъ очи всѣхъ небо-жителѣвъ зъ Царемъ и Царицею небесъ. Дальше онъ пригадуе намъ и старый завѣтъ (пророки) и новый завѣтъ, и що Богъ въ обохъ тыхъ завѣтахъ зробивъ для нашего спасенія. Дальше показуе намъ иконостасъ найкрасшій примѣры до наслѣдованя въ особахъ тыхъ святыхъ, що изображенъ на иконостасѣ. Зъ тыхъ то причинъ иконостасъ есть якъ-бы книгою писаною, однакъ не буквами а особами, зъ котрой поучитися може не лишъ письменный, а и неписменный чловѣкъ. Въ концѣ иконостасъ указуе намъ и дорогу до неба. Бо олтарь представляе небо, а церковь землю; такъ якъ зъ церкви до олтаря не можна иначе прійти якъ черезъ иконостасъ, такъ и изъ землѣ до неба не иначе достатися намъ, якъ тою дорогою, котру І. Христосъ указавъ, апостолы проповѣдали, а котрою всѣ святі ходили и зайшли туды, куды каждый зъ насъ сердечно бажае достатися, до неба.

В. К.

Святая Елена.

Святая Елена була матерію св. Константина, котрый первый зъ цѣсарѣвъ римскихъ принявъ вѣру Христову. Цѣлѣ три столѣтія продолжались жестоки гоненія на Христіанъ; ажъ коли св. Елена приняла св. крещеніе, ѿ того часу вѣра Христова почала перемагати поганьство. Константинъ зразу ѿказувався ѿ христіаньства. Колижъ року 313. прійшлося ему стати до бою съ ворогомъ своимъ Максентіемъ, у которого було значно бѣльше войска, переляканный силою своего врага, зачавъ молити ся Богови Христіаньскому, про которого ему згадувала мати, та ставъ просити с помѣчь. И стало ся тогды небувале чудо. Въ бѣлѣсенькій день явилось на небѣ украшене, звѣздами сіяюще знамя св. Креста съ написію; „Въ семь знамени побѣдишь!“. Всѣ затревожились, бо крестъ употреблявся у Римлянъ яко безчестне оружіе кары и для того видѣти крестъ уважалось злымъ знаменемъ. Коли Константинъ надъ тымъ

роздумувавъ, явився єму во снѣ Христосъ съ такимъ самымъ знаменемъ и наказавъ подѣбнѣ знамена нести передъ войскомъ, а певно переможуть ворога. Константинъ велѣвъ сейчасъ поробити такѣ знамена и выступивъ ѡттакъ до бою, числячи при томъ на помѣчь Богу. Дѣйстно сила св. Креста перемогла вороже войско, а Константинъ побачивши се, увѣривъ въ своимъ серцю въ Христа Господа. Зѡставши Христїяниномъ занявся Константинъ щиро будовлею церквей Божиыхъ, домѡвъ для хорыхъ и выдавъ наказъ, що Христїянъ за ихъ вѣру ѡтъ теперъ никому мучити не вѡльно. Много до тыхъ постановленїй свого сына причиналась св. Елена.

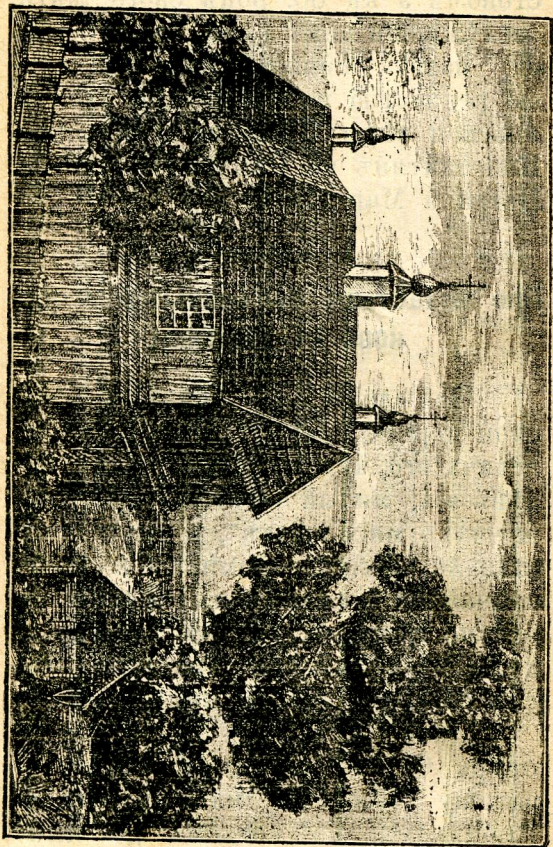
Св. Елена, цариця, ставши христїянкою, щиро бажала оглянути всѣ святѣ мѣстця въ Ерусалымѣ. Тамъ она найшла животворящїй крестъ и построила кѡлька храмѡвъ въ Ерусалымѣ, въ Виѡлиемѣ и на горѣ Оливнѡй. Вскорѣ по поворотѣ своемъ зъ Ерусалима цариця Елена померла около 327. року по Рожд. Хри-

стовѣмъ а въ 80. роцѣ свого житя, заслуживши такъ само, якъ и сынъ еи, назву Рѣвноапостольной своей ревностію въ розширенію христіаньской вѣры. Тѣло еи зложивъ царь Константинъ въ Римѣ въ церквѣ св. Петра и Маркелина.

Про монастырь Василянскій и церковь въ Рыбнику.

Не оденъ вже образокъ красной церкви, тай не оденъ рисунокъ величавого, чудотворного образа, видѣвъ-есь, милый читателю, въ „Книжочкахъ миссійныхъ“, а нынѣ представляе ся тобѣ скромненькій образъ обычной церковцѣ въ Рыбнику, на око не цѣкавый, але въ дѣйствости дуже поучающій, бо убраный въ краснѣ спомини давной минувшости.

Давно десь тому стоявъ монастырь ОО. Василянъ въ далекѣмъ затишю лѣсовѣмъ, миля дороги за Рыбникомъ, по котрѣмъ до нынѣ лишилось хибѣ мѣстце, зване „Монастырокъ“. Въ тѣмъ монастыри жи-

Церковь въ Рыбнику.

ли побожнѣ монахи — Васи́ліяне, котрѣ въ вольный часъ ѡтъ молитвы, зарабатывали собѣ на утриманье выробомъ гонтѡвъ. Трѣски зъ нихъ лежали розкиненѣ недалеко монастыря. Та случилось ся, що зайшовъ тамъ разъ дѣдичъ зъ Кропивника Нагаевскій на ловы, а стрѣляючи до дичины, запаливъ трѣски, зъ которыхъ зайнявъ ся и згорѣвъ деревяный монастырокъ. Сокрушенный тымъ випадкомъ дѣдичъ, спровадивъ Васи́ліянь-погорѣльцѣвъ до села Рыбникъ, котре що ино зачало ся забудовувати и ту осадивъ ихъ на краснѡмъ горбочку коло дороги, надъ владомъ рѣки Рыбникъ до Стрыя. Ту выставивъ имъ камяный монастырь и перенѣсь зъ Кропивника стару деревляну церковцю. Але щожь! Васи́ліяне, а було ихъ тогды двоухъ, не мали зъ чого жити; бо лѣса близько не було, людей-парафіянь такожь не богато, бо нынѣ есть ихъ лише 500 душъ — а поле треба було корчувати, та очищувати. Докижь дѣдичъ живъ, то запомагавъ своихъ отцѣвъ, а якъ умеръ, то и отцѣ хо-

тѣли утѣкати. Та тымчасомъ оденъ зъ нихъ померъ, а другій забравши книги въ мѣхъ, такой по правдѣ утѣкъ разъ ночею изъ села дороговъ до Дрогобыча. Рано дѣзнали ся люде, побѣгли за своимъ отцемъ, дѣгнали и припровадили назадъ, где вже и поховали.

Ось тѣлько переказу жиє до нынѣ mezi парохіянами Рыбника. Та-кій то першій засновокъ нашої цер-ковцѣ, а доказомъ его правдивости суть еще по нынѣ заховані старин-нй царскій дверѣ, та кѣлька образѣвъ монастырскихъ, якъ св. Іосафатъ, св. Августинъ, св. Антоній и Теодозій печерскій, а на цвинтари шумить по нынѣ прастара липа, въ котрой дуплѣ двохъ хлопѣвъ-вартовникѣвъ выгѣдно стояти може. Дальше гу-бить ся слѣдъ историчный, а лише то певне, що зъ часомъ опустѣвъ монастырокъ такъ, що и заваливъ ся а парохіяне выставили зъ того ка-мѣня маленьку плебанію. Въ ней здыбуємо вже мѣрскихъ священни-кѣвъ, якъ на пр. о. Григорія Кра-товича, котрый ѣтновивъ головный

олтарь Вознесенія р. 1753. По нѣмъ змѣняють ся священники дуже часто а церковця упадає и упадає такъ дуже, що вже о. Стецула въ р. 1851-1855 мусѣвъ зôгнилый дахъ покрити соломою. Теперѣшний провизоръ служивъ тогды въ вôйску и загнали єго въ часъ вôйны ажъ до Италіи. Та тамъ, каже, посмѣвали ся зъ мене камраты, ба и старшій, що я зъ такого села, где церковь соломовъ пошита. Коли же о. Стецула забравъ ся, церковь запечатали а въ кôнці запечатана провалила ся цѣлкомъ. Парохіовъ завѣдувавъ тогды священникъ зъ сусѣдного села Долге и Должане постановили забрати всѣ рѣчи церковній до своей церкви. Вже и приѣхали возами по тѣхъ рѣчи, але Рыбничане не дали ничъ зъ церкви, прогнали фѣры, а самій выставили тимчасово каплицю, до котрой позносили всѣ рѣчи, добувши ся ôкнами до запечатаной церкви. Та епископъ тогдашній не позволивъ святити тои каплички, и Рыбничане мусѣли ся взяти ставити церковь — ту саму,

що на образку намальована. Выставили, посвящено и ѿ того часу мають стало свого священника. Въ р. 1891 ѡтновлено иконостасъ, поставлено новый бочный олтарь и въ загалъ прикрашено церковь въ серединѣ такъ, що нынѣ може она повеличати ся найкрасшою въ околиці. Тѣлько зробила ревнѣсть о хвалу Богу и та вроджена, хоть часомъ приспала, преданнѣсть для свого обряду у людей, що послѣднимъ крейцаромъ не поскупятъ, на жертву для Бога и Ёго св. церкви.

Рыбникъ дня 20. Сѣчня 1893.

Свящ. Григорій Морозъ

Благодать або Ласка Божа.

Було то на весну. Старенькій о. Кирилъ, люблений всѣми парохъ въ селѣ Н., ѡтправивши Службу Богу выйшовъ въ поле, щобы перейти ся и оглянути пшеницю. Алежь бо то и пшеничка була того року! Що самъ лѣсъ, а рѣвна, рѣвненька, якъ лава! Та не лишъ пшениця, що то

казати, але давъ Богъ и жито, и вся ярина зародила якъ мало коли. Давно вже люде не памятали такого року.

Иде О. Кириль, весело споглядає доокола, усмѣхаєсь — така вже бачите у нихъ натура — и шепче щось, якъ-бы самъ зъ собою говоривъ. Та не зъ собою, а шепче ѡнъ молитвы, отъ бачъ и перехристивъ ся. Съ слезами въ очахъ дякує Богу Отцу небесному за щедрѣ его дары.

— Слава Іисусу Христу! — обѣзвавъ ся ктось за нимъ.

— Во вѣки слава! — ѡтповѣвъ О. Кириль. Честь Ёму и поклоне-ніє за Ёго богатѣ дары! Отъ вамъ Василю яка краса! ажъ за очи хапає, неправда?

— А, ласка Божа, Отче духовный, Господь милосердный давъ рѣкъ, нема що казати! Кобы лишъ такъ вытримало двѣ-три недѣли та и жниво готове.

— Такъ, такъ, ласка Божа, повторивъ зъ притискомъ О. Кириль, радъ що мѡгъ завести духовну бесѣду.

Та чи знаєте вы Василю, питаю я васъ, що то є ласка Божа?

— Якъ то Отче духовный пытаєте, що є ласка Божа, я кажу: що Господь ласкавъ, давъ добрый рѣкъ, давъ хлѣба — буде и намъ, а и бѣдного буде чимъ заратувати.

— Та она такъ Василю — усмѣхнувъ ся О. Кирилъ — но не о тоту ласку Божу я васъ питаю, не про тоту, що лишъ для тѣла, що єи кождый видить своими очима.

— Ага вже знаю, знаю, перебивъ Василь, Отець духовный питають за тоту ласку що для души, духовну? Та, правду казати, хоть чувъ я неразъ въ церквѣ, а и самъ читавъ, бо я и письменный, а такой якось то я не можу порозумѣти, що то є ласка Божа. А кортить мене знати, бо придасть ся коли и другому сказати. Отъ и торѣкъ: ходивъ я съ моими на ѡтпустъ до Тартакова, на другои Матки.

— На Рождество Пречистой Дѣвы Маріи — поправивъ О. Кирилъ.

— Та такъ, на Рождество Пречистой Дѣви Маріи. Була красна ѡт-

права, не ма що казати, була и наука. Якійсь стороньскій Отець духовный говоривъ, та отъ за що: за ласку Божу. Казавъ, що безъ ласки Божой нѣкто не може бути спасеный. Выйшли мы зъ церкви, посѣдали... снѣдаємъ... а якась жѣнка, та вже и старша, каже: „А Господи, дежь ту тои ласки Божой взяти, та чому... у людей она є, а у мене... я бѣдненька — одну коровицю мала, та и тота ся минула!..“ А я иа тото: А йдѣть же жѣнко, що вы говорите, та то не за тоту ласку Божу священникъ повѣдали. А за яку? пытає она мене. Та вжежь не за маєтокъ, анѣ за удобу, а за ласку Божу, що до спасенія, духовну! Ну, ну, кажѣть а я й не знала... А якажь то она тая ласка духовна, що до спасенія? Ну та яка, кажу я ей: духовна, для душѣ, и хотѣвъ я єи на розумъ розказати, бо жѣнка цѣкава була знати, та правды нѣкуды дѣти, самъ не знавъ якій тому koniecъ знайти. Отъ и до нинѣ не знаю...

— Добре, добре Василю — ска-

завъ О. Кирилъ, що цѣкаво слухавъ
щирои Василевої бесѣды — я дуже
радъ зъ того, що вы такій цѣкавый
на святу науку, та ще и другихъ
хотѣли-бысте поучити. То дуже кра-
сна и свята рѣчь. Послухайтежь, я
вамъ скажу на розумъ, по просту,
якъ можна, що то є ласка Бо-
жа?

Ласка Божа єсть то даръ Бо-
жій, даный чоловѣкови безъ єго за-
слуги, а тѣлько зъ милосердія и до-
броты Божои. Даръ, даный чоловѣ-
кови на тоє, щобы ѡнъ мѡгъ жити.
Но знаєте, що чоловѣкъ має въ со-
бѣ двояке житье. Має ѡнъ душу и
тѣло. Потребує жити душа, потре-
бує жити и тѣло. Требажь єму и
двоякихъ дарѡвъ, двоякои ласки ѡтъ
Господа Бога. Отъ все того, що мы
видимъ: краснѣ поля, луги и лѣсы,
а на нихъ збѡже, худоба и всѣлякій
добутокъ, все тото є дары ино при-
роднѣ, данѣ чоловѣкови для єго жи-
тя, щобы оно могло жити и, сли
можно, бути щасливимъ на сѣмъ
свѣтѣ. Требажь чоловѣкови крѡмъ

того ще и иншихъ дарѡвъ, якихъ, пытаю я васъ теперъ, Василю?

— Та хйба тыхъ, що для душѣ...

— Такъ, добре кажете, треба еще чоловѣкови дарѡвъ для душѣ. И она потребуе жити, хоче бути щасливою, а жити не 20, 30 або и 80 лѣтъ, но жити на вѣки, и на вѣки бути щасливою въ небѣ. До того житя душевного, житя надприродного, потреба и надприродного дару, потреба ласки Божой. А теперъ скажѣтъ чи знаєте вже що то є ласка Божа?

— А, теперъ вже знаю — ѡтповѣвъ Василь — Ласка Божа то є даръ Божій надприродный, даный чоловѣкови на тоє, щобы мѡгъ жити на вѣки и бути щасливимъ въ небѣ.

— Дуже добре — ѡтповѣвъ О. Кириль — я виджу, що вы мене зовсѣмъ порозумѣли. Одно-бы я васъ Василю хотѣвъ еще спытати: Коли то чоловѣкъ дѡстає ѡтъ Господа Бога тую ласку, чи знаєте вы тоє?

— А, то вже знаю: на святѡмъ Крещенію — ѡтповѣвъ Василь — бо святе Крещеніе освящає чоловѣка.

— Отъ того я и хотѣвъ Василю, щобы вы менѣ такъ ѡтповѣли, и якъ вы то добре сказали! Отже Крещеніе освящає чоловѣка, а если такъ, если ласка Божя на св. Крещенію освящає чоловѣка, то якъ она, тая ласка Божя, называє ся?

— Того вже не скажу — ѡтповѣвъ Василь — хiba може освящаюча?

— Отъ и кажете що не знаєте! та не инакше а ласка освящаюча, — ѡтповѣвъ съ утѣхою О. Кириль, радуючи ся, що такъ скоро и легко пѡймавъ побожный єго парافیянинъ святу науку. Отъ тои то ласки освящаючої и потрѣбно Василю кождому чоловѣкови до спасенія, до вѣчного щастя въ небѣ.

Тымчасомъ треба вже було вертати до хаты и они оглянувши все поле, завернули дорѡжкою въ село. О. Кириль розповѣдавъ еще Василю и про другу ласку Божу, потрѣбну до добрыхъ дѣлъ Христіянськихъ. За тоту ихъ святу науку напишу я вамъ на другій разъ. А

на теперь оставляю Васъ въ ластѣ
Божой. I. Л.

Найважнѣйшій рѣчи въ св. сповѣди.

(Конецъ.)

Перечитай собѣ Любезный Читателю початокъ зъ книжочки число 1. и читай дальше :

Только коли-бы ктось якійсь грѣхъ затаѣвъ съ умысломъ, тогда така сповѣдь не приноситъ ніякого пожитку. Грѣхъ конечно потреба признати, бо така есть воля Божя. „Если исповѣдуете грѣхи вашѣ, вѣрный есть и праведный Господь, щобы оставивъ намъ грѣхи нашѣ и очистивъ насъ“ — мовить св. Ап. Іоаннъ. Неразъ ктось встыдае ся признати свѣй грѣхъ. Великій то нерозумъ. Таже передъ сповѣдею кажешь: „Исповѣдаюся Г. Богу всемогущему“... отождь Богу исповѣдуешь грѣхи, а не священникови котрый только въ имени Бога ѡтпускае. Встыдагись не маешь потребы, бо свя-

щенникъ такъ якъ ты есть грѣшнымъ чоловѣкомъ и такъ само мусить сповѣдатись, коли хоче доступити ѡтпущеня своихъ грѣхѡвъ; впрочемъ ѡнъ твоихъ грѣхѡвъ не запам'ятає собѣ и нѣкому и нѣколи не може ихъ виявити. Сей встыдъ при сповѣди, грѣхи свои визнаи, походить ѡтъ діавола: коли чоловѣкъ грѣшитъ, то повертає єму назадъ сей встыдъ, щобы не визнавъ грѣхѡвъ своихъ и щобы бувъ разомъ съ нимъ на вѣки проклятымъ. Прекрасно мовить св. Августинъ: „Не встыдайся на себе визнаи передъ однимъ, чогось не встыдавъся чинити не передъ однимъ и не съ однимъ. Бо людска есть то рѣчь согрѣшити, христїаньска зъ грѣхѡвъ повстати, а діавольска въ грѣхахъ перебувати. Чому встыдаєшься сповѣдати, чого учинити не встыдавъся? Лучше передъ однимъ чоловѣкомъ троха встыду понести, якъ въ день суду передъ всѣми людьми, середъ ганьбы и осуженя, усыхати ѡтъ смутку во вѣки“. Для грѣшного чоловѣка — пѡсля слѡвъ св. Августина, — ко-

трый, яко-бы плывучи по бурливомъ мори житя, розбивъ корабель своєї невинности о скалу грѣху, добра сповѣдь есть одинокою дошкою, на котрой доплыти може до пристани вѣчной щасливости, або мовячи по просту: той, котрый черезъ грѣхъ зѣшовъ зъ дороги невинности, тогды тѣлько може бути спасенымъ, если удасть ся до покаянія и черезъ щирю сповѣдь поєднаєсь съ Богомъ. „За правду повѣдаю вамъ: если не повернете ся и не станете ся яко дѣти, не вѣйдете до царства небесного“. — мовить Г. Исусъ Христосъ.

Приступаючи теперь до святой сповѣди, призовѣмъ найперше помочи св. Духа, бо безъ его помочи не зможемо грѣховъ, анѣ добре пѣзнати, анѣ ихъ сповѣдатись, анѣ за нихъ належито жалувати. За помочию св. Духа здѣлаймо докладный обрахунокъ нашої совѣсти, ѡтворѣмъ наше сердце, взбудѣмъ въ нѣмъ правдивый жаль; а коли до того маємо щирю волю поправитись и за грѣхи дѣлати покуту, то така тѣлько спо-

вѣдь принесе миръ душамъ нашимъ
и животъ вѣчный.

Палець Божій.

Розказъ на тлѣ прадивого приключеня.

Було то — памятаю якъ нынѣ
розказувавъ сѣдоглавый Иванъ Бѣ-
ляньскій, 20 грудня 18.. року. Зи-
ма була строга, а вѣтеръ занѣсъ
снѣгомъ дорогу такъ, що трудно бу-
ло и найлѣпшими кѣньми въ чистѣмъ
Подѣлю, где нема нѣ одной при до-
розѣ деревини, поспѣшити. И въ та-
кій то часъ повертавъ съ супругою
своею рускій священникъ села В.
зъ повѣтового мѣста Б. домѣвъ. А
треба знати, що въ той часъ ѣдѣ-
вався въ мѣстѣ торгъ. Задѣтый свя-
щенникъ въ бараны казавъ вѣзни-
кови ѣхати вѣльно, щоби не збочити
где зъ дороги. Въ половинѣ дороги
дѣгнавъ мене священникъ и дальше
ѣхалисьмо вже разомъ, бесѣдуючи
о всякихъ господарскихъ потребахъ

Небавомъ надѣхало двѣ фѣри, на котрыхъ було кѣлька п'яныхъ осѣбъ, котрѣ выпѣвували непреличнѣ пѣсни и провадили скверну бесѣду. А коли довѣдали ся, що на передѣдѣ священникъ, почали еще бѣльше выкрикувати а галасувати. Вѣтѣй бесѣдѣ хулили Бога и выступали противъ Его служителей.

Чуючи тоє священникъ, казавъ уступити на бѣкъ, щобы не бути слушателемъ такихъ розговорѣвъ. Занадто зѣхали о. духовный зѣ дороги, якъ ту вже з'явили тѣ п'яні люди свои конѣ зѣ цѣлои силы, выпередили насъ та еще почали кричати: „ага, якъ насъ боится!“ Мы перекрестились якъ-бы ѣтъ злого духа и ѣхали поволи дальше. Тогда запитавъ мене о. духовный, кто суть тѣ безбожники? Я и самъ добре не знавъ, але щобы щось сказати, кажу, що то певно якѣсь пѣяки зѣ того села, где єсть жидѣ обывателемъ. Отець духовный покивали головою и важко задумались. По пѣвгодинной ѣздѣ зближилися мы до села, на вступѣ котрого стоитъ велика

корчма надъ самымъ берегомъ стро-
мого потока. Корчма була освѣтле-
на, а зъ ней добувався пекельный
крикъ. Не минули мы еще корчмы,
ажъ тутъ на ей порозѣ показала ся
мужеска стать съ переразливимъ
крикомъ и облята кровію. За нею
бѣгло еще кѣлька людей до безпа-
мяти пяныхъ и якъ на коменду крик-
нуть: „Ахъ! гдѣжь нашъ конѣ!?“
Були то тѣ самѣ, що насъ на поли
перегнали и противъ Бога и свя-
щенникѣвъ хулили.

Всѣ они розбѣгли ся въ однѣй
хвили на всѣ стороны шукати ко-
ней. Знайшли ихъ на днѣ рѣки. Рѣ-
чи забрала вода, конѣ потопилися.

Подивилися мы на тоє, а свя-
щенникъ покивавши головою, ска-
зали: „Якъ чоловѣкъ Богу, такъ чо-
ловѣкови Богъ“. Пращаючись зо мною
додали: „Най буде Господу Богу
слава во вѣки! Булисмо нынѣ свѣд-
ками, що може палець Божій!“

Свящ. Я. Зробекъ.

Молитва

**въ зягальнѣй потребѣ цѣлого Хри-
стіяньства.**

Всемогуцій вѣчный, Господи, Отче небесный! споглянь окомъ Своего невысказаного милосердія на нашу недолю и на нашу нужду. Умилосерди ся надъ вѣрными Христовыми, за котрыхъ Сынъ Твоѣй Единородный, Господь и Спаситель нашъ Иисусъ Христосъ добровѣльно въ руки грѣшникѣвъ себе передавъ и дорогоцѣнну свою кровь на деревѣ креста святого пролявъ. Черезъ заслуги тогожъ Господа нашего Иисуса Христа, ѡтверни, о всемилостивый Отче, заслужену кару, теперѣшнѣй и будущѣй нещастя, шкѣдливѣй ворохобнѣй, вѣйны, дорожню, слабости, сумнѣй и нещастнѣй часы. Освѣти такожъ и утверди въ добрѣмъ всяку духовну и свѣтску власть и володѣющихъ, щобы они дѣлали все то, що змѣрає до Твоей славы, нашего спасенія, загального супокою

и щастя всѣхъ Христіянъ. Дай намъ о Боже! истинный миръ, правдиве полученіе въ вѣрѣ, безъ всякаго роздору и ѳторваня ся ѳтъ неи. На-верни нашѣ сердца до правдивого покаянія и до правдивои и успѣшнои поправки житя

Запали насъ огнемъ любви Твоеи, взбуди въ насъ жажду справедливости, щобы мы всѣ, якъ послушніи дѣти стали ся Тебѣ и въ житю и въ смерти милыми и пріемными. Благаемо Тя такожь, якъ Ты самъ сего бажаешь, всесвятый Боже! щобы мы всегда молили ся за нашихъ пріятелей и ворогѡвъ, за здоровыхъ и недужныхъ, сумуючихъ и терпячихъ Христіянъ, за живыхъ и умершихъ. Пріймай всегда Господи, въ свою всемогучу опѣку всѣ нашѣ sprawy, нашѣ поступки, наше житье и нашу смерть. Най ту дѡзнаемо Твоей ласки, щобысмо на тамтѡмъ свѣтѣ могли Тебе въ вѣчнѡй радости и щастливости со всѣми святыми славити и на вѣки величати. Подай намъ тое Господи Боже, Отче небесный черезъ Іисуса Христа, Сы-

на Твого, Господа и Спасителя нашего, котрый съ Тобою и съ Духомъ св. одинъ Богъ жиє и царствуетъ во вѣки вѣчнѣ. Аминь.

ДЛЯ СТАРЫХЪ И МОЛОДЫХЪ.

На свои кривды не мнѣго звертай уваги, хибѣ въ свѣтлѣ страстей Іисуса о нихъ згадай, а тогды познаєшь що они суть солодкими, и ты ихъ бѣльше любишь нѣжъ всякѣ роскошѣ цѣлого свѣта.
(Св. Іоаннѣ Златоустый).

„Хочешь, щобы тобѣ Богъ свѣдчивъ добродѣйства, то будь самъ щодрый; хочешь, щобы Богъ бувъ для тебе терпеливымъ, то будь самъ терпеливымъ для другихъ; хочешь, щобы Богъ бувъ для тебе милосерднымъ, то будь самъ для другихъ милосерднымъ.“ Св. Григорій.

Каже св. Августинъ, що вовкѣ пѣравши ѡвцю, зубами затискає ей писокъ, щобы жалоснымъ крикомъ не прикликала пастухѡвъ на помѡчь, и тымъ способомъ уноситъ ю и пожирає безпечно. Такъ само дѣлає и злый духъ съ многими нещастными ѡвцями Христовыми; на-

мовивши ихъ до грѣха, затискае имъ горло, щобы не исповѣдалися зъ того грѣха и тымъ способомъ втягае ихъ безпечно до пекла.

„Кто не молится, той дѣлае такъ само, якъ колибы рыбу вытягнувъ зъ воды : якъ тая рыба безъ воды згине, такъ и чловѣкъ безъ молитвы не може жити.“
св. Іоаннъ Злат.

О римскѣмъ цѣсарю Титѣ пишутъ, що ѡнъ плакавъ коли минувъ якій день въ котрѣмъ ѡнъ ничего доброго не зробивъ — плакавъ и говоривъ : день утративъ я!

Титъ поганинъ плакавъ за однимъ днемъ; а щожє сказати о людяхъ просвѣщенныхъ благодатію Божою, що сказати о Христіаныхъ, у котрыхъ не дни, не тыжднѣ и мѣсяцѣ, но часто и цѣлѣ лѣта безъ жадныхъ добрыхъ дѣлъ, безъ заслугъ на вѣчне житѣе марно пропадають!...

Подумай о тѣмъ Любый Читателю.

Ч. 1008 г. 1893.

Позвае ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

НЕНАЖОЖИ МИКОЖИНИ

от хороших одаренных по цени 2 кр.
Выходят только кожото швейца Давид.
те хит за дукат до дукат, от хит до хит,
до се дало Болу, чини и сивителни.
То востановило мнѣхъ впрямъ!

Почини.

однако порочно-парочно востановило.
предлага за востановило 50 кр.
Наследство Поставило, Цени 35 кр.

за востановило 35 кр.
Наследство Поставило 35 кр.

Томъ за Наследство. Предупреждение се дало.
можно и за востановило сужити.

Простимо и нѣтъ востановило нѣтъ нѣтъ нѣтъ
копей всѣхъ востановило нѣтъ нѣтъ нѣтъ
та, ака: Евангелие, Апостолъ, Псалтырь,
Богословие, Кавоуверенъ, Мадригаль,
Православие и др. Наследство, найдѣла-
ши и востановило востановило: Болъ на-
дожда шов по цени 65 кр. тиможа Моли-
твенникъ, Лоренций малото формулу ново-
го изданія по 3-80. Жития святыхъ востановило
жидый дѣла въ востановило, востановило и востановило
ше изданіе въ хорошихъ одаренъ по цени 1 кр.
70 кр. (от востановило востановило).

Павлобродный посылка за востановило.
Сестр. А. Давидовскій

Редакторъ "Поставило" и "Ненажожити"
Давидовскій
Давидовскій

ОГОЛОШЕНЬЕ.

„Книжочки миссійнѣ“

съ хорошими образками по цѣнѣ 3 кр.
Выходятъ точно каждого мѣсяця. Давайте ихъ зъ рукъ до рукъ, ѿ хаты до хаты, бо се дѣло Богу угодне и спасительное. То апостельство нашихъ временъ!

„Посланникъ“

одинокѣ церковно-народна часопись.

Предплата на кварталъ 50 кр.

„Календарь Посланника“ Цѣна 35 кр.

За половину цѣны! За 50 кр.

О наслѣдованю Иисуса Христа

Томы зъ Кемпіеъ. Пречудесне се дѣло, може и за молитвословъ служити.

Просимо у насъ замовляти всѣ книси церковнѣ изданія Ставропигійскаго Института, якъ: Евангеліе, Апостолъ, Псалтырь, Богогласникъ, Гласоуѣснецъ, Изборникъ, Парастасникъ и пр. Найновѣйшій, наибольшій и найкрасшій молитвословъ: Богъ надежда моя по цѣнѣ 95 кр., такожь Молитвословъ Іерейскій малого формату нового изданія по 2.60. Житія святыхъ на каждый день въ роцѣ, найновѣйше и найкрасше изданіе въ хорошѣй оправѣ по цѣнѣ 1 зл. 70 кр. (съ оплатою почтовою).

Найдогоднѣйша посылка за послѣплатою.

Свящ. Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“ и „Книжочокъ миссійныхъ“

Лапшинъ почта Бережаны.

Число 3.

1893.

Цѣна 3. кр.

Книжочка миссійна

ВЫХОДИТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ дукарнѣ А. Цѣхоцкого.
1893.

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ. ЗЪ РУКЪ ДО РУКЪ.

КНИЖОЖИ

МНЕСИНА

ВХОДИТЕ ПОДОЛЪ МАСЛА

Печатна еяла Л. Джумарски
Ректоръ "Посленикъ"
и "Книжарията Миссина"
въ Липница подъ Бележана

БЕЛЕЖАНИ

82 дуката А. Подолъ
1898.

Отъ хата до хата. 82 дуката до дуката.

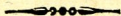
Книжочка

МИССИЙНА.

Число трете.

Издатель Свящ. Л. Джулынскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Св. Архангелъ Рафаиль

Служба Божя преждеосвященныхъ даровъ.

Пѣстъ великій не лишъ сягае своимъ початкомъ часѡвъ, коли жили св. Апостолы, отже єсть найдавніѣйшій, але и всегда побожными христіанами найострѣйше заховувався. Мало не всѣ перші Христіане постили такъ твердо, що цѣлый день черезъ весь пѣстъ великій, крѣмъ суботъ и недѣль, ажъ до вечера ничего не брали до устъ. Но и тымъ они єще не були доволені; они ѡтказували собѣ и въ радостяхъ духовныхъ. Тымъ отже способомъ въ великомъ постѣ не ѡтправлявано Службы Божой, хіба въ суботы и недѣль. Бо на Службѣ Божѣй давніѣйше були братолюбні обѣды. Вѣрні не приходили до церкви ніколи голѣручъ, а приносили розличні дары. По укѣнченію Службы Божой одну часть тыхъ приносѡвъ розставляно, и до такъ урядженого обѣду засѣдали всѣ и найбѣднѣйші и найбогатші въ знакъ взаимной любви, длятого и угощеня

тотѣ называлися братолюбными обѣдами. Отже если-бы въ великомѣ постѣ правлено Службу Божу, то тымѣ нарушивъ-быся поствѣ, бо Службу Божу правлено звывкло рано, а при кѣнци еи бувѣ братолюбный обѣдѣ, отже и не постили-бы строго (безѣ ѣды) ажѣ до вечерѣ. Зѣ другои стороны Служба Божѣ есть великою радостію духовною. Ту представляея цѣле дѣло ѣткупленѣя нашего; ту уочивидняея безконечна любовь Божѣ къ намѣ; ту не лишѣ указуея дорога до неба въ св. писъмѣ, молитвахѣ, и наукахѣ, но и совершаея найдѣятельнѣйше средство до осягненѣя еѣго. И якѣ-же не радоватися вѣрнымѣ Службою Божою? Но въ постѣ не дозволяли собѣ ревнѣ Христіѣане и тои радости.

Однакѣ вѣрнѣ не хотѣли бути и безѣ причастіѣ. Бо у першихѣ христіѣанѣ така недбалѣсть и холоднѣсть, якѣ у насѣ, що многѣ мимо выразнои заповѣди церковнои, (четвертои) и разѣ въ рѣкъ не хотятѣ причащатися, була нечувана. Першѣ хри-

стіяне жили такъ свято, що могли, и дѣйстно причащалися що дня. И то въ нашѣй церквѣ еще ѡтъ початку христіаньства причащанося лишь на Службѣ Божѣй. А такъ если не було Службы Божою, то не могло бути и причастія. Щобы отже тому зарадити, придумали святѣ Отци такій вихѡдъ, що причастіе роздавано по вечерни. Щобы однакъ було чимъ причащати вѣрныхъ, то потрібный до того хлѣбъ освящано въ недѣлю въ такѣй скѡлькости, щобы черезъ цѣлый тыждень ажъ до пятницѣ було можна всѣхъ присутствующихъ на вечерни запричащати. Такъ отже виробилося нове Богослуженіе, зложено зъ вечернѣ и причастія вѣрныхъ дарами, попередно (прежде) въ недѣлю освященными и тому названо его Литургією преждеосвященныхъ (дарѡвъ). Якъ посоромляє цѣла тота исторія наше недбальство! Першѣ христіане въ великѡмъ постѣ цѣлыми днями ничего не брали до устъ — а намъ тяжко обѣйтися безъ скорому! Першѣ христіане памятали на убогихъ и для того прино-

сили до церкви тільки даровъ съѣстныхъ, щобы и бѣдныхъ нагодувати, а мы, справляючи поминки, скликуємо до себе кумовъ, сватовъ, пріятелѣвъ, а бѣдніѣ ѡтходять голодніѣ ѡтъ нашего порога. Перші христіане жили такъ, що могли що дня приступати до причастія а намъ часомъ годѣ выдержати безъ грѣха, коли высповѣдаємося одного дня по полудни, до другого дня до причастія, або и того самого дня запричащавшися не боимося оскорбляти того Спасителя, що ввѣйшовъ въ нашу душу, щобы ю освятити, прокормити и вскрѣпити до христіаньского житя. И такъ за любовь, що самъ Богъ межи нами перебуває и до насъ, для нашего спасенія приходитъ, ѡтплачуємося чорною невячностію. Перші христіане що дня, спѣшили до церкви, щобы тамъ ободрити свого духа, и свою душу и свое сердце съ всѣми желаніями и потребами выляти передъ Господомъ, а мы и разъ на тыждень съ трудомъ идемо туды, а волимо поспѣшити до мѣста, до корчмы, або

и до забобонной особы и ту гляди-мо порады въ нашихъ потребахъ. Першій христіане що дня приступали до трапезы (стола) Господней, и ту вскрѣплялися божественною стра-вою такъ, що, якъ каже одинъ свя-тый отецъ, мовъ-бы львы выходили на борбу съ всякими ворогами души своей, а мы ледво разъ въ рѣкъ за-силюємося тымъ хлѣбомъ небеснымъ, тою манною пренебесною, однакъ на жалъ неразъ такъ, що по́сля св. апост. „судъ себѣ ѣмо и піємо“. Тожъ, кѣлько разѣвъ сберемося на Ли-тургію преждеосвященныхъ, ѣткинь-мо все недбальство, а загрѣймося до ревности христіанъ першихъ вѣ-кѣвъ.

Єсть преданіє, що Литургію на-шу Преждеосвящену списавъ па-па римскій св. Григорій, названий Двоєсловъ для того, що панисавъ ду-же славному книжку того имени. И то причина, що въ молитвѣ, котрою кѣн-чится тота литургія, отже котрою люде ѣтпускаются зъ церкви домѣвъ (и тому называється „отпустомъ“), споминається папа Григорій Двоєсловъ. Подѣбно

въ Литургіи написаной св. Васи-
ліємъ Великимъ воспоминаеся той
святой, якъ и св. Іоаннъ Злато-
устый въ Литургіи нимъ написаной,
котра мало не черезъ цѣлый рѣкъ
правится.

Литургію преждеосвященныхъ въ
давнихъ часахъ правлено черезъ
всѣ дни великого посту, кромѣ су-
ботъ и недѣль и великого четверга.
Познѣйше уставъ той звычай такъ,
що теперь ѡтправляеся тота Служба
Божа лишь въ среды и пятницѣ, а
такожъ въ Великій понедѣлокъ и
второкъ и среду; въ суботы Литур-
гія св. Іоанна Златоустого; въ не-
дѣли св. Василія Великого, лишь въ
недѣлю цвѣтну св. Іоанна Злато-
устого а такожъ въ великій четверъ
и велику суботу св. Василія Вели-
кого; а въ прочіи дни, особливо же
въ велику пятницу, жадна Литургія
не полагаеся. У латинянъ литургія
преждеосвященныхъ правится лишь
въ велику пятницу. В. К.

СВЯТЫЙ АРХАНГЕЛЪ РАФАИЛЪ.

Читаемо въ св. Писмѣ, що Богъ приказавъ Ангеламъ своимъ, стере-чи чоловѣка въ всѣхъ потребахъ и приключеняхъ его житя, а найкрасшій доказъ тои правды видимо въ исторіи праведного Товіи. Праведникъ той провадивъ житье свое на вѣрнѣмъ служенію Господу Богу, на точнѣмъ выповнюванію Его заповѣдей и на добрыхъ дѣлахъ, но въ глубокой старости утративъ взѣръ. А мавъ онъ сына-одинака, которого выховавъ въ побожности и правости; коли думавъ, що есть блискимъ смерти, хотѣвъ заповѣстити сынови маєтокъ и длятого выславъ его въ далекой стороны, до мѣста Рагесъ, щобы тамъ отобравъ довгъ отъ одного сродника. Не хотѣвъ однакъ молодого, недосвѣдченого сына пускати самого въ такъ далеку дорогу, протое шукавъ для него товариша; вскорѣ зголосився незнакомый дотеперь никому молодець, который пѣдоймився молодого Товію запровадити до Рагесъ и опѣсля щастливо назадъ привести

до дому. А бувъ то Архангелъ Рафаиль пѣдъ людскимъ видомъ и прибраннымъ именемъ Азаріи. Выправленій благословеніями старого, слѣпого ѡтця въ дорогу, дѣйшли они до рѣки Тигрисъ; молодой Товія приближился до воды, щобы умити ноги, а въ томъ величезна рыба кинулася на него. Перестрашенный молодець зачавъ кликати на помѣчь своего товарища, а той приказавъ ему безъ боязни поймати рыбу и вытягнути на берегъ; опѣсля казавъ ему рыбу розтяти и выймити утробу а жолчь переховати, яко лѣкъ, на пѣзнѣйше.

Коли прійшли до Рагесъ, зайшли до Рагуила, котрого дочка именемъ Сара була дуже нещастлива, бо дїаволь убивъ ей сѣмъ мужѣвъ, заразъ першого дня по слюбѣ. Она молилася про тоє до Бога, щобы освободивъ ю ѡтъ того нещастя. Св. Рафаиль, поучивши Товію съ якою побожностію и святостію до супружества повиннося приступати, казавъ ему просити Рагуила о руку доньки, и выгнавъ зъ неї дїавола.

Опôсля ôтобрали довгъ ôтъ сродника и вернули на весѣльный пиръ. Незадовго по тôмъ зачавъ Товія думати о поворотѣ, тожъ отримавши благословеніе ôтъ родичей Сары, выбралися всѣ разомъ въ дорогу до дому.

Товія съ Ангеломъ пôйшли на передъ, а Сара съ цѣлымъ майномъ, яке въ посату достала, опѣшила за ними. Ледви прійшли до дому, приказавъ Ангелъ молодому Товіи, щобы желчію зъ рыбы помазавъ очи ôтцеві, а той въ тôй хвили прозрѣвъ и хваливъ Бога за приверненье свѣтла очамъ, за поворотъ щастливый сына и за всѣ благодати, якими ихъ обѣдаривъ. Не знаючи еще, що мають передъ собою Ангела, хотѣли зъ вдячности ôтступити молодому опѣкунови половину всего своего майна; но Ангелъ сказавъ до нихъ: „Славѣть Бога и исповѣдуйте Ёго бôльше, якъ всѣ сотворѣня, бо показавъ надъ вами свое милосердіе... Ôткрыю протое вамъ правду, и не замовчу передъ вами тайны моєи бесѣды. Коли ты молився съ пла-

чемъ и хоронивъ умерлыхъ... я заносивъ твои молитвы передъ Господа. А понеже бувъ-есть милый Богу, треба було, щобы искушеніе тебе испытало. Теперъ-же пѣславъ мене Господь, щобымъ уздоровивъ тебе, а Сару, жену сына твоего освободивъ ѿ дїавола; бо я есмь Ангелъ Рафаиль, одинъ зъ тыхъ сѣмохъ, котрї стоимо передъ Господомъ". (Гов. 12.) — Страхъ и трепеть переймили всѣхъ, котрї то чули; а въ тѣмъ Ангелъ зникъ и уже не видѣли го бѣльше.

И въ нашихъ часахъ св. Архангелъ Рафаиль радо сторожитъ тыхъ, котрї ѿдаются пѣдъ его покровъ, особенно въ дорожѣ. Въ Испаніи повертавъ одинъ молодой богомолецъ ѿ гробу св. Якова и увидѣвъ, що за нимъ гонять розбѣйники. Пере-страшенный покинувъ дорогу и зачавъ утѣкати, хотяй не знавъ самъ где схоронится. Въ тѣмъ видитъ при собѣ молодця благородной поставки, котрый спытався его дружно, чого ѿнь боится? „Якъ не маю боятися—сказавъ богомолецъ — коли за мною

розбѣйники гонять“. „И я ихъ вижу, сказавъ молодець; но ты не лякайся, бо я прихожу тобѣ на помѣчь. Таже ты ѡтѣдався пѣдъ опѣку св. Рафаила и молився, щобы товаришивъ тобѣ въ тѣй подорожи; отже не лякайся, бо ѡнъ тебе не опускае“. Середъ той розмовы прійшли надъ велику рѣку, на котрѣй не було нї моста, нї чолна. Розбѣйники пѣдбѣгали все чимъ разъ ближе и гадали, що имъ жертва певно не утече! Коли уже мали его пѣймати, въ тѣй хвили незнакомый товаришь перенѣсь его на другій берегъ рѣки.

Ангелы Божї то найлучшї друзя чоловѣка; стерегутъ насъ ѡтъ колиски, ажъ до гробу. Слухаймо голосу нашего Хранителя, а не зѣйдемо зъ правої дороги житя! *Ө. Б.*

Монастырь оо. Василїянъ въ Жолквѣ.

Станиславъ Жолковскїй, гетманъ коронный и каштелянъ краковскїй, заложивъ бувъ въ селѣ Винникахъ

Монастырь оо. Василиянь въ Жолквѣ.

1598 року великій оборонный съ баштами замокъ противъ нападѣвъ татарскихъ и назвавъ его пѣсля своего назвиска „Жолквою“. Тота назва перейшла опѣсля и на мѣсто, котре повстало по при замку, и оно зовеся до теперь „Жолквою“. Сей старинный замокъ съ баштами та мурами можна ще бачити. Въ однѣй его части мѣстится ц. к. староство съ другими урядами, въ другѣй же части стоятъ ушкодженѣ, до упадку хиячѣся муры. Пѣсля перехованыхъ записокъ, украшали въ старинѣ мѣсто Жолкѣвъ три рускѣ, самостѣйнѣ, парохіяльнѣ церкви съ четвертымъ монастыремъ, при котрѣмъ проживали монахинѣ Василянки. Всѣ тѣ церкви були побудованѣ зъ дерева и кожду зъ нихъ окружавъ цминтарь. Изъ згаданныхъ чотырохъ русскихъ церквей, стояла одна, пѣдъ возваніемъ св. Іоанна Крестителя, на передмѣстю Глинѣскѣмъ. По тѣй церквѣ нѣтъ слѣду, на ей мѣстци стоитъ домъ. При тѣй церквѣ бувъ парохомъ 1611 року о. Іоаннъ Семи-товскѣй, ѡнъ витавъ красною мовою

Станислава Жолковского, коли сей повернувъ до Жолкви зъ выправы московской. Друга монастырска церковь, монахинь Василіянокъ, пѣдъ возваніємъ чест. Креста, стояла на передмѣстю львѣвскѣмъ, на мѣстци, где стоитъ теперь мурована каплиця на старѣмъ, мѣскѣмъ цминтарѣ, окруженѣмъ зъ двохъ бѣкѣвъ муромъ. При великѣмъ пожарѣ Жолкви 1717 року, погорѣла тая церковь и на семъ мѣстци не поставлено другой. Полищені монахинѣ безъ монастыря и церкви, тулилися по при другихъ въ мѣстѣ церквахъ, доки, при организаціи жецьскихъ монастырей, не перенесено ихъ въ другі монастырѣ. Трета церковь, пѣдъ возваніємъ св. Тройци, стояла на противъ монастыря Василіянокъ, по другѣй сторонѣ публичной дороги. Збудована, по переказу, 1601 року зъ модрєвого дерева, погорѣла она разомъ съ церквою монахинь Василіянокъ пѣдчасъ згаданого пожару въ мѣстѣ, на єи згарищахъ побудовано нову, котра стоитъ до теперь. Четверта церковь, пѣдъ возваніємъ Рожде-

ства Христового, стояла въ ринку по при латиньскѣмъ костелѣ. При тѣй церквѣ мѣстились шпиталь и школа, въ котрѣй училися мѣйскіи и передмѣйскіи дѣти. Пѣсля перехованои грамоты зъ дня 21. червня 1612 року, выпосаживъ Станиславъ Жолковскій тоту церковь грунтами, причѣмъ надѣливъ єи деякими привилеями, користными для Русинѣвъ жолкѣвскихъ. Іоанъ Собѣйскій, король польскій, спровадивши, по порозумѣнью съ єпископомъ Іосифомъ Шумлянськимъ, монахѣвъ Василіанѣвъ въ Жолковъ 1682 року, передавъ имъ тоту церковь разомъ съ парохією. Василіане, ѡдобравши тую церковь въ дуже лихѣмъ станѣ, выбудовали по часѣ на єи мѣстци муровану церковь, и та церковь стоитъ до теперъ. Первѣстне, не значне выпосаженъ монастырь Жолкѣвскій, побѣльшивъ князь Михайль Радзивиць, воєвода Виленскій, значнѣйшимъ, грошевымъ записомъ на добрахъ Глиньско, перемѣнивши монастырь Жолкѣвскій на Архимандрію 1753 року. Першій Архиман-

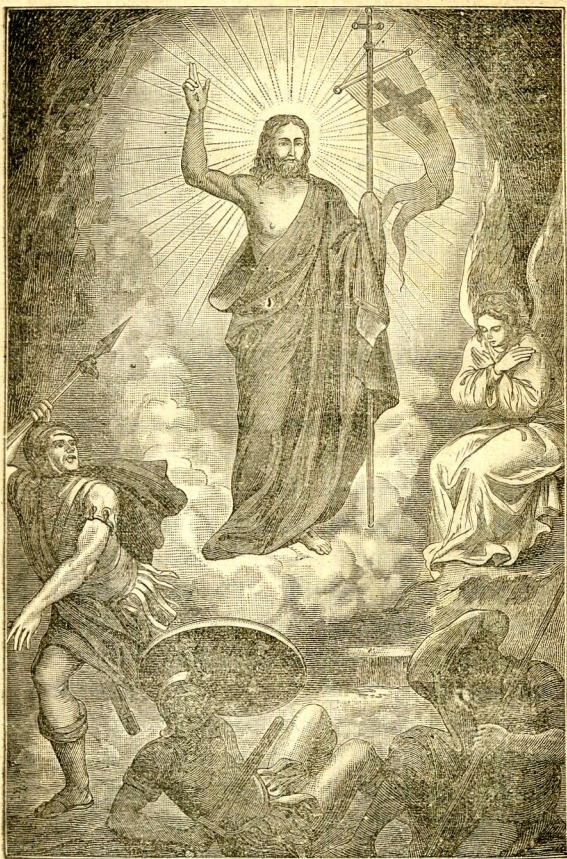
дритъ Жолкôвскій бувъ о. Іосафать
 Высоцкій († 1784). Послѣдній о.
 Орестъ Хотчинскій († 1855). Ско-
 ро побôльшилася съ часами дотація
 монастыря то легатами, то прилу-
 ченъемъ до него передмѣйской цер-
 кви св. Троицы, Винникъ и Воли
 Высоцкои, постаралися оо Василянѣ
 о одноповерхный, мурованый мона-
 стырь, муровану дзвôнницю и весь
 монастырь окружили муромъ, по-
 кривши всѣ дахи бляхою. Коли Га-
 личина перейшла пôдъ Австрію, по-
 даровавъ цѣсарь Іосифъ II. Васи-
 ліянамъ мощи св. Парѣенія, котрѣ
 спровадивъ торжественно Архиман-
 дритъ о. Іосифъ Дзьоковскій зъ Вѣ-
 дня до Жолкви. Св. Парѣеній по-
 ходивъ зъ высокаго роду Выкре-
 стившися зъ поганьства черезъ Папу
 Фабіана, не хотѣвъ св. Парѣеній
 приносити жертвы поганьскимъ бож-
 камъ, о чôмъ дôзнавшися лютый
 императоръ римскій Декій, казавъ
 св. Парѣенія замучити, що дѣялося
 250 року по Рожд. Христовôмъ. Мо-
 щи св. Парѣенія переходуются въ
 великôмъ престолѣ монастырской цер-

кѣи въ шкляннѣй домовинѣ, де ихъ
можно оглядати. Монастырь Жол-
кѣвскій посѣдавъ прекрасну библіо-
теку, котра пѣдчасъ пожару мона-
стыря съ церквою 1833 р. згорѣла.
Въ тѣмъ пожарѣ запропастилося бо-
гато старинныхъ актѣвъ, якѣ ѡтно-
силися до монастыря Жолкѣвского.
Вас. Чернецкій.

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЪ!

Якъ подорожный вытае радѣ-
стно цѣль своєї довгои, утяжливой
подорожи, такъ Христїянинъ съ бѣ-
ючимъ сердцемъ выглядаетъ кѣнца св.
великого поста — Воскресенїя Хри-
стового. По цѣлѣй рускѣй земли за-
грають дзвоны, понесеть пѣснь во-
скресна, посыплотся желанїя, засѣ-
яе радѣсть ..

„Христосъ воскресъ!“ тѣ слова
порушать, якъ прудъ электричный,
цѣлу велику родину христїяньску
по свѣтѣ цѣлѣмъ, где тѣлько сягае
власть Креста Господнѣго. Тѣ два
слова, то цѣле жерело вѣры, надѣи,

Христосъ воскресъ!

любви, то цѣла книга науки и примѣровъ.

„Христосъ воскресъ!“ Зломивъ Сынъ Божій силу поганьства, прии́хъ завѣтъ любви и милосердія, зніхъ жертву кроваву, ѡтдаючи себѣ въ жертву за грѣхи міра. Увѣнчали Ёго лукавѣ вѣнцемъ терновымъ, розпяли на крестъ межи розбѣйниками, пробили, похоронили въ гробъ и каменемъ привалили, положили печать и сторожу поставили — а Онъ воскресъ и ѡтихъ побѣду надъ невѣріємъ и злобою.

„Христосъ воскресъ!“ и лишивъ во вѣки вѣчній, свѣдоцтво, що ничимъ всѣ змаганя діавола и прочихъ сынѡвъ тьмы противъ Божой силы, и лишивъ свѣтови науку, що правда и любовь есть безсмертна, бо хоть-бы ихъ ложь и пѡдступъ и убили, то они воскреснутъ въ еще бѡльшѡмъ блеску и силѣ.

„Христосъ воскресъ!“ — и смертію смерть розрушивъ. А прійшла смерть на землю черезъ грѣхъ одного чоловѣка, Адама и давила черезъ сотки столѣтій ёго потомкѡвъ, а че-

резъ Бого-Чоловѣка зломана єи сила, бо Онъ воскресеніємъ своимъ нарушивъ першій єи печать и намъ давъ залогъ будущаго воскресенія. Нынѣ смѣло кличе праведникъ словами св. Писанія: „смерти, где жало твоє, где твоя сила?“

„Христось воскресъ!“ Страшна смерть тѣла, но сто разъ страшнѣйша смерть душъ въ грѣхахъ. Знищивъ Христось силу діавола и грѣха, но люде все еще попадаютъ въ єго сѣти — умирають душевно. Черезъ часъ св. великаго Поста дає намъ Богъ спосѣбнѣсть приспособитись до воскресенія души: умерти для грѣха въ Тайнѣ покаянія, а воскреснути въ благодати въ Тайнѣ св. Евхаристіи.

„Встань ты, котрый спишь и воскресни изъ мертвыхъ а оживить тя сила Христова!“ Многѣ бродять въ грѣхахъ и порокахъ, въ безвѣрію и ложи, въ обоятности и оспалости религійнѣй. До нихъ то кличе св. Апостоль повышими словами, щобы проснулися зъ оспалости и обоятности въ рѣчахъ вѣры а зѣй-

де на нихъ животворяща сила Христа.

Любовію и згодою най розтеплятся нашѣ сердца, обѣймѣмъ другъ друга, врагамъ и ненавидячимъ насъ простѣмъ, а воскресне въ насъ почутіе справедливости, прозрятъ нашѣ затемненѣ очі. Свѣтло правды впаде черезъ нихъ въ нашу душу и побольшитъ вѣру, вскрѣпитъ нашу надѣю и огрѣе любовь. Съ тими трома пріятелями перейдемо безпечно всѣ бурѣ житя — о нихъ, якъ о щитѣ, ѡтобюта всѣ стрѣлы врагѣвъ, и ложныхъ пророкѣвъ, за ними супокѣй души и дочасне и вѣчне добро.

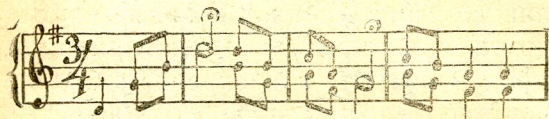
Христось воскресъ — Воистину воскресъ!
 Ө. Б.

Христось воскресе!

Христось воскресъ! Христось во-
 [скресъ

Радѣсть зъ неба сяє ясна
 Завитала Паска красна
 Радуйтеся щиро нынѣ

Пѣснь на Воскресеніе.

Хри-сто-съ во-скре-съ Хри-сто-съ во-скре-съ Ра-до-сть зъ-не-ба

ся є-я-сна за-ви-та-ла Пас-ка крас-на Ра-дуй-те-ся

ши-ро-ни и-ѣ Бо-гъ да-въ-ща-е-ся все-й ро-ди-и-ѣ

Бо-гъ да-въ ра-до-сть на-мъ и-же бесъ Хри-сто-съ во — скре-съ

• Хри-сто-съ во — скре-съ.

Богъ давъ щастя всей родинѣ
Богъ давъ радѣсть намъ съ небесъ
Христосъ воскресъ! Христосъ во-
[скресъ]

Христосъ воскресъ! Христосъ во-
[скресъ]

Земленька зѣ сну збудилась,
Въ травы, въ цвѣти замаилась;
Звѣрь и птичка веселится,
Миромъ божій свѣтъ красится
Люде! миръ давъ Богъ зъ небесъ
Христосъ воскресъ! Христосъ во-
[скресъ!]

Христосъ воскресъ! Христосъ во-
[скресъ!]

Миръ намъ самъ Христосъ приносить,
Миръ намъ небо днесъ голосить;
Миръ той Божій всѣ витаймо,
Паску Божу споживаймо,
Чудо Боже зъ всѣхъ чудесъ:
Христосъ воскресъ! Христосъ во-
[скресъ!]

Христосъ воскресъ! Христосъ во-
[скресъ!]

Ученики „миръ“ спѣвають,

Страхъ и смутокъ забувають
Слово Боже всѣмъ голосають,
И спасенье имъ приносятъ.
А спасенье йде съ небесъ:

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Въ правдѣ Божой просвѣтѣмся,
Въ правдѣ Божой звеселѣмся!
Щезла страшна вже неволя!
Завитала красша доля,
Доля Божая зъ небесъ:

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Радуйтеся Божі люде
Най мѣжъ нами гнѣвъ не буде,
Най цвите любовь вамъ Божа,
Чиста, мила, якъ цвѣтъ-рожа;
Бо любовь прійшла съ небесъ:

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

(Слова С. Лепкого, мелодія Л. Ремезы.)

Чудесній дороги Провидѣнія.

(Нравдиве приключенъе.)

Въ однѣмъ мѣстѣ завѣзвано въ субботу, коло пѣвочи, священника съ св. Дарами до хорого. Старенька женщина, котра прійшла по евященника, сказала ему назву улицѣ и число дому. Священникъ зѣбрався сейчасъ, взявъ св. Дары и пѣшовъ за женщиною, котра идучи на передъ, показувала ему дорогу. Передъ однимъ домомъ женщина тая затрималася и показала рукою на дверѣ, почѣмъ зникла ему зъ очей. Священникъ приступивъ до замкненихъ дверей, взявъ за ручку ѡтъ дзвѣнка и задзвонивъ, но якось никто не спѣшився ѡтвирати. Тымчасомъ зачавъ падати уливный дощъ; священникъ задзвонивъ отже другій разъ и третій. Въ кѣнци ѡтворилися дверѣ, а на порозѣ появилася сивый старецъ.

— Кто такъ пѣзно дзвонить? — запытавъ старикъ.

— Приходжу до хорого, до которого мене вѣзвано, щобымъ ему удѣливъ духовной помочи — ѡтповѣвъ священникъ.

— Ту въ тѣмъ домѣ не ма, о скѣлько знаю, нѣякого хорого — сказавъ старикъ — но понеже дощъ уливный падае, то прошу, вступѣть до мене и перечекайте, ажъ троха выпогодится. Будете отче, милымъ гостемъ для мене, бо я терплю на безсонницю.

Не було иншої рады, тожъ священникъ поѣшовъ за старикомъ до єго покою и першимъ предметомъ, на котрый упало єго око, бувъ великій образъ Матери Божої, высячій на стѣнѣ, передъ котрымъ горѣла лампка.

— Слава Богу — сказавъ священникъ — єсьмь, якъ виджу въ помешканю побожного чоловіка.

— О що до того, то помыляєтеся дуже, ѡтозвався старецъ сухо. — Я либераль вольнодумецъ — и не бавьюся въ подѣбні дробницѣ. Тѣлько черезъ память на покѣйну мою мать, котра була дуже побожна, и великою честію окружала той образъ, почитаю той образъ и що суботы, якъ колись мати тое робила, свѣчу лампку передъ нимъ.

Середъ тої розмовы перейшли до другої комнаты, въ котрій висѣвъ надъ бюркомъ образъ женщины въ стариннѣмъ строю. Коли старикъ увидѣвъ, що священникъ пильно приглядаєся образу, сказавъ съ чувствомъ:

— То образъ моєї дорогої матери... Якъ-же часто молилася она съ слезами передъ образомъ Пречистой Дѣвы! Умираючи сказала до мене: „мѣй сыну нещасный, если Богъ милосердный пріиме мене до своєї славы, буду такъ довго, за ходатайствомъ Пренепорочной Дѣвы, умоляти Єї Сына, ажъ ты ся навернешь!“ Покѣйна дуже того бажала — но щожъ,

коли я ніколи не мѣгъ переконатися о потребѣ и конечности сповѣди!

Згадка на дорогу, пскѣйну мать зворушила старика; ѡнъ розговорився и оповѣвъ священникови цѣлу свою минувшѣсть съ такою щиростію, що не замовчавъ и своихъ блудѣвъ и грѣхѣвъ.

— Вы єсьте противникомъ сповѣди — сказавъ священникъ — а оповѣлисьте минѣ житєе свое такъ подрѣбно и точно, що знаю на вскрѣзь станѣ вашои душѣ. Єсли-бысьте жалували за всѣ провѣны и возбудили въ собѣ живу вѣру — то мѣгъ-бымъ вамъ удѣлити розрѣшенія.

Старець вдивився въ священника. Слезы засвѣтили въ єго очахъ.

— Чи дѣйстно — сказавъ — чи дѣйстно мѣгъ-бымъ отримати розрѣшеніє? О, уже бѣльше якъ трийцять лѣтъ не мавъ я внутреннего спокою, бо не приступавъ я до св. Причастія! Черезъ память на мать, чую теперъ, що мѣгъ-бымъ съ сокрушеніємъ вѣсповѣдатися. Чи достоинъ я дѣйстно розрѣшенія? Єсли такъ, то вѣслушайте, отче, моєи сповѣди и запричайте мене св. Дарами.

Упавъ старецъ на колѣна и вѣспѣдався середъ плачу съ грѣхѣвъ за цѣле свое житєе, и пріймивъ съ погѣднымъ лицемъ св. Причастіє.

На другій день рано донесено священникови о смерти того старика, который умеръ той-же ночи на парализѣ.

Дивнѣй суть дороги Провидѣнія! Священникъ познавъ въ образѣ матери старика, котрому съ такою цѣкавостію приглядався, тую саму женщину, котра взывала его до хорого, а пѣсля зникла. Була то мати старика. Честь для Пресвятой Дѣвы выєднала старому грѣшникови наверненье въ послѣднѣй хвилѣ житя — а сама мати завѣзвала священника до сына, що-бы той передъ смертію поєднався съ Богомъ, въ которого черезъ цѣле свое житье такъ уперто не хотѣвъ вѣрити.

Молитва до св. Отца Николая.

Всеблагій Отче Николае! красото Церкви, Зоре пресвѣтла, великій и предивный Чудотворче, Ты своими молитвами всякій исцѣлявъ болѣзни, своимъ заступництвомъ ѡтъ неправедной вызволявъ смерти, своимъ покровомъ чорну ѡтъ людей ѡтганявъ нужду; усердно молюся къ Тебѣ: скоро потѣхо въ нуждахъ и бѣдахъ житя сего — поспѣшишь и нынѣ съ Твоею помочю, заступи и мене и всѣхъ людей ѡтъ огня и воды, ѡтъ голоду и повѣтря, ѡтъ тяж-

кои хоробы и несподѣванной смерти;
хорони мене черезъ цѣле житье мое,
а наибольше въ страшнѣй хвили пе-
реходу зъ житя дочасного до житя
вѣчного, заховай мене тогда передъ
справедливымъ гнѣвомъ Христа Бо-
га, а здѣлай радше, щобъ удостоив-
ся я на вѣки съ Тобою Его мило-
сердіе въ небѣ славить и величати.
Аминь.

Для старыхъ и молодыхъ.

Если не найдешь счастья въ собѣ
самомъ, то на дармо стараешься найти
его поза собою.

Житие наше не може бути цѣлкомъ
щасливое, бо не есть небомъ; но не може
бути и цѣлкомъ нещасливое, бо есть доро-
гою до неба.

Якъ птахъ не може вознестися до
геры на одномъ крылѣ, такъ и любовь,
щобы могла вознестися до неба, мусить
мати два крыла, а тыми суть любовь
Бога и любовь ближнего.

То що чоловікъ умѣе и розумѣе,
єсть найменшою частиною того, що онъ
не умѣе и не розумѣе.

Не могу вѣрити, щобы той спасеніе
получивъ, кто о спасеніе ближнихъ не
дбає.

(св. Іоаннъ Злат.)

У Христіянъ бачится не на поча-
токъ але на конецъ. Святий Павло зле
зачавъ, але скѣнчивъ добре; зновъ Юда
добре зачавъ, але зле скѣнчивъ. Повѣдає
пословиця: „що робишь, роби розумно и
гляди на конецъ.

Боюся Бога, але по Бозѣ боюся
тѣлько того, кто ся Бога не боить.

Упаде звѣря, а пѣдносимо тоеже,
но душа людска погибаетъ, а никто не жу-
рится о нѣ.

(св. Вернардь.)

Наше сердце єсть несупокѣйне, доки
не знайде успокоєнія въ Бозѣ.

(св. Августинъ.)

Ч. 321 г. 1893.

Позваляє ся печатати.
Сильвестеръ
Митрополитъ.

КНИЖОЧКИ МНОГІЙ

Въ хорошихъ обзвѣзкахъ по дѣлу 2 р.
 Выходятъ тоны кожого мѣсяца Даванъ
 то въ 2 р. дукъ до дукъ, отъ хата до хата
 до се дѣла Болу чюдое и сирѣдѣне.
 То въостоятъ въ нѣмъхъ времена.

Послѣднее

одного дерковно-народна въостоя
 Предѣла въ кавратъ 50 р.
 Кавратъ Покровина, Даванъ 85 р.
 32 полонну дѣла! 32 50 р.
 О нѣмъдѣвно нѣмъхъ хата
 Тома въ Кавратъ, Покровина, се дѣла
 може и въ мѣстностяхъ сѣмъхъ.

Промно у насъ замовати въ кнѣхъ дер-
 ковнъ нѣмъхъ Островинахъ, то нѣмъхъ
 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000, 1001, 1002, 1003, 1004, 1005, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012, 1013, 1014, 1015, 1016, 1017, 1018, 1019, 1020, 1021, 1022, 1023, 1024, 1025, 1026, 1027, 1028, 1029, 1030, 1031, 1032, 1033, 1034, 1035, 1036, 1037, 1038, 1039, 1040, 1041, 1042, 1043, 1044, 1045, 1046, 1047, 1048, 1049, 1050, 1051, 1052, 1053, 1054, 1055, 1056, 1057, 1058, 1059, 1060, 1061, 1062, 1063, 1064, 1065, 1066, 1067, 1068, 1069, 1070, 1071, 1072, 1073, 1074, 1075, 1076, 1077, 1078, 1079, 1080, 1081, 1082, 1083, 1084, 1085, 1086, 1087, 1088, 1089, 1090, 1091, 1092, 1093, 1094, 1095, 1096, 1097, 1098, 1099, 1100, 1101, 1102, 1103, 1104, 1105, 1106, 1107, 1108, 1109, 1110, 1111, 1112, 1113, 1114, 1115, 1116, 1117, 1118, 1119, 1120, 1121, 1122, 1123, 1124, 1125, 1126, 1127, 1128, 1129, 1130, 1131, 1132, 1133, 1134, 1135, 1136, 1137, 1138, 1139, 1140, 1141, 1142, 1143, 1144, 1145, 1146, 1147, 1148, 1149, 1150, 1151, 1152, 1153, 1154, 1155, 1156, 1157, 1158, 1159, 1160, 1161, 1162, 1163, 1164, 1165, 1166, 1167, 1168, 1169, 1170, 1171, 1172, 1173, 1174, 1175, 1176, 1177, 1178, 1179, 1180, 1181, 1182, 1183, 1184, 1185, 1186, 1187, 1188, 1189, 1190, 1191, 1192, 1193, 1194, 1195, 1196, 1197, 1198, 1199, 1200, 1201, 1202, 1203, 1204, 1205, 1206, 1207, 1208, 1209, 1210, 1211, 1212, 1213, 1214, 1215, 1216, 1217, 1218, 1219, 1220, 1221, 1222, 1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228, 1229, 1230, 1231, 1232, 1233, 1234, 1235, 1236, 1237, 1238, 1239, 1240, 1241, 1242, 1243, 1244, 1245, 1246, 1247, 1248, 1249, 1250, 1251, 1252, 1253, 1254, 1255, 1256, 1257, 1258, 1259, 1260, 1261, 1262, 1263, 1264, 1265, 1266, 1267, 1268, 1269, 1270, 1271, 1272, 1273, 1274, 1275, 1276, 1277, 1278, 1279, 1280, 1281, 1282, 1283, 1284, 1285, 1286, 1287, 1288, 1289, 1290, 1291, 1292, 1293, 1294, 1295, 1296, 1297, 1298, 1299, 1300, 1301, 1302, 1303, 1304, 1305, 1306, 1307, 1308, 1309, 1310, 1311, 1312, 1313, 1314, 1315, 1316, 1317, 1318, 1319, 1320, 1321, 1322, 1323, 1324, 1325, 1326, 1327, 1328, 1329, 1330, 1331, 1332, 1333, 1334, 1335, 1336, 1337, 1338, 1339, 1340, 1341, 1342, 1343, 1344, 1345, 1346, 1347, 1348, 1349, 1350, 1351, 1352, 1353, 1354, 1355, 1356, 1357, 1358, 1359, 1360, 1361, 1362, 1363, 1364, 1365, 1366, 1367, 1368, 1369, 1370, 1371, 1372, 1373, 1374, 1375, 1376, 1377, 1378, 1379, 1380, 1381, 1382, 1383, 1384, 1385, 1386, 1387, 1388, 1389, 1390, 1391, 1392, 1393, 1394, 1395, 1396, 1397, 1398, 1399, 1400, 1401, 1402, 1403, 1404, 1405, 1406, 1407, 1408, 1409, 1410, 1411, 1412, 1413, 1414, 1415, 1416, 1417, 1418, 1419, 1420, 1421, 1422, 1423, 1424, 1425, 1426, 1427, 1428, 1429, 1430, 1431, 1432, 1433, 1434, 1435, 1436, 1437, 1438, 1439, 1440, 1441, 1442, 1443, 1444, 1445, 1446, 1447, 1448, 1449, 1450, 1451, 1452, 1453, 1454, 1455, 1456, 1457, 1458, 1459, 1460, 1461, 1462, 1463, 1464, 1465, 1466, 1467, 1468, 1469, 1470, 1471, 1472, 1473, 1474, 1475, 1476, 1477, 1478, 1479, 1480, 1481, 1482, 1483, 1484, 1485, 1486, 1487, 1488, 1489, 1490, 1491, 1492, 1493, 1494, 1495, 1496, 1497, 1498, 1499, 1500, 1501, 1502, 1503, 1504, 1505, 1506, 1507, 1508, 1509, 1510, 1511, 1512, 1513, 1514, 1515, 1516, 1517, 1518, 1519, 1520, 1521, 1522, 1523, 1524, 1525, 1526, 1527, 1528, 1529, 1530, 1531, 1532, 1533, 1534, 1535, 1536, 1537, 1538, 1539, 1540, 1541, 1542, 1543, 1544, 1545, 1546, 1547, 1548, 1549, 1550, 1551, 1552, 1553, 1554, 1555, 1556, 1557, 1558, 1559, 1560, 1561, 1562, 1563, 1564, 1565, 1566, 1567, 1568, 1569, 1570, 1571, 1572, 1573, 1574, 1575, 1576, 1577, 1578, 1579, 1580, 1581, 1582, 1583, 1584, 1585, 1586, 1587, 1588, 1589, 1590, 1591, 1592, 1593, 1594, 1595, 1596, 1597, 1598, 1599, 1600, 1601, 1602, 1603, 1604, 1605, 1606, 1607, 1608, 1609, 1610, 1611, 1612, 1613, 1614, 1615, 1616, 1617, 1618, 1619, 1620, 1621, 1622, 1623, 1624, 1625, 1626, 1627, 1628, 1629, 1630, 1631, 1632, 1633, 1634, 1635, 1636, 1637, 1638, 1639, 1640, 1641, 1642, 1643, 1644, 1645, 1646, 1647, 1648, 1649, 1650, 1651, 1652, 1653, 1654, 1655, 1656, 1657, 1658, 1659, 1660, 1661, 1662, 1663, 1664, 1665, 1666, 1667, 1668, 1669, 1670, 1671, 1672, 1673, 1674, 1675, 1676, 1677, 1678, 1679, 1680, 1681, 1682, 1683, 1684, 1685, 1686, 1687, 1688, 1689, 1690, 1691, 1692, 1693, 1694, 1695, 1696, 1697, 1698, 1699, 1700, 1701, 1702, 1703, 1704, 1705, 1706, 1707, 1708, 1709, 1710, 1711, 1712, 1713, 1714, 1715, 1716, 1717, 1718, 1719, 1720, 1721, 1722, 1723, 1724, 1725, 1726, 1727, 1728, 1729, 1730, 1731, 1732, 1733, 1734, 1735, 1736, 1737, 1738, 1739, 1740, 1741, 1742, 1743, 1744, 1745, 1746, 1747, 1748, 1749, 1750, 1751, 1752, 1753, 1754, 1755, 1756, 1757, 1758, 1759, 1760, 1761, 1762, 1763, 1764, 1765, 1766, 1767, 1768, 1769, 1770, 1771, 1772, 1773, 1774, 1775, 1776, 1777, 1778, 1779, 1780, 1781, 1782, 1783, 1784, 1785, 1786, 1787, 1788, 1789, 1790, 1791, 1792, 1793, 1794, 1795, 1796, 1797, 1798, 1799, 1800, 1801, 1802, 1803, 1804, 1805, 1806, 1807, 1808, 1809, 1810, 1811, 1812, 1813, 1814, 1815, 1816, 1817, 1818, 1819, 1820, 1821, 1822, 1823, 1824, 1825, 1826, 1827, 1828, 1829, 1830, 1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851, 1852, 1853, 1854, 1855, 1856, 1857, 1858, 1859, 1860, 1861, 1862, 1863, 1864, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168

ОГОЛОШЕНЬЕ.

„Книжочки миссійнѣ“
съ хорошими образками по цѣнѣ 3 кр.
Выходятъ точно каждого мѣсяця. Давай-
те ихъ зъ рукъ до рукъ, ѿ хаты до хаты,
бо се дѣло Богу угодне и спасительне.
То апостольство нашихъ временъ.

„Посланникъ“

одинокъ церковно-народна часопись.

Предплата на кварталъ 50 кр.

„Календарь Посланника“ Цѣна 35 кр.

За половину цѣны! За 50 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

Томы зъ Кемпіе. Пречудесне се дѣло,
можетъ и за молитвословъ служить.

Просимо у насъ замовляти всѣ книги цер-
ковнѣ изданія Ставропигійскаго Институ-
та, якъ: Евангеліе, Апостоль Псалтырь,
Богогласникъ, Гласопѣснецъ, Изборникъ,
Парастасникъ и пр. Найновѣйшій, наибѣль-
шій и найкрасшій молитвословъ: **Богъ на-
дежда моя** по цѣнѣ 95 кр., такожъ Моли-
твословъ Іерейскій малого формату ново-
го изданія по 2-60. **Житія святыхъ** на ко-
ждый день въ роцѣ, найновѣйше и найкрас-
ше изданіе въ хорошѣй оправѣ по цѣнѣ 1 зл.
70 кр. (съ оплатою почтовою).

Посылка книжокъ не нашихъ изданій
тѣлько за послѣплатою.

Свящ Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“ и „Кн. м.“
Лапшинъ почта Бережаны.

Число 4.

1893.

Цѣна 3 кр.

Книжочка с МИССІЙНА

ВЫХОДИТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА.

Издатель свящ Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого.
1883.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

1893

4 012014

ВЕРЖИЖИ

SHINCINNATI

ВЫХОДЯТ ПОСЛЕДНИ

в "Литературном вестнике"
в "Книжечке путешественника"
в "Родном крае"
в "Полном собрании сочинений"
в "Литературном вестнике"

37. 1883. 1883. 1883.

STO AND LITEX OD LITEX A E

Книжочка

МИССИЙНА.

Число четверте.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

СВЯТА СОФІЯ
съ трема дочками :
Вірою, Надѣєю и Любвою.

Акаѳістъ.

Слово тото греческе и означае по нашому не сѣдалне (розумѣся Богослуженіе), бо першій разъ, коли зôстало установлене, черезъ цѣлу нôчь пôдчасъ єго ôтправы не сѣдали. Установлено-же найперше тое Богослуженіе въ Константинополи. Було то р. 620. по Христѣ, коли то тьма-тьменна ворогôвъ окружила речене мѣсто. Погибель здавалася неминуема, бо нещастне мѣсто ни ôтки не могло надѣятися помочи. Въ такôй то бѣдѣ патріярхъ Сергій порадивъ zagrożенымъ прибѣгнути до помочи Пресв. Дѣвы Маріи. Уложено отже похвальнѣ пѣсни въ честь Пресв. Дѣвы, и спѣвано ихъ черезъ цѣлу нôчь не сѣдаючи. И дѣйстно сталося чудо. Бо коли рано вынесено ризу (одѣжь) Пресв. Дѣвы торжественно зъ церкви и замочено ю въ воду морську, зôрвалася на мори така буря, що потопила мало не всѣ кораблѣ ворогôвъ. Тому то не лишъ въ пята суботу великого поста спѣвається ака-

еість разомъ съ утренею, но и безъ того часто ѡтправляеся, коли христіяне бажають вымолити собѣ якои помочи ѡтъ своєї Царицѣ и Матери.

Отже першій акаѡість уложено въ честь Пресв. Дѣвы Маріи, и то особлившимъ способомъ. Поминаю канонъ и стихиры, якѣ въ бѣльшихъ молитвословахъ додаются, понеже они у насъ нигде не ѡтправляются. Самъ акаѡість складаеся зъ 24 пѣсней, то коротшихъ, то довшихъ, котрі называются кондаками и икосами.*) Єсть-же 24 кусникѡвъ, бо греческа азбука має 24 буквѣ, а кожда зъ тыхъ пѣсней зачинаеся иншою буквою въ тѡмъ порядку, якъ тотѣ буквы по собѣ слѣдуютъ въ греческѡй азбуцѣ. Першій акаѡість написано по гречески, отже и увзгляднено греческу азбуку. Каждый кондакъ прославляє якоесь событіе изъ житя

*) Кондакъ слово греческе, означае короткій, бо єсть всегда коротшій, ѡтъ слѣдующои пѣсни, званои икосъ. Икосъ такожь слово греческе, означае дѡмъ, бо якъ дѡмъ складаеся зъ цеголь, такъ тая пѣснь складаеся зъ похвалъ того, въ чію честь уложена.

Пресв. Дѣвы и кѣнится пѣсню „аллилуя“. Икосъ зновѣ каждый складаеся зъ двоухъ частей: изъ воспоминки якогось событія зъ житія Пр. Дѣвы и изъ 12 поздоровленій, або похвалъ Ёи. Зачинаеся кожде поздоровленіе словомъ: „ра д у й с я“, бо по гречески слово тото означае: „хайре“, а тымъ словомъ Греки, при встрѣчи одного съ другимъ поздравляются, отъ якъ у насъ словами: добрый день, добра нѣчь, а найчастѣйше: „слава Богу“, або „слава Іисусу Христу“. Передъ тыми 24 пѣснями естъ кондакъ, котрый становить вступъ до цѣлого акаѣисту, указуючи причину, длячого въ акаѣистѣ прибѣгаемо до Пресв. Дѣвы, а закѣнчаются молитвою съ приклоненіемъ колѣнъ. Отже акаѣистъ выглядае такъ:

1. Кондакъ (вступъ до акаѣисту).

1. Икосъ: (α) ^{ангѣльсь протостатесъ}
Ангель предстатель

2. Кондакъ: (β) ^{блѣпуза ге гагія}
Видящи святая

2. Икосъ: (γ) ^{інозінъ агностонъ}
разумъ недоразумѣваемій

3. Кондакъ: (δ) дѣнамісѣ ту гѣпсѣсту
Сила Вышняго
3. Ико сѣ: (ε) ехуза ѳеодохонѣ
Имущи богопріятную
4. Кондакъ	ѡтъ: з (ζ)	4. Ико сѣ	и (η)
5. Кондакъ	ѡтъ: ѳ (θ)	5. Ико сѣ	і (ι)
6. Кондакъ	ѡтъ: к (κ)	6. Ико сѣ	л (λ)
7. Кондакъ	ѡтъ: м (μ)	7. Ико сѣ	н (ν)
8. Кондакъ	ѡтъ: ξ (ξ)	8. Ико сѣ	о (ο)
9. Кондакъ	ѡтъ: π (π)	9. Ико сѣ	р (ρ)
10. Кондакъ	ѡтъ: σ (σ)	10. Ико сѣ	т (τ)
11. Кондакъ	ѡтъ: υ (υ)	11. Ико сѣ	ф (φ)
12. Кондакъ	ѡтъ: χ (χ)	12. Ико сѣ	ψ (ψ)
13. Кондакъ	ѡтъ: ω (ω)	Молитва колѣноприклонна.	

Пѣсля того образця уложено
пѣзнѣйше много иныхъ акаѳістѣвъ,
якъ въ честь І. Христа, различныхъ
событій изъ житія Христоваго и
различныхъ святыхъ: св. Димитрія,
св. Николая, св. Варвары и т. д. В. К.

Святая Софія

сѣ трема дочками:

ВѢРОЮ, НАДѢЮ и ЛЮБВОЮ.

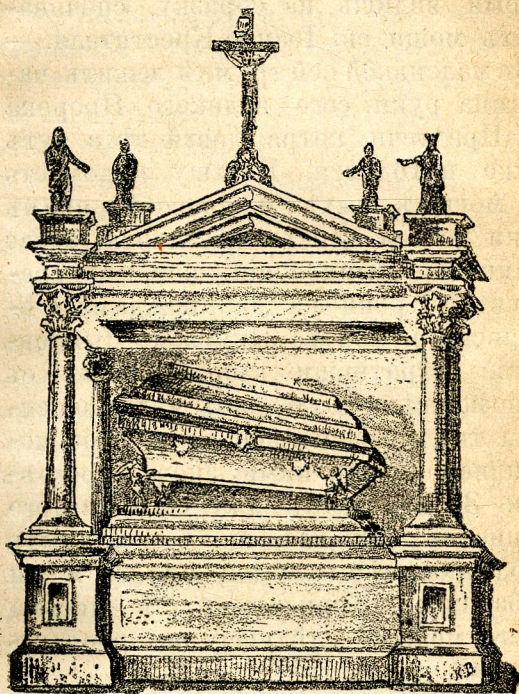
Около року 122. по І. Христѣ,
за часѣвъ панованія цѣсаря римско-
го Адріяна, жила въ мѣстѣ Римѣ
убога, а праведна вдова-христіанка

Софія (по руски: премудрѣсть) съ трема своими дочками: Вѣрою, Надѣєю и Любою. Императоръ Адрианъ, лютый гонитель Христіанъ до вѣдавшись о тѣй праведнѣй родинѣ, приказавъ привести єю передъ себе. Знаючи, що они жиють въ убожествѣ, думавъ, що Софію зъ єи дочками приманить золотомъ до идолопоклонства. Коли однакъ переконався, що не успѣе нѣ золотомъ, нѣ приманчивыми намовами, наклонити ихъ, щобы ѡтказались ѡтъ вѣры въ І. Христа, засудивъ ихъ на муки. Сестры взаимно ободрявались и съ молитвою на устахъ переносили найтяжшій болѣ, а въ кѣнци кождѣй изъ нихъ ѡтрубано голову. А бѣдная мати, дивлячись на жестокиѣ муки своихъ невинныхъ дочокъ, заумерла ѡтъ такого болю, однакъ не здужало тѣе заколебати въ ней вѣры въ божественную науку Спасителя. Зболѣлую Софію не брались каты того самого дня мучити, зъ чого она користаючи, упросила собѣ своихъ знакомыхъ и позбирала разомъ съ ними пораненіѣ тѣла и головы своихъ

— 8 —
дочокъ, а ѡттакъ почесала и при-
строила ихъ головы цвѣтами, убра-
ла ихъ въ чистое шматье, и зло-
живши въ домовину, похоронила ихъ
пѣсля христїаньскаго обычаю. Сѣв-
ши ѡттакъ надъ гробомъ своихъ
дочокъ заснула и въ тѣмъ снѣ ѡт-
дала свою душу Господу. Вѣрнїи по-
хоронили еи тѣло въ однѣмъ гробѣ
разомъ съ дочками.

Мощи св. Іоанна Крестителя въ мѣскѣй церквѣ въ Бережанахъ.

Въ однѣй книжочкѣ миссіонѣй
зъ минувшаго року читавъ ты по-
божный Читателю про чудотворный
образъ Пр. Дѣвы, котрый находит-
ся въ бѣчнѣмъ престолѣ мѣйскаго
церкви въ Бережанахъ. Нынѣ веду
тебе до другаго бѣчнаго престола
тойже церкви — щобысь станувъ
уже не передъ иконою, а передъ
мощами, передъ частиною тѣлннхъ
останкѣвъ святаго, о котрѣмъ гово-
ритъ нашъ божественный Учитель:

**Мощи св. Іоанна Крестителя,
въ церквѣ въ Бережанахъ.**

„не воставъ бôльшій зъ рожденныхъ ôтъ жены, на него“ — тутъ на тôмъ другôмъ престолѣ въ саркофагу, который видишь на образку, спочиваютъ мощи св. Іоанна Крестителя. — Въ маленькôй сей трумнѣ лежитъ частина руки сего великого Пророка и Предтечи, котра довгій лѣта тутъ вже находится. Близшу вѣдомôсть о мощахъ тыхъ и способѣ, якимъ они до сего церкви дôсталися, подае Николай Дыяковскій, который перебувъ 32 роки на дворѣ Адама Сѣнявского. Той то Николай Дыяковскій стративши взôръ разомъ съ своею жѣнкою, дôзнавъ чудесной силы тыхъ мощей, бо коли обоє молилися передъ ними, зновъ прозрѣли. Зъ вдячности для сего святого описавъ ôнъ все, що ôтъ старыхъ гôднихъ вѣры людей про тѣ мощи дôзнався. Користаючи зъ письма сего, можемо слѣдуючу исторію тыхъ мощей оповѣсти.

По усѣкновенію честной головы св. Іоанна, (по розказу Ирода Антипы) ученики его погребали тѣло святого съ всякими почестями

побѣчь гробу пророка Елисея въ Себастіи, а коли зайшовъ туда св. Євангелистъ Лука, ѡтнявъ ѡтъ святого тѣла, руку и перевѣзъ ею до Антіохіи, где она чудесами була прославлена. Ѳтъ того часу проминуло 8 столѣтій — переминули гоненія христіянъ, засохли рѣки текучі въ крови мученикѡвъ и настала нова доба, доба вѣльности для исповѣдникѡвъ христовыхъ, и ото въ тѡй добѣ мощи тїи зѡстали перенесенї до храму цѣсарскои палати въ Царгородѣ. Такъ говорить о початковыхъ подѣяхъ сихъ мощей старинный грецкій авторъ Θεодоръ Дафнопать. Дальші подѣѣ списанї суть коротко на сръбнѡй блясѣ, въ котру оправленї суть тїи мощи. Зъ напису того довѣдуємося, що мощи тїи зъ Царгороду дѡсталися въ руки волоского господаря Єремїи Мотилы, а сынъ єго Константинъ оправивъ ихъ въ сръбну, золочену бляху. Пѡсля свѣдоцтва Николая Дьяковского, о котрѡмъ выше сказано — р. 1673 подарувала ихъ господарова Пенричайкова Никола-

єви Сѣнявскому, и майже цѣле столѣтьє лежали они позабутѣ въ родиннѣмъ скарбци Сѣнявскихъ, въ Краковѣ — въ тѣмъ скарбци немовъ ихъ зновъ ѡткрыто и пѣдчасъ у-порядкованя перенесено до Бережанъ. Ажъ тогды займився ними Адамъ Сѣнявскій. Въ протягу кѣлькохъ лѣтъ були тѣ мощи въ латиньскѣй фарѣ въ Бережанахъ, въ архикатедральнѣмъ храмѣ св. Юрія въ Львовѣ, а на конецъ черезъ цѣлый рѣкъ въ замковѣй каплицѣ Сѣнявскихъ въ Бережанахъ, и всюда чудесами були прославленѣ — а коли около р. 1715 прибувъ тутъ Єпископъ Атаназій Шептыцкій, мощи тѣи зъ каплицѣ, при участи єпископа, кѣлькасоть священникѣвъ, множества народа, шляхты и войска и при вѣдгомонѣ пушокъ, до церкви зѣстали спровадженѣ — и до днесъ въ ней находятся.

Отъ маєшь, любый Читателю, короткій начеркъ подѣй мощей св. Іоанна, находячихся въ бережаньскѣй церквѣ, а єсли будєшь коли въ тѣмъ храмѣ, уклякни тамъ передъ

мощами св. Ісання, моли єго, нехай опѣкуеся тобою и твоєю родиною, проси єго о вставленьє до Бога за нашимъ народомъ — а въ злыхъ дняхъ своихъ звертайся молитвами до Него, щобы умоливъ у Бога потрібной тобѣ ласки — а певно, що если черезъ тѣлько вѣкѣвъ вставлявся за своими почитателями до Бога, то и въ хвиляхъ твоєи недолѣ не ѡтвернеся ѡтѣ тебе, коли Єго о тоє молити будешь.

Свящ. В. Кальба.

МАРІЯ МАГДАЛИНА въ домѣ Сімона Фарисея.

Недалеко ѡтѣ Іерусалима находилось мѣстечко Виѣтанія, въ котрѣмъ жили три сироты: Лазарь, Марта и Марія. Получили они въ спадщинѣ по родителяхъ досыть значный маєтокъ. Двое первыхъ були богобоязливѣ, но Марія, красивая лицемъ и жїючи въ достаткахъ, пустилась на бездорожа, и тоє було

Марія Магдалина.

причиною, для которой отдалили ея отъ себе Лазарь и Марта. Она поселилась тогда въ Магдалѣ надъ озеромъ генезаретскимъ и почала уже тутъ жити явно яко грѣшница. Учувши однакожь отъ людей, що Иисусъ Христосъ научае народъ правды Божихъ, и що отпускае грѣхи всѣмъ, котрѣ дѣйстно каются, задрожало и еи грѣшне сердце и она почала прислуховатись тымъ поученіямъ. Пережившись вскорѣ Божественною наукою Спасителя и познавши нужденный станъ своей души, рѣшилась она будь що будь, хотя бы оно было и найявнѣйше, прійти до Иисуса и упавши Ему до нѣгъ, просити прощенія своихъ грѣховъ. Не отволѣкая своего постановленія, скористала изъ слѣдующаго случая: Одинъ Фарисей запросивъ І. Христа до себе въ гостину. О томъ дождавшись грѣшница Марія Магдалина, и взявши съ собою миро, прійшла также хотя непрошена, до сего дому. І. Христосъ вразъ съ гостями сидѣвъ уже за столомъ. Она, упавши до нѣгъ Спасителя, — начала ихъ

своими слезами омывати, и своимъ волосьемъ обтирати. Оттакъ цѣлувала ему ноги и помазала миромъ. Видячи тоє Фарисей, подумавъ собѣ: „Если-бы І. Христосъ бувъ прокомъ, то знавъ-бы заразъ кто и яка женщина его доторкаєсь, такъ якъ всѣмъ извѣстно, що она грѣшница“. Іисусъ, яко Богъ, знаючи мысли Фарисея, заговоривъ до него: „Симеоне, я маю тобѣ щось сказати“. Фарисей ѡтвѣтивъ: „Слухаю Тебе учителю“. Іисусъ сказавъ: „Одинъ чоловѣкъ мавъ двоухъ довжникоу, изъ котрыхъ одинъ бувъ ему виненъ 500, а вторый 50 динарій. Первый и вторый не мавъ изъ чого ѡтдати. Той чоловѣкъ видячи тоє, подарувавъ одному и другому довгъ. Скажи менѣ теперь, котрый изъ нихъ бувъ ему бѣльше вдячный?“ Ненадумуючись, ѡтповѣвъ Сімонъ: „Я думаю, що той, котрому бѣльше подарувавъ“. На тоє сказавъ Спаситель: „Добре ты розсудивъ!“ а обернувшись до Маріи, говоривъ дальше: „Чи видишь тую невѣсту? Я прійшовъ до твого дому и ты не

давъ менѣ воды на ноги мои, а она своими слезами обмила менѣ ноги и обтерла своимъ волосьемъ. Коли я вѣйшовъ до твоего дому, ты не поцѣлувавъ мене, а она ѡтъ коли прійшла, не перестала цѣловати мои ноги. Ты не помастивъ моєи головы, а она помазала менѣ миромъ ноги. Дятого кажу тобѣ: ѡтпускаются ей многі грѣхи, бо она любила много; а кому менше ѡтпускается, той менше любить“. Ѡттакъ сказавъ Господь до Маріи: „Ѡтпускаются тобѣ грѣхи. Вѣра твоя спасла тебе, иди въ мирѣ!“

Ѡтъ сеи поры перемѣнилась Марія Магдалина на ревную ученицю Спасителя. Она рада-бы була не ѡтступати на хвильку ѡтъ свого божественного учителя. Ёи наибѣльшимъ щастьемъ було тсперь сидѣти при ногахъ І. Христа и уважно слухати Ёго поученій. Коли, начались страсти Христові, то Марія не зважала на тое, що ученики опустили свого учителя, но сопровождала Спасителя ажъ на гору Голгоѣу и тутъ не ѡтступала Ёго ажъ до смерти.

А коли минувъ лишь день суботній, спѣшить она заразъ вразъ съ другими побожными женами до гробу Иисуса. Прійшовши и увидѣвши, що гробъ открытый и порожный, засмутилась, и Марія Магдалина пошла донести о томъ апостоламъ. На ту ю вѣсть прійшли оттакъ съ нею до гробу св. Петръ и Іоаннъ, и переконавшись, що дѣйстно такъ есть, повернули назадъ до дому, она сама лишилась при гробѣ, заливаючись слезами. Въ томъ, коли она схилялась до гробу, явились ей два ангели испытали: „Жено, чого ты плачешь?“ Ледви успѣла она отвѣтити: „Взяли Господа моего, и не знаю где его положили“, а тутъ увидѣла передъ собою чужого чоловіка, и думаючи що то огородникъ, стала его просити съ слёзами въ очахъ: „Коли то ты его взявъ, скажи менѣ прошу тебе где ты его положивъ“. І. Христосъ, — бо тымъ чужимъ чоловікомъ бувъ именно самъ Спаситель — перенятый такою великою єи щиростію, сказавъ: „Маріє!“ Она познала сейчасъ той голосъ и

закликала въ радости: „О Учителю мѡй!“ и хотѣла кинутись Ѣму до нѡгъ. Но Іисусъ сказавъ: „Не дотикайся мене, Маріе! Иди до моєи братіи и скажи, що иду до Отца моего и Отца вашего, до Бога моего и Бога вашего“. Марія побѣгла заразъ до апостолѡвъ и розказала имъ, що видѣла Господа и що ей говоривъ Спаситель.

О дальшѡй судьбѣ Маріи не вспоминае уже бѡльше нічого св. Письмо. Никоторі лишъ греческі церковні писателѣ розказують, що по Вознесенію Христовѡмъ ѡтправилась Марія Магдалина до мѣста Массиліи, где съ великою ревностію проповѣдала слово Боже, а ѡттакъ удалась до мѣста Ефеза, где въ мирѣ закончила своє житье.

Значенье и сила Тайны св. Крещенія.

(Въ примѣрахъ).

Одинъ великій панъ мавъ великого довжника, котрый не выплативши му довгу, померъ и зѡставивъ

сына, котрого панъ зъ милосердія взявъ до своего дому. Коли хлопецъ мавъ вже дванайцять лѣтъ, велѣвъ го панъ разъ до себе прикликати. Вѣйшовши въ комнату, узрѣвъ на столѣ два листы: одинъ чорный, а другій розличними барвами украшенный съ золотою печатію. Панъ подавъ му найперше чорный листъ до перчитаня. Хлопецъ взявъ го, отворивъ — и по кождой строчцѣ лице его блѣдло, бо були тамъ выписані довги покѣйного его ѡтця, доси еще не заплачені. Перчитавши листъ, ѡтдавъ го, чекаючи, що дальше станеся. На то ѡтозвався панъ такъ: „Видишь тѣ довги суть единый снадокъ по твоимъ ѡтцю, до котрыхъ причиняются еще кошта за твое выхованье. Но на просьбу моего единого сына дарую ти твои и твоего ѡтця довги и на знакъ того роздираю сей довжный листъ“ — и въ тѣмъ роздѣрь письмо на сто кусникѣвъ. „Однакожь“ сказавъ дальше, „хотѣй ты теперь безъ довгѣвъ, то такой не маешь нѣчого; зостаешь цѣлкомъ бѣдный. Для того даю ты сей листъ другій, ко-

трымъ тебе за моего сына прїймаю и всѣ права моего единого сына съ тобою дѣлю. Теперь не лишъ будешь безъ довгѣвъ, але до того и богатый и почтеный у людей“. Ктожь може описати радѣсть хлопця того?

Такъ и при св. Крещенію Богъ роздирае записъ довгу по нашѣмъ прародичу и подае му кромѣ того письмо на новїѣ права, котрыми го робить сыномъ своимъ, участникомъ благъ его и наслѣдникомъ царствїя небесного.

* “ *

Одинъ міссїонарь оповѣдае, що ѣнъ разъ окрестивъ ѣсѣмдесятьлѣтнього старця, котрый ѣтъ часу крещенїя дуже побожно живъ. За два лѣтъ тяжко занедужавъ и случайно пытавъ ся ктось, кѣлько лѣтъ ѣнъ має; на що ѣнъ ѣтповѣвъ: „Два лѣта, бо я жїю ажъ ѣтъ того часу, коли черезъ св. Крещенїе для Бога народивемся; першїѣ ѣсѣмдесятьлѣтъ моихъ було житьемъ смерти.

* * *

Разъ прійшовъ міссіонарь до новокрещеныхъ въ Натаонссибѣ и пытае, якъ имъ ся поводитъ: ѡтповѣли му: „Отче! цѣлый край дивуеся надъ змѣною нашего щепу. До минувшой зимы бувъ той нарѡдъ збѣговискомъ пїякѡвъ и розбїйникѡвъ, ганьба и пострахъ на цѣлу околицю; но скоро они окрестилися, стали цѣлкомъ иншими людьми. Каждый подивляе ихъ тверезѡсть, ихъ приличнѡсть, лагѡднѡсть а особливо замилованье въ молитвѣ; въ ихъ хатинахъ майже всегда чути звукъ пѣсень побожныхъ. Одинъ старый канадскій молебникъ сказавъ му: Я не могу поняти тую наглу змѣну дикихъ Индіянѡвъ. Можете ми вѣрити, що я на власнї очи видѣвъ, якъ тїи самї люде еще р. 1813 и 1814 домы бѣлыхъ нападали, ихъ рабували и палили а малї дѣти за ноги брали и головами о стѣны били, або ихъ варили; а теперъ на видъ священника падають на колѣна, цѣлуютъ му руки, якъ дѣти отця, и насъ образованыхъ людей завстыджають.

Туга за Небомъ.

Коли славный епископъ св. Францискъ Салезій отбувавъ канонічну візитацію своєї епархії, звѣстили єму, що одинъ селянинъ хорый, горячо бажавъ передъ смертію получить отъ него св. благословенство. Святець „всѣмъ бывъ вся“ поїшовъ до селянина и заставъ его близкимъ смерти, але ще при живій памяти. Вельми урадованый, що побачивъ святого Владыку свого ще передъ смертію, озався онъ: „Владыко милостивый! Богу най буде честь и хвала, що еще заки откликче Онъ мене зъ сего свѣта, я могу пріймати св. благословенство Ваше“. Онъ просивъ епископа выслухати его сповѣди, тожъ всѣ присутні отступились. По св. сповѣди будучи ще самъ съ Отцемъ сповѣдникомъ, спытався: „Владыко милостивый! Якъ кажете, умру я? Салезій думаючи, що людина боится смерти, озався успокоючи его: „Бачивъ я, правда, не однихъ, що

очуняли изъ тяжшихъ ще хоробъ, то-жь треба лишъ уповати на Бога, котрый є неограниченымъ Паномъ житя и смерти“. — „Але прецѣ, Владыко милостивый“, ѡтповѣвъ честивецъ — „якъ мѣркуете, чи умру я?“ — „Сыну мѡй“ — ѡтказавъ пастырь добрый — „на се пытанье ваше мѡгбы лѣкаръ ѡтповѣсти лучше нѣжь я. Що можу сказати Вамъ то те, що виджу душу Вашу въ порядку дуже добрѡмъ, и може легко бути, що иншимъ разомъ смерть не застала-бы Васъ такъ добре приготаванымъ. Найлѣпше що можете учинити то те, щобы вы выбили собѣ зъ ума бажанье довшого житя и пѡддалися волѣ Бога поручаючись Ёго милосердію, бо Ёго воля безъ сумнѣву хоче наибѡльшого добра вашого“. — „Ахъ, Владыко милостивый!“ — ѡтповѣвъ газда, — „не тому, що лякаюсь умерти, ставлю се пытанье Вамъ, а радше тому, що боюся не умерти теперь, бо прикро дуже булобы менѣ, наколи-бъ я мавъ выздоровѣти изъ сеи хоробы“. — Ся бесѣда дивною выдалась епископови,

бо онъ знавъ зъ досвѣду, що бажа-
 нье смерти звычайно властиве толь-
 ко душамъ совершеннымъ (доско-
 налымъ), а въ душахъ несовершен-
 ныхъ причину свою має найчастѣй-
 ше въ отчаянню або тяжкôй мелан-
 холиі (задумѣ-унынію). То-жь спы-
 тавъ его, чи може житье опротивѣ-
 ло ему? — „Владыко милостивый!“
 ôтповѣвъ селянинъ — „подоба свѣ-
 та сего выдаєсь менѣ надто нѣк-
 чемною, такъ що я не розумѣю, якъ
 пребогато людей можуть любити его.
 Наколибъ се не була воля Бога, що-
 бы мы тутъ такъ довго тревали,
 поки Самъ не ôткличе насъ, то вже
 давно не стало-бы мене тутъ“. Св. Са-
 лезій думаючи очевидно, що чоловіка
 сего навѣстило тяжке горе яке, ко-
 тре огôрчає житье ему и будить
 такъ велику тугу за смертію, по-
 спытавъ его, чи має якій смутокъ
 тяжкій на серцю, чи може болѣ му-
 чать его нестерпимѣ, або може на-
 маєтку потерпѣвъ велику страту?
 „Нѣчо зъ всего того“ — ôтказавъ
 онъ, — „бувъ я заєдно здоровъ ажъ
 до сѣмдесятого року вѣку мого, въ

якôмъ я теперъ, а майна у мене бôльше, нѣжь менѣ треба и, Богу дякувати, не зазнавъ я бѣды нѣколи“. — Салезій пытавъ его дальше, чи може жѣнка, або дѣти дали ему причину до невдоволення. „Нѣ, противно, они завсегда звеселяли мене и радували“ — озвався селянинъ — „не навели они на мене нѣ найменшої грижѣ, такъ, що якбы мало менѣ зъ якои причини тяжко бути розставатись съ симъ свѣтомъ, то хиба лишъ зъ тои, що мушу розлучитись съ ними“. — Коли-жь Салезій все ще не мôгъ поняти, зъ якои причини житье ему навкучилось, сказавъ до него: „Але-жь скажѣте менѣ, брате мôй! Ôтки взялось у васъ се горяче бажанье смерти?“ — „Владыко милостивый!“ — ôтповѣвъ ôнъ — „я наслухався въ проповѣдяхъ тôлько любыхъ чудесныхъ слôвъ о житю будучôмъ и радощахъ небесныхъ, що свѣтъ сей для мене справдѣшною тюрмою“. — И по сѣмъ благочестивый чоловѣкъ почавъ изъ серця сповненого предчувствомъ блаженства небесного го-

ворити о радощахъ, щастливости вѣчнои такъ чудно, пориваючи, що восхитивъ и до слёзъ порушивъ св. Салезія, котрый пѣзнавъ добре, що самъ Богъ поучивъ объ сѣмъ, и не плоть и кровь, а Духъ Божій объявивъ ему тоє. О́тъ такъ величныхъ небесныхъ мыслей зѣйшовъ опѣсля на бѣдствія свѣта сего, ставъ описувати найбѣльшій достоиньсва, черезмѣрній богатства и найсолодшій розкошъ свѣта сего яко пустій рѣчи, нѣкчемній, и оповѣдавъ се съ чувствомъ такъ сердечнымъ, що навѣтъ душѣ св. епископа внушивъ наново омерзѣнье сихъ рѣчей. Щобы-жь привести его ку святому спокою духа, що то рѣвно держится готовый на всякій случай можливый, узнаючи у всѣмъ, що стрѣтитъ его, волю Бога, св. Салезій явъ укрѣпляти его къ совершенной преданности Божьей воли святой. Получивши елеосвященъе изъ рукъ св. епископа, и будучи готовымъ принять о́тъ Господа житъе и смерть съ рѣвною вдякою, кѣлька годинъ опѣсля о́тдавъ онъ Богу спокѣйно побожну душу свою. Зъ лица его, ко-

тре стало милѣйше по смерти анѣжъ за житя, просіяла красота духа преображенного, котрый улѣтаючи лишае тѣлу еще слѣды новой славы своеи. — Кто не бажав-бы умерти такою смертію тихою и блаженною Гараздъ христіанине! Бануйже ѥ ты такъ щиро сердечно за Царствомъ Божиимъ, змерзи собѣ свѣтъ сей с. е. найпаче-же ѥго грѣшнѣ хотѣня и забаги погубнѣ, якъ сей благочестивый, праводушный селянинъ! Коли такъ заблагнешь Царства небесного, дасть тобѣ Богъ. Коли таку тугу за небомъ носить будешь въ серцю и щиро бажати, щобы Царство Боже прійшло до тебе, то не сумнѣвайся! Господь Богъ заспокоить тугу твою, оно прійде до тебе, то Царство Ёго въ Небѣ и на земли.

Ю. Р.

Не кленися на святыѣ крестъ!

Надѣйшла красна весна, травы зазеленѣлися, деревья листьємъ покрылися, а въ зеленыхъ гаяхъ, та

въ здоровѣмъ теплѣмъ воздухѣ спѣвають пташки всѣлякого рода. На поли зачали хлѣборобы всяку роботу, особливо оранье, щобы свои рѣднѣ нивы золотымъ засѣяти зерномъ. Но у господаря Стефана власно въ тую самую пору такъ спѣшной работы взявъ ктось невѣдомо съ обѣйстя ночью плугъ. Въ кѣлька дней зѣйшовся якось случайно Стефанъ на ярмарку съ своимъ сосѣдомъ тай въ розмовѣ про рѣжнѣ sprawy и потребности сказавъ на рѣштѣ Стефанъ сосѣдови, що ѡнъ купуе плугъ до оранья, бо у него передъ кѣлькома днями съ обѣйстя пропавъ плугъ, отже нѣчимъ весны докѣнчити. Сосѣдъ Стефана почувши тѣи слова усмѣхнувся тай каже: Тажъ я передъ пару днями видѣвъ Стефана, що вашимъ плугомъ оравъ Гнать Задорожный, но я мисливъ, що то вы ему лише на часъ выжичили. Но если такъ то можете заразъ его пытати, ѡнъ есть тутъ на ярмарку, а зрештою можемо до него завтра пѣйти, то наочно переконаетесь.

Не много часу теряючи, знай-

шовъ Стефанъ Гната на ярмарку, поздоровкався съ нимъ тай каже: Пожичилисьте Гнате у мене оногды плуга та кобысьте подобру его принесли, бо якось не файно буде, якъ люде еще о тѣмъ будутъ знати. Гнатъ учувши такій несподѣваній слова ѿ Стефана, зачавъ сейчасъ ѿговорюватися и клястися: „Щобы мя крестъ св. побивъ якъ-бы ѡнъ ся знайшовъ у мене въ моимъ господарствѣ, зрештою, я не злодѣй, у мене есть свѣй плугъ“ — сказавъ дальше Гнатъ и поспѣшивъ здається просто скоро до дому, оставивши Стефана.

Повертаючи до дому, узрѣвъ ѡнъ пѣдъ старымъ деревянымъ, великимъ крестомъ, который звычайно стоявъ при дорозѣ, при заходѣ солнца щось дуже блистячого и погадавъ собѣ сейчасъ, чи не деяке золото, або що инше яке дороге, що такъ принадно блищитъ, и пѣйшовъ въ тѣй хвили скоро пѣдъ крестъ, щобы тому близше приглянутися. Приглядаєся Гнатъ якѣйсь тамъ дуже марноѣй рѣчи, а тымъ часомъ старе перекрестье якимсь чудомъ

оторвалося зъ креста и злетѣло ему на голову зъ горы съ такою силою, що Гната вже ѡттамъ до дому привезли. Дома росповѣвъ ѡнъ еще що то его постигла Божя кара за крадѣжь, а особливо за то, що ѡнъ клявся св. крестомъ. Отже сказавъ сейчасъ Стефанови плугъ ѡтнести, а самъ въ невдовзѣ ѡтъ тяжкої раны скончався. Аѡ. Гаврылюкъ.

Три погляды.

Живъ въ однѡмъ селѣ бѣдный, но честный и дуже побожный чоловікъ. Працею рукъ своихъ ледви мѡгъ розстарати хлѣба для своєї родини. А мимо того все ѡнъ бувъ веселый и собою задоволеный. Коли его одинъ поспитавъ, якъ ѡнъ такъ весело жити може при своєї бѣднотѣ, ѡнъ ѡтповѣвъ: „Я що день на три стороны свѣта поглядаю: Одинъ мѡй поглядъ иде до неба и тогды я собѣ згадую, що тамъ гдесъ есть моя вѣчна ѡтчина, а тутъ на земли лишъ до часу; другій поглядъ пускаю въ

землю, и думаю собѣ, якъ мало чоловікови на тѣмъ свѣтѣ потреба, если никто не займе тои земельки бѣльше, якъ на три лѣктѣ, а третій поглядъ пускаю до кола себе, по моихъ ближнихъ, вижу, правда, богатыхъ, но вижу еще бѣднѣйшихъ ѡтъ себе, и дякую Богу, що я еще не найбѣднѣйшій зо всѣхъ. Ѳтти походить, що я все веселый и супокѣйный“.

ДЛЯ СТАРЫХЪ И МОЛОДЫХЪ

- Що маю робити, коли упавемъ въ грѣхи?
 - То повстань!
 - Вправдѣ повставемъ, але зновъ упавемъ.
 - То повстань знову!
 - Але якъ часто маю тоє повторяти?
 - Такъ довго, доки тя смерть не заскочить стоячого або упавшого.
-

Такъ якъ любовь робить чоловіка дитиною Божою, такъ противно зависть робить его сыномъ діавола. (Св. Ѳома).

Чоловѣкъ дѣйсно мудрый не погорджає нѣкимъ, есть вырозумѣлый для каждого, а строгій для себе самого.

Ч. 609 г. 1893.

Позваляє ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ОТЛОЖЕНІЕ

"КНИЖНИКЪ ИЛИЖИНИ"

съ хорошими обрѣзками по цѣнѣ 3 кр.
Выходятъ тогда кожочодомъ. Давая
те изъ за дѣла до дѣла, отъ хвѣта до хвѣта,
до се дѣла болѣе, чѣмъ въ одно и евангелие.
То въ отъѣздѣ оныи въ вѣкъ вѣковъ!
(Менше какъ 6 книжковъ не посылается)

"Послѣдняя"

однакоже перекрѣпленъ оныи въ одно и
Предлагаю на кавѣтѣ 50 кр.
"Кавендъ Послѣдняя" Цѣна 50 кр.

30 кр. въ цѣнѣ 50 кр.
О наслѣдованіи Іисуса Христа

Простому у насъ замѣчаютъ всѣ книги пер-
вый наданіи Старовиннаго Цѣнника
та, какъ: Евангелие, Апостолъ, Псалтырь,
Богослуженіе, Таволжскіе, Псалтырь,
Псалтырь и др. Псалтырь, найденъ
и въ нѣкоторыхъ монастыряхъ: Бол-
ная моя по цѣнѣ 50 кр. тѣмъ же Мо-
настырямъ. Евангелие и Апостолъ ново-
го вѣка по 2,50. Искра свѣтъ на ко-
жѣ дѣла въ цѣнѣ, найденъ и въ нѣко-
ихъ наданіи въ хорошихъ обрѣзкахъ по цѣнѣ 1 кр.
70 кр. (съ оплатою по цѣнѣ).

Всѣмъ посылается книжка тѣмъ же по цѣнѣ
платою, а въ нѣкоторыхъ въ одѣжѣхъ.

Свѣтъ Л. Джаминскій

"Редикторъ" "Послѣдняя" и др. и др.

Лѣтъ въ нѣтъ Евангелие.

ОГОЛОШЕНЬЕ.

“Книжочки миссійні”

съ хорошими образками по цѣнѣ 3 кр.
Выходитъ точно каждого мѣсяця. Давай-
те ихъ зъ рукъ до рукъ, ѿтъ хаты до хаты,
бо се дѣло Богу угодне и спасительне.
То апостольство нашихъ временъ!
(Менше якъ 5 книжочокъ не посылаєсь).

“Посланникъ”

одинокъ церковно-народна часопись.

Предплата на кварталъ 50. кр.

„Календарь Посланника“ Цѣна 35. кр.

За половину цѣни! За 50. кр.

О наслѣдованю Іисуса Христа.

Просимо у насъ заовляти всѣ книги цер-
ковнѣ изданія Старопигійского Институ-
та, якъ : Евангеліе, Апостоль, Псалтырь,
Богогласникъ, Гласопѣснецъ, Изборникъ,
Парастасникъ и пр. Найновѣйшій, наибольшій
и найкрасшій молитвословъ : **Богъ на-
дежда моя** по цѣнѣ 95 кр., такожъ Моли-
твословъ Іерейскій малого формату ново-
го изданія по 2.60. **Житія святыхъ** на ко-
ждый день въ роцѣ, найновѣйше и найкрас-
ше изданіе въ хорошой оправѣ по цѣнѣ 1 зл.
70 кр. (съ оплатою почтовою).

Всякѣ посылки книжокъ **тѣлько** за послѣ-
платою, або за надѣсланьемъ належитости.

Свящ. Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“ и Кн. м.“

Лапшинъ почта Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССИЙНА

ВЫХОДИТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого.
1893.

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ. ЗЪ РУКЪ ДО РУКЪ.

КНИЖОРКА

МНЕСИНА

ВЫХОДИТЪ ПОЖДОГО МЕСИЦА.

Издается съим. Д. Кузнецовымъ
Годовою "Посланиемъ"
и "Книжкою" поименованъ
въ Мемориальномъ Журнале

ВЕРКАНД

За 1893 годъ.

1893.

Отъ Хаты до Хаты 32 руб. до руб.

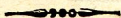
Книжочка

МИССІЙНА.

Число п'яте.

Издатель Свящ. Л. Джулынський
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Св. Екатерина.

Молитва.

Отче нашъ, иже єси на небеси,
На насъ Ты око Свое зведи,
А чудне, взнесе Имя Твое
Нехай ся свѣтомъ цѣлымъ несе.
Да прійдетъ Царство Твое на свѣтъ,
Тебе най тварь вся во вѣки чтить,
И Твоей волѣ святой законъ
Най славить земля, най чтить Сіонъ.
Хлѣбъ нашъ, о Отче, насущный дай,
Зъ опѣки Своеи не опускай —
И оставляй намъ наши грѣхи,
Бо врагамъ нашимъ всегда и мы
Вины прощаемъ. Мѣжь нами будь,
Коли покусовъ волнуєшь грудь,
И всяку злобы пекельной тѣнь
Отдаляй, Отче, ѡтъ насъ — Аминь.
І. Я. Л.

О церковныхъ Богослуженіяхъ.

Ѡтъ першихъ вѣкѡвъ христіань-
скихъ бувъ въ Церквѣ Христовѡй
той звычай, що вѣрніи сходилися въ
певнѡмъ часѣ дня, або и ночи на
вспѡльній, молитвы, памятаючи на
слова Спасителя: „Где два, або три

зъ васъ збереса въ имя мое, тамъ и я буду посередъ васъ“. Такіъ вѣспольнѣйшій молитвы ѡтбувалися на памятку якогось событія изъ житія нашего Божественного Спасителя, або въ якѡйсѣ особеннѣйшій потребѣ. Съ часомъ уложено молитвы тѣи въ певный порядокъ, приписано псалмы и пѣсни, означено докладно часъ, коли мають ѡтправлятися, св. Отцы доповнили ихъ опѣсля и розширили — и такъ прибрали они видъ богослуженій, якіъ теперъ у насъ въ церквахъ ѡтправляются.

Въ тѣмъ числѣ книжочки хочемо запѡзнати Тебе, Чест. Читателю, съ важнѣйшими богослуженіями нашої св. Церкви и ихъ значенію бодай въ загалѣ, закимъ колись буде кожде изъ нихъ осѡбно появлене.

Перше и найважнѣйше мѣстце въ богослуженію церковномъ занимае Божественна Литургія або, якъ у насъ звичайно называютъ „Служба Божа“. Найважнѣйша же она для того, бо на ней и тѣлько на ней однѣй, приносится безкровна жертва нового завѣта. Установивъ ю самъ І. Христосъ на тайнѣй ве-

чери, коли сказавъ до своихъ апостолѣвъ: „Пріймите, ядите сіє єсть, Тѣло мое...“ и „Пійте отъ нея (т. є. зъ чашѣ) вси, сія єсть Кровь моя новаго завѣта...“ и додавъ: „Сіє творите во моя воспоминаніє“. И Церковь Христова, памятна на слова ти, ѿть початку существованія свого приносила тую Жертву зъ Тѣла и Крови Єдинородного Сына Божого за всѣхъ людей и за поодинокихъ, за живыхъ и за душѣ въ чистилищи, на упрощеніє ласки и милосердія Божого и въ подяку за одержані добродѣйства, въ всякихъ бѣдахъ и потребахъ Церкви цѣлои и поодинокихъ. людей А має Жертва тая бѣльшу силу передъ Господомъ Богомъ, якъ всѣ богослуженія и всѣ молитвы угодникѣвъ Божихъ и святыхъ разомъ. Божественна Литургія єсть, пѣсля науки св. Церкви, всегдашнімъ ѡтновленьемъ крестной жертвы І. Христа, на вѣчне, благодарственное воспоминанье Ёго любви до рода людского.

Значенье прочихъ богослуженій подамо въ такѣмъ порядку, въ якѣмъ они по собѣ наступають.

Вечерня зачинає рядъ дне-
вного богослуженія; правится вече-
ромъ, бо день церковный зачинаєся
съ заходомъ сонця, а въ ней при-
носимо подяку Г. Богу за минув-
шій день. Вечерня представляє ста-
рый Завѣтъ, именно Божій добро-
дѣйства высвѣдченій родови людско-
му ѿтъ сотвореня свѣта, ажъ до
прихода Спасителя. Длятого то суть
царскіѣ врата на вечерни зъ разу
замкненій на знакъ, що черезъ грѣхъ
першихъ людей, замкнувъ Богъ пе-
редъ ними дверь царства небесного.
Доперва коли спѣваєся пѣснь „Свѣ-
те тихій“, отвираются врата, бо пѣснь
тая и вхѣдъ священника предста-
вляютъ прихѣдъ Сына Божого на
свѣтъ, щобы спасти рѣдъ людскій
и ѿтворити вѣрующимъ дверь сы-
новства Божого.

Передъ великими святыми пра-
вится всепочное бдѣніє т. е.
цѣлонѣчне чуванье, зване у насъ
коротко „всеночне“, бо першій хри-
стіяне, идучи за примѣромъ І. Хри-
ста и апостолѣвъ, цѣлу нѣчь пере-
бували на молитвѣ. Всеночне єсть
якъ-бы полученьемъ вечернѣ съ

утренею и правится у насъ звычайно въ самъ день праздника дуже рано.

На всеночнѣмъ правится литія т. е. загальнѣй, народнѣй молитвы, на котрѣ священникъ разомъ съ пѣвцами выходитъ на середину церкви и молитъ Бога, щобы той Отець нашъ небесный, за вставленьемъ Пресвятой Богородици и всѣхъ святыхъ, выбавивъ насъ ѿ всякихъ бѣдъ и нуждъ, простивъ нашѣ грѣхи, не опускавъ насъ зъ своей опѣки, и подавъ намъ миръ въ житію цѣлѣмъ, а по кождой такѣй молитвѣ спѣвають вѣрнѣ 12 разѣвъ: „Кирие елейсонъ“, або, що то само означае „Господи помилуй“. Давнѣйше правилася литія тѣлько въ випадкахъ якихсь великихъ бѣдъ, а тогды выходили христіане зъ церкви, ходили по улицяхъ города и на гробы мученикѣвъ и молилися, щобы Г. Богъ за ихъ вставленьемъ, ѿвернувъ тую бѣду ѿ нихъ.

Потѣмъ благословить священникъ пять хлѣбѣвъ, пшеницю, вино и елей (оливу) и молитъ Бога, щобы плоды тѣи, яко найпотребнѣйшѣ до нашего житя, умноживъ и подавъ

тымъ, що ихъ уживають, здоровье и довгій вѣкъ.

При кѣнци всеночного єсть мированье, коли то священникъ помазує чела вѣрныхъ єлеемъ, поблагословенымъ на литіи, кажучи до кожного: „Христось посередѣ насъ“, на що вѣрніи, цѣлующи крестъ св., ѡтповѣдають: „Єсть и будетъ во вѣки“. Не єсть мированье жадною тайною, а тѣлько знакомъ духовного вскрѣпленя, бо якъ въ давныхъ часахъ борцѣ намащували тѣло оливою, щобы набрати бѣльше гнучкости и лекше вылизнутися зъ рукъ ворога, такъ и насъ помазує священникъ благословеннымъ єлеемъ, щобы мы вскрѣпилися духово до борбы съ врагами нашої души.

У т р е н я т. є. утренне (ранне) богослуженье, въ котрѣмъ дякуємо Г. Богу за щастливо переведену нѣчь, представляє намъ дальшій перебѣгъ ѡткупленя роду людского. Пригадує намъ она молодой вѣкъ Іисуса Христа, Ёго діятельнѣсть яко Учителя и Пастыря и провадитъ насъ слѣдомъ за Спасителемъ черезъ цѣле Ёго житье на земли, ажъ до той

хвилѣ, коли то невдячный рѣдъ людскій постановивъ І. Христа убити.

По утрени слѣдуютъ Часы. Пѣдъ часами розумѣемо богослуженія, котрі въ означеныхъ часахъ (т. е. годинахъ) ѡтправляются, а въ которыхъ воспоминаются важнѣйші дѣла Божі, які въ тыхъ годинахъ для нашего спасенія довершилися. Ті часы, або години суть: Часъ першій, третій, шестій и девятій.

Часъ первый, ѡтповѣдае нашѣй 7. годинѣ рано и о тѣй годинѣ повиненъ-бы ѡтправлятися, бо тогды зачинаємо мы день и просимо Бога о благословеніе на цѣлый день. А пригадує намъ часъ той тую хвилю, коли то жида постановили І. Христа убити; пѣймали Ёго протое и вели звязаного ѡтъ Каяфы до Пилата, щобы того найправеднѣйшого Судію міра цѣлого, ѡтдати пѣдъ судъ беззаконникѣвъ.

Часъ третій, у насъ година 9. рано, приводитъ намъ на гадку тую хвилю, коли І. Христосъ зѣоставъ невинно на смерть засудженный, а при кѣнци есть такожь молитва о зѣсланье св. Духа. бо о тѣй годинѣ

Духъ св. зѣйшовъ на апостолѣвъ.

Часъ шестой (наша година 12) есть посвященный размишленію, якъ І. Христосъ бувъ веденый на распятіе, нѣсъ крестъ свѣй на Голгоѣу и якъ Его распяли межи двома розбѣйниками.

Часъ девятый у насъ 3. година пополудни, пригадуе намъ послѣдній хвилѣ Спасителя и Его смерть на крестѣ. Часы повышій, котріе правятся черезъ цѣлый рѣкъ, называются повседневными, для розрѣженія ѡтъ часѣвъ царскихъ, названныхъ ѡтъ того, що греческій царѣ, середѣ особлившихъ церемоній на нихъ до церкви приходили. Часы царскій ѡтправляются въ навечеріе Рождества Христоваго, Богоявленія и въ Велику Пятницу.

Кромѣ тыхъ важнѣйшихъ богослуженій, суть еще и другіе, котріе у насъ въ церквахъ тѣлько въ деякіе праздники и въ особенныхъ случаяхъ правятся. До тыхъ належать:

Повечеріе, назване для того, що правится по вечерни, въ котрой мы дякуемо Богу за всѣякіе ласки и добра, каємося грѣхѣвъ и пору-

чаємося опѣцѣ Божой въ надходячу нѣчь. У насъ правится повечеріє звичайно тѣлько въ навечеріє Рождества и Богоявленія.

Полунощница єсть богослуженіє, котре давнї христїане о пѣвночи ѡтправляли, памятнї на слова І. Христа: „Чувайте, бо не знаєте коли Господь прїйде, чи вечеромъ, чи о пѣвночи“, длятого то и вставали о пѣвночи на молитву, щобы смерть не заскочила ихъ неприготованыхъ въ снѣ.

Коли теперъ еще разъ приглянемося значеню дневного богослуженя, що въ нѣмъ єсть представлена цѣла исторія сотвореня, упадку и ѡткупленя роду людского; видимо, що Богъ, въ нескѣнченѣмъ своимъ милосердію не пощадивъ и Сына свого єдинородного, щобы намъ тѣлько уможливити дорогу спасенія; маємо дальше передъ очима цѣле житье Спасителя и идемо за нимъ слѣдомъ черезъ цѣле Ёго житье ѡтъ Рождества, ажъ до смерти на крестѣ — а такожъ хоче намъ Церковь свята показати въ тѣмъ богослуженію, якъ першї христїане молилися

и жили, щобы и мы послѣдуючи ихъ примѣру, могли такожь статися достойными безконечныхъ заслугъ І. Христа.

Св. великомученица Екатерина.

Екатерина, свята великомученица, походила изъ царского роду и родилася въ Александріи, головномъ мѣстѣ Египта. Своимъ просвѣщеніемъ рѣвнелася она съ найславнѣйшими учеными того часу, при томъ отличалася необычайною красотою, а що найважнѣйше, була дуже побожною христіянкою. Въ томъ часѣ бувъ императоромъ римскимъ Максентій, одинъ зъ найзавзятѣйшихъ ворогѣвъ христіянъ. Приѣхавъ онъ разъ до Александріи, щобы устроити велике торжество въ честь своихъ богѣвъ и приказавъ всѣмъ мешканцямъ мѣста и окрестности явитися на немъ. Св. Екатерина, довѣдавшись о томъ, пошла до царя и сильными, переконующими словами старалася отклонити его отъ приношенія жертвы богамъ фалшивымъ; а наверхути до Бога правди-

вого Царь здивувався, учувши таку смѣлу бесѣду зъ устъ молоденькои дѣвицѣ, но зважаючи на єї царске походженє не сказавъ ей ничиго, противно запросивъ ю до себе на пиръ и гостивъ съ всякими почестями, въ кѣнці такъ собѣ єю сподобавъ, що хотѣвъ взяти собѣ за жену. Но святу дѣвицю не скусивъ царскій вѣнецъ и она ѡтказала Максентію, а зъ своєї стороны зачала намовляти єго, щоби покинувъ вѣру въ ложныхъ богѣвъ, а узнавъ Бога одного, Бога христіянъ. Царь зачавъ боронити своєї вѣры, но, коли єго переконуванье никло въ порѣвнаню съ глубокими доказами розумнои дѣвицѣ, постановивъ скликати пятьдесять мудрцѣвъ поганьскихъ, щоби они єю переконали. Св. Екатерина не налякалась того и выступила противъ пятьдесяти мудрцѣвъ въ оборонѣ вѣры Христо-вой, а Богъ давъ ей словамъ таку силу, що всѣ тїи пятьдесять мудрцѣвъ навернулися и увѣрили въ І. Христа. Розлюченый Максентій казавъ ихъ всѣхъ спалити на великомъ кострѣ и всѣ они одержавши бла-

гословеніє ѿть св. Екатерины и сла-
вячи Бога, понесли радо смерть му-
ченическу.

По тѣмъ старався Максентій
всякими способами ѳтклонити св.
Екатерину ѿть вѣры Христовой, най-
перше просьбами, а коли тїи не по-
могали, казавъ ю бити сырыми жи-
лами такъ, що кровь струями ply-
ла по єи невиннѣмъ тѣлѣ; въ кѣн-
ци казавъ святу морити голодомъ
черезъ дванайцять дней, но Г. Богъ
избавивъ ю ѿть голодовой смерти,
бо голубиця приносила и кормила
ю хлѣбомъ небеснымъ.

Вѣсть о мученическихъ подви-
гахъ св. дѣвицѣ дѣйшла ажъ до ца-
рицѣ Августы, жены Максентія и
тая забажала доконче розмовитися
съ нею. Упросила протое одного
двѣрского вельможу, именемъ Пор-
фирія, щобы ѣнъ тайно запровадивъ
ю до вязницѣ св. Екатерины. Порфи-
рій взявъ для безпечности 200 вои-
нѣвъ, пѣдкупивъ сторожу и вѣйшовъ
разомъ съ царицею и воинами до
вязницѣ св. мученицѣ. Св. Екате-
рина, урадована тачими гѣстьми, за-
чала ихъ научати правдѣ св. вѣры

Христової и то въ такій переконуючій способъ, що всѣ они увѣрили въ Бога правдивого, и ѡтходячи, просили ю о благословеніє. Св. мучениця поблагословила ихъ, а на-
 тхнена пророчимъ духомъ, предска-
 зала, що если приймуть св. креще-
 ніє и перенесуть муки, якѣ ихъ за-
 три дни ожидають, то доступлять
 царства небесного. А тїи, попроща-
 вшись съ нею, пѡйшли до священ-
 ника христїянського и попросили,
 щоби ихъ окрестивъ. На другій день
 закликавъ Максентій св. Екатерину
 зновъ передъ свѡй судъ, а коли она
 зновъ ни просьбою, ни грозьбою ѡтъ
 св. вѣры ѡтвестися не давала, при-
 думавъ для неї до тої пори не бу-
 валу машину до мученя. Пекельна
 тота машина складалась зъ чоты-
 рохъ зубчастыхъ колесъ, изъ ко-
 трыхъ одно заходило за друге. Ме-
 жи тїи колеса мали вкинути св.
 Екатерину и крутячи ихъ, розшар-
 пати всѣ составы тѣла на дрѡбнїй
 части. Коли все було готове и св.
 Екатерину кинули межи крутячїся
 колеса, явився ангель Божій и
 задержавъ ихъ такъ, що св. Муче-

ница не понесла наименьшого ушкодження. Зôбранный численно нарôдъ, выдачи тоє чудо, закликавъ перенятый страхомъ: „Великій Богъ христiянскій!“ — и многi изъ нихъ увѣрили въ І. Христа.

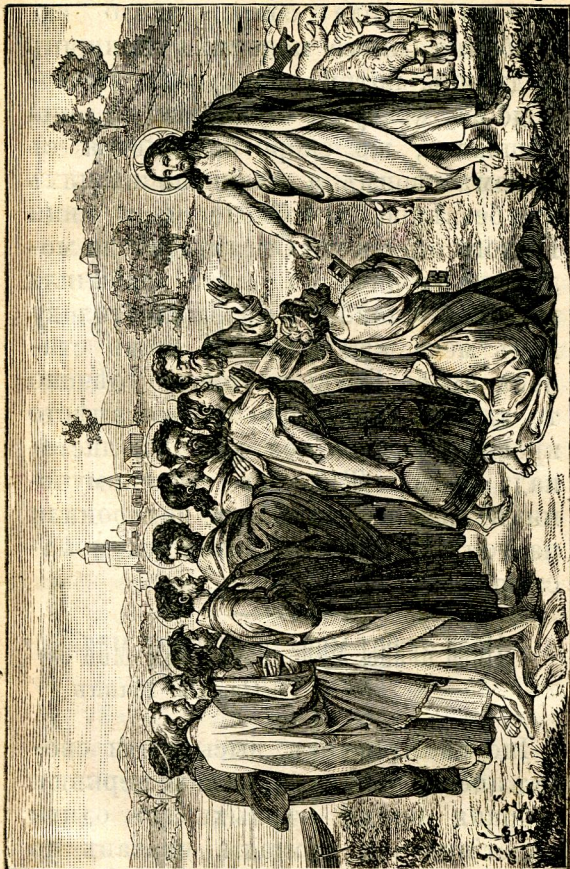
Теперь уже прiйшла и цариця Августа до Максентiя и просила мужа, щобы не пôдносивъ бôльше руки на вѣрну слугу правдивого Бога. Розлюченый Максентiй казавъ ей за тоє ôтрѣзати груди, а коли цариця терпеливо перенесла тую муку, и не переставала прославляти Бога, казавъ ей лютый мучитель ôтрубати голову. Сталося тоє 23. листопада. Ôтакъ прiйшовъ Порфирiй вразъ съ 200 воинами и заявивъ смѣло передъ императоромъ: „И мы тоже христiяне, воины живого Бога!“ Розъяренный до крайности гонитель, приказавъ имъ всѣмъ ôтрубати головы, а св. Екатерину завести назадъ до вязницѣ. Тутъ силився онъ еще въ послѣдний разъ ôтвести св. дѣвицю ôтъ еи вѣры, а коли пересвѣдчився, що то все на дармо, выдавъ засудъ, щобы и ей ôттяти голову. Коли воины прова-

дили святу на мѣстце смерти, множество народа сопровождало ея, особенно много молодыхъ женщинъ и дѣвиць, котрѣ оплакували ея молодѣсть, красу и мудрѣсть. А она тѣшилася, же скоро соединится съ Богомъ своимъ, а жалувала жіючихъ въ безвѣрію, котрѣ не мали лица Божого оглядати. Оттакъ зачала молитися горячо, а коли скѣнчила молитву, спокѣйно положила голову пѣдъ мечъ катѣвскій. И зновъ сталося чудо! Бо коли голову усѣчено то зъ шіи ея потекло молоко вмѣсто крови. Сталося тоє дня 24 листопада 304 р. Тѣло св. великомученицѣ взяли ангелы и похоронили на горѣ Синай, въ великѣмъ монастыри.

„Паси агнцы моя... паси овцы моя“.

(Св. Ев. Іоаннѣ.)

Исусъ Христосъ, высылаючи своихъ апостолѣвъ на заложенъе церкви и зѣбраня всѣхъ вѣрныхъ до одной христіянської громады, сказавъ до нихъ: „Якъ мене пѣславъ Отець, такъ я васъ посылаю: кто слухае

„Паси агнцы моя... паси овцы моя“

васъ, той мене слушае; кто вами погорджае, той погорджае мною... ото я съ вами есьмъ во всѣ дни, ажъ до кѣнця свѣта“. Тыми словами установивъ Иисусъ Христосъ въ своей Церквѣ, то есть въ зѣбранію всѣхъ христіанъ цѣлого свѣта, той неѣтмѣнный порядокъ на вѣчнѣ вѣки, щобы всѣ вѣрнѣ творили одну духовну громаду, котрабы въ всѣхъ духовныхъ справахъ повинувалася черезъ Него установленымъ управителямъ и ихъ наслѣдникамъ. А зновъ всѣхъ тыхъ пастырей поодинокихъ громадъ христіаньскихъ зробивъ зависимыми ѣтъ одного найвысшого пастыря, щобы черезъ дальшѣ вѣки ѣтъ него всяка духовна влясть на другихъ сплывала. Тою головою Церкви, або Намѣстникомъ своимъ зробивъ Иисусъ Христосъ св. Апостола Петра, до которого сказавъ: „Ты еси скала, а на тѣй скалѣ поставлю Церковь мою, котру и силы пекельнѣ не переможуть... Тобѣ дамъ ключѣ царства небесного... Паси агнцы мои, паси овцы мои“. Коли Иисусъ Христосъ такъ хотѣвъ, щобы вся власть въ Его Церквѣ

Ѡтъ одной найвысшой головы ажъ на найнисшихъ сплывала, то устрѡй той трававъ все въ Церквѣ Христовѡй, и буде травати до кѡнця свѣта. Насѣлдникомъ св. Петра, а заразомъ и Намѣстникомъ Христовымъ есть кождый Папа римскій. Ѡтъ него то отримують всѣ епископы власть, щобы рядили въ своихъ діецезіяхъ; Ѡтъ епископѡвъ же всѣ душпастырѣ и всѣ священники въ загалѣ дѡстають власть до управления повѣреннымъ собѣ стадомъ. Зъ того увидить кождый, що кто послушный церковнѡй власти, той Богу послушный, а кто власть тую легковажить, той легковажить Бога. Для того то и каже Іисусъ Христось: „Если кто Церкви не слухае, нехай буде для тебе тымъ самымъ, що поганинъ и митарь“.

Яке почитанье належится духовнѡй власти и станови священническому, можна пѡзнати зъ гѡдности и высокой задачѣ, до якои покликаный. Св. Іоанъ Златоустый каже: „Достоиньство священника перевышае всяке достоиньство, навѣтъ достоиньство коронованыхъ осѡбъ.

Прощати грѣхи, освящати и въ жертву приносить Тѣло Христове, удѣляти ласку Божу въ св. Тайнахъ злыхъ духѣвъ проганяти: того всего и земскій володѣтель не могутъ самымъ только священникамъ Христовымъ така удѣлена сила. Суть они кромѣ того еще и посередниками межи Богомъ, а людьми, суть посланниками Божиими, щобы голосили свѣтови Его святу волю“. Погорджати отже тымъ станомъ, уымати ему приналежного почитанія значитя самого Бога ображати. „Нтыкайте — каже Госнодь — помазанникѣвъ моихъ“.

Если священникъ должностей своихъ не сповняе, если житье его не ѡтповѣдае святости его стану — велике то вправдѣ нещастье, страшна чекае его за тоѣ ѡтвѣчательнѣсть на судѣ Христовѣмъ: но черезъ тоѣ не тратить ѡнъ знаку помазанія своего и ты не маешь права нимъ погорджати, а если мае власть надъ тобою, яко надъ овечкою повѣренною своей опѣцѣ, не маешь права выломлюватися зъ пѣдъ его послушенства. Примѣровъ злыхъ на-

слѣдувати не вѣльно, но послушенство треба задержати и оказувати приналежаче ему почитанье, бо такъ приказавъ Іисусъ Христосъ, коли сказавъ: „На престолѣ Мойсеевѣмъ засѣли фарисеѣ: що-будь они вамъ-бы ни приказали, выповняйте и заховуйте, но пѣсля дѣль ихъ не робѣть“. Въ тѣмъ тѣлько не треба бути имъ послушнымъ, если-бы приказували щось грѣшного, або такого, що кругъ ихъ власти переходить.

Стережися протое, побожный христіянине, щобысь пастырямъ душъ христіянськихъ, строителямъ Тайнъ Божихъ, проповѣдникамъ Божого слова не ухибивъ въ ничимъ. Суть они людьми, якъ и другі, можуть мати свои блуды, можуть и великихъ допускатися провинъ: но окрѣмъ звычайной заповѣди любви, котра приказує намъ усправедливляти и покрывати блуды ближнѣго, а не съ кривдою ближнѣго ихъ розголошати, що окрѣмъ тои заповѣди еще и выразна воля Бога, интересъ религій, добро душъ ближнихъ вимагає, щобысьмо славу душпаستырей нашихъ боронили. Царь Константинъ Вели-

кій такъ говоривъ: „Еслибымъ видѣвъ грѣшачого священника, то не тѣлько не розголошувавъ-бымъ его грѣху, но своимъ царскимъ плащемъ закрывъ-бымъ его передъ очима людей“. Слова тѣи заслужуютъ, щобы ихъ кождый задержавъ въ памяти; бо и чогожь можна сподѣватися зъ поганѣбленя священника? Ото недовѣрія и погорды не тѣлько то особы, котра провинилася, но у нерозсудныхъ людей переходитъ она на цѣлое священство, а тымъ самымъ и на религію, котра безъ священства обѣйтися не може.

Будь осторожнымъ, щобысь не давъ звестися клеветою, яку безбожнѣй духовный статъ обкидають, не пропускаючи и найвысшу голову церкви, бо треба знати, що всѣ недовѣрки и ѡтступники въ тѣмъ годилися, що чернили власть церковну, а именно найвысшого пастыря, бо черезъ тоѣ гадали они цѣль свою осягнути, т. е. зничити религію. Ты отже, побожный христіянине, не иди ихъ слѣдемъ — моли радше Бога усердно, щобы давъ намъ пастырей добрыхъ и по сердцю.

Шануйте старшихъ.

Вже такъ Г. Богъ хотѣвъ и розпорядивъ, щобы одні приказували, а другі слухали. Всюда по цѣлѣмъ свѣтѣ Божѣмъ такъ ведесе, такъ у людей просвѣщенныхъ, якъ и у дикихъ; всюда и кождый нарѣдъ має своихъ людей, котрыхъ слухає, чи то зъ обовязку и почитаня, чи зъ боязни и примусу. Дикі люде, проживаючі по лѣсахъ, степахъ Америки, Африки, тѣ слухають старшину свою зъ боязни, они-жъ не знаютъ еще Божои заповѣди: „Чти отца и мать твою“, ни тои другои: „Нѣсть власть, аще не отъ Бога“; люде - же просвѣщені шанують и почитаютъ не тѣлько старшину, но и людей старшихъ вѣкомъ зъ почутя власной гѣдности, та любви христіянської, бо така воля Божа.

Вже насъ нашѣ батьки, та матери учили шанувати старшихъ — а и мы сами повиннисьмо уважати, чи тое, що говоримо, або чинимо, не буде кривдою для старшихъ.

Въ громадѣ найстаршими сѣть:

священникъ, учитель, вѣйти; тымъ передъ всѣмъ належится пошанованье ѿ каждого, бо они працуютъ надъ добромъ громады. По нихъ належится почтеніе каждому старшому вѣкомъ, бо такі люди мають досвѣдченье житья за собою, и имъ дозволивъ Богъ дожити сивого волоса, котрого не каждому зъ насъ суждено дочекати. Въ ихъ отже присутности не повиненъ никто, чи то вѣкомъ, чи становищемъ молодшій позволяти собѣ на якійсь нечемній, та насмѣшливій розмовы, жарты и т. д. Старшимъ членамъ громады належится честь ѿ молодыхъ, молодымъ ѿ малыхъ, и такъ ажъ до дѣтей. Всѣ зновъ помежи собою повинни любитися въ громадѣ и шанувати; не треба богатшимъ выноситься надъ бѣднѣйшихъ и показувати: „ось то я!“, бо не одинъ бѣдный може стояти и за десять богатыхъ, а не одному богатому, якъ-бы ѿтобравъ маєтокъ, грошѣ и поле, не вартъ-бы бувъ и за дѣда! Бо не маєтокъ становить вартѣсть человека, а его поведенье ся въ громадѣ, его мудре слово, его хара-

ктерь. Человѣкъ безъ характеру — то тѣло безъ душѣ! Тѣло безъ душѣ, лежачи, псуєсь, тожь и такіи человѣкъ псує ще другихъ, заражуючи ихъ своею зарозумѣлостію, лизунствомъ и т. п.

Особливо молоде поколѣннє стереги треба дуже ѿ такои заразы, бо досвѣдъ выказує, що нарѣть и такіи, котріи школу покѣнчили, безъ опѣки старшихъ псуються и стаються ще гѣршими ѿ тыхъ, котріи не були въ школѣ. Лишѣмъ щену молоду, красну межи дичками, не доглядаймо ей, то за кѣлька лѣтъ пропаде, змарнѣє, зтырхавіє; такъ само и молодѣжь, хотя изъ школы выйде, безъ опѣки старшихъ марніє, пропадає.

Добре було-бы, накопи-бъ въ кождѣй громадѣ бувъ установленный такіи чловѣкъ, котрый-бы мавъ надзѣръ надъ молодежевь, надъ ей поведеньемъ, та надъ ей поступованьемъ. То-бы користо вплынуло на добро духове будучого народу — будучихъ громадянъ, бо якъ за молоду привыкне до доброго, то и потому буде добре чинити.

Кѣлькожь то разѣвъ видѣлось:
Идутъ н. пр. два молодцѣ — ре-
круты, на улици стоятъ старшій лю-
де зъ громады, ану, чи вамъ котрый
хоть дѣткнувся капелюха! Лишь вамъ
зыркне зъ пѣдъ капелюха и пѣйде.
Щожъ съ такими робити? Власне
такій судія громадскій повиненъ та-
кихъ упѣмнути, навести ихъ до то-
го, якъ бути повинно, а навѣтъ и
загрозити въ разѣ непослушеньства,
бо такимъ ни проповѣдь священни-
ка, ни наука учителя, ничо не по-
можуть, такихъ треба присилувати
до доброго!

Не въ кождѣй громадѣ таке дѣ-
єся. Суть громады, где люде дуже
гречнѣ, знаютъ що кому належится;
а суть зновъ села, где тебе рѣдко
якій поздоровить. А хто тому при-
чина? — Причину того може кож-
дый честный читатель ѣтгадати.

Милѣ братья! Почитаймо стар-
шихъ, бо кто умѣе слухати, той буде
умѣти и приказувати, кто знає стар-
шому приналежну честь ѣтдати, то
и собѣ на честь у другихъ заслу-
житъ.

Теодоръ Яницкій.

Провидѣніє Боже.

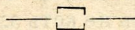
Въ однімъ селѣ живѣ честный и богобоязливый кравецъ. Имя ему было Тома. Черезъ лѣтъ двайцять велось ему добре, николи не зазнавъ онъ бѣды. Лишь одного року не зародило въ поли и стала дорожня превелика, котра для чловѣка, зъ працѣ рукъ жіючого, съ численною родиною, добре въ знаки ся давала. Неразъ и двѣ и три недѣлѣ перейшло, а ту зарѣбку ніякого, а дѣти щодень хлѣба домагаются. Бѣдолаха ставъ поволи всѣ свои рухомости спродавати, ажъ наконецъ все выпродавъ, щобы голодъ утихонирити. И дѣйшло до того, що одного дня не було вже за що и кусника хлѣба роздобути. А ту вже и зъ полудня, а дѣти безъустанно просять: „Татуню змиосердѣтся, дайте хотяй по шматочку хлѣба, бо днесъ еще въ губѣ ничъ не мали. Батько, коли тое почувъ, ледво му зъ жалю сердце не пукло. Потѣшивъ ихъ, якъ змѣгъ: „Погодѣтъ но дѣти, не обѣдали вы и не полудновали, а за тое добре повечеряете“. — „Зъ ѡтки

же, татуню, возьмесь вечера, коли не ма ни жмѣнки муки, ни одной картофлѣ?“ — сказала найстарша дѣтина. Отецъ заплакавъ гôренько. Онъ полишивъ дѣти, а увôйшовъ до пустой коморы и тамъ упавши на колѣна, воздвигнувъ руки и ставъ молитися: „Боже, Отче мôй и Отче дѣтей моихъ! Змилосердися надъ мною и не дай, щобымъ смотрѣвъ власными очима на умирающî зъ голоду дѣти мои! Нѣ, Господи, Ты до того не допустишь! Тожъ допоможи менѣ въ тôй страшнôй нуждѣ моей!“

Коли по тôй горячôй молитвѣ пôдвѣвся зъ мѣстця, отираючи слезы зъ очей, ôтчинилися дверѣ и черезъ нихъ вбôгла дѣтина и сказала: „Татуню, ходѣть хутко! Прійшла якась невѣста, що має до васъ дѣло!“ — Тома выйшовъ до сѣней и стрѣтивъ тамъ невѣсту, котра спытала его, чи-бы до трохъ, або чотырохъ дней не ушивъ єѣ, и єѣ донькамъ новои одежи. — „А вжежь ушию охотно — сказавъ кравецъ. — Знаю, що вы умѣете додержати слова — сказала невѣста — лишь, що-

бысьте съ роботою поспѣшилися, то принесла я троха поживы для васъ” — и ѡтчинила кобелю, а дѣти кравця смотрѣли радѡстно, якъ добувала она зъ кобель: хлѣбъ, масло, муку, горохъ и все тоѡ на лавку клала. Дѣти стали весело по хатѣ бѣгати, плещучи рученятами. Отець здвигнувъ въ гору очи, зъ котрыхъ слезы вдячности для Дателя всего добра поплыли. Счудована селянка запытала, що все то значитися маѡ? Тогда кравецъ розказавъ ей всю свою нужду и якъ обѣцявъ ѡнъ дѣтямъ своимъ, що еще днесъ будутъ мали доволѣ поживы, хотяй самъ не знавъ, якъ се станеся, бо въ дома не було ни кусника хлѣба, ни пушки муки. Тѣ слова тронули селянку до живого — она зрадувала ся, що Господь Богъ выбравъ ю за орудіе, щобы заратувати сю честну, а такъ тяжко нуждою пригноблену родину. Она потѣшила бѣдолахѡвъ и сказала: — „Ѳтъ теперъ не буде уже голодъ въ хатѣ вашѡй гостити. Я зъ ласки Божой не злыдную, есть у мене всего подостаткомъ, коли вамъ чого забракне, то приходѣтъ

до мене.“ — Въ хатѣ теперь якъ-бы не той самъ свѣтъ ставъ — всѣ радовалися. Коли добра тая невѣста ѡтѡйшла, заразъ стали варити ѣсти и сповнилися слова высказаніи батькомъ, що вже на вечеръ будить мали всего до сыту. И дякували всѣ зъ глубины серця Господу Богу, который зѡславъ имъ помѡчь въ ихъ крайнѡй нуждѣ. О. К. С. зъ Ж.

Для старыхъ и молодыхъ.

Ахіясъ, король въ Тебахъ, справлявъ одного разу пиръ — учту для своихъ пріятелѣвъ. Середъ наибѡльшой веселости дѡстае листъ, и пѡсланецъ каже королеви, що се листъ „дуже важный“. Король не распечатавъ навѣтъ сего листу и сказавъ: „Все важне ѡткладаю на завтра“. Тои самой ночи зѡставъ король замордованый. Сей листъ писавъ ему пріятель и перестерѣгавъ передъ грозячимъ небезпеченьствомъ. Подѡбно якъ сей король, такъ робить каждый грѣшникъ середъ утѣхъ сего свѣта. Зъ дня на день ѡткладае покуту, хотѣя ему каждой хвилѣ грозить смерть. Розважь тое добре!

„Прійде сынъ челоувѣческой, щобы
ѡтшукати и спасти погибшого“ (Лука 19.
10.) Ото слова, котрыми самъ І. Христось
высказавъ все дѣло посланничества своего
на земли.

Поганьскій философъ Плятонъ ска-
завъ: Правдива мудрѡсть на свѣтѣ есть
— мислити о смерти.

Ничь не есть доброго, тѡлько тоє,
що провадить до найвысшого добра — до
Бога; ніяка рѣчь не есть злою, тѡлько тая,
що ѡтдаляє ѡтъ найвысшого добра — ѡтъ
Бога. Св. Василій.

Поганьскій мудрецъ Сенека сказавъ:
Мститися за здѣлану намъ кривду, есть
знаменемъ по́длого и негѡдного духа.
Що ты на тоє Христіянине?

Кто не памятає о Богу въ день
святочный, той не має права жадати,
щобы Богъ памятавъ о нѣмъ въ день
робочій.

Ч. 6082 г. 1893.

Позваляє ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополить.

ОГОЛОШЕНЬЕ.

“Книжочки миссійны”

съ хорошими образками по цѣнѣ 3 кр.
Выходитъ точно каждого мѣсяця. Давай-
те ихъ зъ рукъ до рукъ, ѳтъ хаты до хаты,
бо се дѣло Богу угодне и спасительне.
То апостольство нашихъ временъ!
(Менше якъ 5 книжочокъ не посылаєсь).

“Посланникъ”

одинокѣ церковно-народна часопись.

Предплата на кварталъ 50. кр.

„Календарь Посланника“ Цѣна 35. кр.

За половину цѣны! За 50. кр.

О наслѣдованю Иисуса Христа.

Просимо у насъ заовляти всѣ книги цер-
ковныя изданія Старонигійскаго Институ-
та, якъ: Евангеліє, Апостолъ, Псалтырь,
Богосланикъ, Гласоѡсенецъ, Изборникъ,
Парастасеникъ и пр. Найновѣйшій, наибѳль-
шій и найкрасшій молитвословъ: **Богъ на-
дежда моя** по цѣнѣ 95 кр., такожь Моли-
твословъ Іерейскій малого формату ново-
го изданія по 2.60. **Житія святыхъ** на ко-
ждый день въ роцѣ, найновѣйше и найкрас-
ше изданіє въ хорошѳй оправѣ по цѣнѣ 1 зл.
70 кр. (съ оплатою почтовою).

Всякѳ посылки книжокъ тѳлько за послѣ-
платою, або за надѳсланьемъ належитости.

Свящ. Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“ и Кн. м.“

Лапшинъ почта Бережаны.

Число 6.

1893.

Цѣна 3 кр

Книжочка миссіи

Выходитъ каждый мѣсяцъ.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочекъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого.
1883.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

Цена 3 руб.

1883.

№ 6

КНИЖКА

МНЕСИНА

Выходилъ каждое мѣсяцъ.

Мѣсяцъ бывш. Л. Джумарскій
Редакторъ "Посланникъ"
и "Княжескаго мѣсячника"
въ Ливинскъ поэтъ Редькинъ.

РЕДЪКНИ

въ двѣдѣ А. Родикова.

1883.

Отъ хаты до хаты. За дѣла до дѣла.

Книжочка

МИССИЙНА.

Число шесте.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Св. Анна.

Даремный трудъ!

Ой дарма ты, побратиме,
Щастья въ розкошахъ шукаєшь;
Щастье бо такє лишь мнїме,
Хоть всѣхъ розкошей вживаєшь.

Знай, що розкôшь довременна
Щастья въ собѣ не ховає;
Гордостію все надменна,
Смуткомъ завше ся кôнчає.

Щастья не ма на сѣмъ свѣтѣ,
Все суєта-прелесть мїра;
Єго знайдєшь тôлько въ Бозѣ,
Якъ скрѣпитъ тя тверда вѣра.

Однакъ вѣру тра плекати,
Щобъ принесла краснї плоды;
Тогды можна-сь сподѣвати,
Въ Бозѣ щастя — надгороды!

Ае. Гаврылюкъ.

О красотѣ именъ данныхъ на св. Крещенію.

Каждому чоловікови дано якое имя на св. Крещенію. Хотяй у насъ всюда одна вѣра и одинъ мѣсяцесловъ, то не всюда однаковѣ имена, а бувають и такѣ села, где кромѣ Ивана, Василя, Миколы, Михайла, та Маріи, Анны, Евдокіи и Катерины, ніякихъ другихъ именъ нашѣ люде не знаютъ. Въ нашихъ книгахъ церковныхъ знаходимо множество прекрасныхъ именъ; тожъ коли нынѣ просвѣщеніе межи народомъ що разъ бѣльше вмагася, то належало-быся, щобы и всякѣ другѣ имена надавалися на св. Крещенію. Понеже нашъ св. обрядъ есть греческимъ, то и имена тѣ взятѣ суть бѣльшою чыстію зъ греческого языка, тѣлько що вже ѡтъ вѣкѣвъ сталися они нашими, рускими. Всѣ они суть краснѣ, мають глубокай змысль и значенье, а суть и добрѣ, коли ихъ Церковь прѣимила до своего Богослуженія; тѣлько злоба и глупота здѣлала ихъ неразъ смѣшными и не хорошими.

Колибысьмо хотѣли подати Вамъ значенье всѣхъ именъ, якѣ знаходимо въ мѣсяцесловѣ, то не стало-бы намъ на тоє и цѣлои тои книжочки; подамо бодай деякѣ и то въ азбучнѣмъ порядку.

Имя: Адамъ означає: человекъ зъ землѣ; Агафія означає: добра, лагѣдна; Агрипина, (Горпина), на-вернена; Алексей, помѣчникъ; Андрей, крѣпкій; Анна, Божя ласка; Антсній, просячій, неоцѣненный; Анастасія, безсмертна; Борисъ, пѣвнѣчный; Василій, королѣвскій; Володимиръ, володѣющій свѣтомъ; Гавріилъ, Божій мужъ; Георгій (Юрій) земледѣлецъ; Герасимъ, честный; Григорій, уважный; Даниилъ, справедливый; Дмитрій, плѣдъ землѣ; Евфрозина, радѣстна; Еміліянъ, ласкавый; Елена, звы-тяжница; Евдокія, доброславна; Екатерина, невинна; Игнатій, огненный; Ирина, мирна, супокѣйна; Илія, Господь сильный; Іоакимъ, воинъ Божій; Іоаннъ, даръ Божій; Іосифъ, сильный; Косма, украше-ный; Климентій, ласкавый, лагѣ-

дний; К о н с т а н т и н ъ, постоянный;
Кирилъ, благородный; К с е н і я,
гостинна; К о н д р а т ъ, рѣшучій; Л а -
в р е н т і й, увѣнчанный; Л у к а, бли-
скучій; М а г д а л и н а, возвышена:
М а к а р і й, щастливый; М а р і а, вла-
дѣтельница, панѣ; М а р к о, мудрый,
свѣтлый; М а р т а, газдыня хаты;
М а р т и н ъ, ѡтважный; М и х а и л ъ,
кто яко Богъ; М а к с и м ъ, высшій;
Н и к о л а й, вытязь свѣта; Н и к и т а,
побѣдитель; О л ь г а, могуча; О н у -
ф р і й, малоцѣнный; П а в л о, малый;
П е т р о, сильный мовь скала; П а -
р а с к е в і я, приладжена; П е л я г і я,
морска; П а н т а л е й м о н ъ, всеми-
лостивый; П р о к о п і й, дозрѣлый;
Р о м а н ъ, сильный; С а м у и л ъ, ѡтъ
Бога выслуханный; С т е ф а н ъ, увѣн-
чанный; С о ф і я, мудрѡсть; Т а д е й,
розсудный; Т е к л я, ѡтважна; Т е -
о д о р ъ, Божій даръ; Т и м о ѡ е й, бо-
язнь Божа; Ф и л и п ъ, ѣздець; Х р и -
с т и н а, успосѡблена по христіянски,

Отъ выбирайте зѣ тыхъ именѣ,
коли вамъ прійдется принести дити-
ну до св. Крещенія!

Св. Анна.

Св. Анна, мати Пресв. Дѣвы Маріи, родилася въ Виѳлеемѣ зъ за-
можныхъ родичей. Отець єи бувъ
старозавѣтнимъ священникомъ и на-
зывався Матанъ, мати же єи назы-
валася Марія Емеренціянна и по-
ходила зъ роду Юды. Мали они три
дочки: найстарша Марія була ма-
терію св. апостолѣвъ Якова, Симе-
она и Юды, котрѣ яко теточнѣ
братья Пресв. Дѣвы Маріи, назы-
ваются въ святѣмъ писанію такожъ
братьями Іисуса Христа. Друга на-
зывалася Софія, мала дочку Елиса-
вету, котра була матерію св. Іоанна
Крестителя. Третою дочкою була
св. Анна, котру Богъ назначивъ на
матерь Пресв. Богородицѣ.

Уже ѣтъ дитинячихъ лѣтъ була
св. Анна тихою, смиренною и побо-
жною, видно було, що особливша
Божа благодать спочиває на ней.
Коли прійшла до лѣтъ, ѣдано єю
за мужъ за праведного Іоакима, а тѣ
честноты, якими она ѣтзначалася яко
дѣвица, перенесла св. Анна и въ со-

прудеске житѣе. Не було — каже св. Іоаннѣ Дамаскинѣ — бѣльше дѣбраного супружества, якѣ св. Іоакимѣ и св. Анна. Вѣ ихѣ домѣ не мали мѣстця ни сварня, ни проклоны, а натомиѣсть честнотами и побожностію присвѣчували другимѣ. Они були маєтными, тожѣ дѣлили цѣлый свѣой значительный, рѣчный дохѣдѣ на три части, зѣ котрыхѣ одну часть жертвовали на Боже, другу роздавали межи убогихѣ, а третю лишали на свои потреби. Такѣ жили они довгѣ лѣта, но щастье ихѣ не було повне, бо Богѣ не благословивѣ ихѣ дѣточками. Бездѣтностѣ уважали истраильтяне за выразный знакѣ кары Божой, тожѣ и св. Іоакимѣ и св. Анна попали вѣ погорду у другихѣ. Они зносили тоє упокоренье терпеливо, пѣддаючи ся воли Божѣй. Но коли разѣ св. Іоакимѣ пѣйшовѣ до храму Іерусалимского и пѣсля звичаю своего принѣсѣ дары сѣ собою, тогдашний архіерей не пріимивѣ той жертвы, а сказавѣ: „Не могу пріимити дарѣвѣ зѣ твоихѣ рукѣ, понеже еси

бездѣтний, не маючий на собѣ благословенія Божого за для якихсь тайныхъ грѣхѣвъ.“ Коли св. Іоакимъ тоє учувъ, засмутився дуже, вернувъ до дому, розказавъ тоє своей женѣ, опѣсля, позращавшись съ нею, поѣшовъ на пустыню, где сорокъ дней молився и постивъ. Св. Анна довѣдавшись, що архіерей ихъ жертвы не принявъ, попала такожъ въ великій смутокъ и постила и горячо молилася въ дома. И Богъ выслухавъ ихъ молитву и потѣшивъ въ смутку, бо ангель Божій обвѣстивъ имъ радѣстну вѣсть, що по тѣлькохъ лѣтахъ пробы, дасть имъ Богъ доньку, черезъ котру прійде спасеніе для свѣта цѣлого. Незадовго сповнилися слова Божого посланника, св. Анна повила доньку Марію, котру зъ вдячности превеликои посвятили на службу Господу Богу въ храмъ Іерусалимскѣмъ, где она своими честнотами заслужила собѣ на тоє незрѣване достоинство, статися, Матерію Бого-Чоловѣка. Св. Анна жила потѣмъ еще лѣтъ 13. По смерти мужа свого пе-

ренеслася зъ Назарета до Іерусалима, щобы бути близько коло свои дочки и тутъ на єи рукахъ ѡтдала Богу духа, маючи лѣтъ 79.

Наверненье св. Ап. Павла.

Господь Богъ, котрый въ незмѣреннѡмъ милосердію своимъ не хоче смерти грѣшника, но щобы той навернувся и живъ, употребляе розличныхъ способѡвъ, щобы блудного сына на добру дорогу навести. Маємо много примѣрѡвъ, где ласка Божя найзакаменѣльшихъ грѣшникѡвъ въ святыхъ перемѣнила, а изъ найзавзятѣйшихъ ворогѡвъ Христовыхъ поробила найревнѣйшихъ исповѣдникѡвъ и проповѣдникѡвъ Ёго божественной науки. Ёсли где, то безперечно въ наверненью св. Павла видимо наглядно чудесну силу Божои ласки.

А бувъ св. Павелъ передъ наверненьемъ жидомъ и назывався Са-

Наверненъе св. Ап. Павла.

велъ. Выхованный межи фарисеями, набравъ онъ зъ молодую ненависти и погорды до Христіянства и уже, яко молодець, пѣйшовъ дивитися на укаменсванье св. Стефана и стерѣгъ одежи катѣвъ св. Первомученика. А коли по смерти св. Стефана настало въ Іерусалимѣ велике переслѣдованье Христіанъ, Савель розгорѣвся такою ненавистію, що впадавъ до домѣвъ христіаньскихъ, забиравъ мужей, жены и дѣти и вкидавъ ихъ до вязницъ. Имя его стало небавомъ пострахомъ для Христіанъ, они утѣкали передъ нимъ и ховалися, якъ передъ звѣремъ лютымъ. Богато поплыло тогда христіаньской крови, но Савлови мало того еще було. Онъ до вѣдався, що много христіанъ схоронилося до мѣста Дамаску, тожь выстарався у первосвященника о сторожу и позволенье, щобы мѣгъ и тамъ ловити христіанъ и скованыхъ припровадити до Іерусалима. Коли такъ, дишучи ненавистію и злобою, зближався уже до Дамаску, озарило его наразъ якесь незвычайне свѣтло. Ослѣпленный тымъ блескомъ Са-

велъ упавъ зъ коня на землю и учувъ зъ горы голосъ: „Савле, Савле, длячого мене переслѣдуєшь?“ Съ страхомъ запытавъ Савель: „А ктожь ты еси, Господи?“ И ѡтповѣвъ ему той самъ голосъ: „Я есмь Іисусъ Христосъ, котрого ты переслѣдуєшь.“ И запытався дальше Савель въ покорѣ: „Господи, що прикажешь, щобымъ робивъ?“ „Встань — сказавъ голосъ небесный — и иди до Дамаску, а тамъ тобѣ скажутъ, що маєшь дѣлати.“ По тыхъ словахъ голосъ умовкъ и свѣтло зникло. Савель пѡднѣсся зъ землѣ, но ити не знавъ куда, бо утративъ взѡръ, тожь вытягнувъ руки до своихъ товаришей. А товаришѣ его стояли и тремтѣли зъ страху и перераженья. И они чули голосъ, а никого не видѣли. Они то завели Савла до Дамаску, где ѡнъ три дни перепровадивъ на молитвѣ, ничъ не ѣвъ и ничъ не пивъ. Чудесна перемѣна зайшла въ его души; свѣтло правды освѣтило его розумъ, а сердце наповнилось любовію до Іисуса Христа.

По трехъ дняхъ прійшовъ до

него ученикъ Іисуса Христа, именъ Ананія, котрому Спаситель въ видѣнію приказавъ ити до Савла. Той приступивъ и положивъ на него руки свои, а въ тѣй хвили спала, якъ-бы луска, слѣпота зъ его очей и ѡнъ на ново прозрѣвъ. Пріймивши св. Крещеніе, назався ѡнъ Павломъ и стався зъ найзавзятѣйшого врага и гонителя, найревнѣйшимъ апостоломъ и исповѣдникомъ Христовымъ. Неструждено и неустанно голосивъ ѡнъ св. Евангеліе межи жидами и поганами, перейшовъ Азію и Европу, зносивъ зневаги и переслѣдованье, катованье и вязницю, ажъ въ кѣнци кровію мученическою запечатавъ науку Божественного Спасителя.

А чи межи нами не ма Савлѣвъ? Савель, то каждый грѣшникъ -- и до каждого грѣшника І. Христось черезъ голосъ совѣсти, черезъ уста священникѣвъ кличе: „Савле, Савле что мя гонишь“, — и чекає, ажъ ѡнъ зъ грѣшника станесе праведнымъ, ажъ зъ Савла станесе Павломъ.

Чи кожда вѣра добра?

Коли сонце зайшло и зачавъ вечеръ западати, вийшовъ зъ хаты старый дякъ Онуфрій, и усѣвъ на приспѣ. За нимъ вийшла жена и двое дѣтей. Посѣдали всѣ коло батька, та зачали розмову то про се, то про тоє. Мати радилась, яку завтра, коли Богъ дасть дѣждати, розпочати роботу, — дѣти поглядаючи на звѣздисте небо, почались чудувати нечисленному множеству и красотѣ небесныхъ свѣтилъ. Тогды зачавъ розказувати Онуфрій дѣтямъ, про величнѣсть и доброту Божу, розповѣдавъ о сотвореню свѣта, о трехъ царяхъ-звѣздаряхъ зѣ входу, та зѣйшовъ въ кѣнци на мудрого Соломона. Дѣти съ матерію слухали уважно, часами тѣлько котресь ѡтозвалося съ пытанємъ, а старый, або пояснявъ имъ, або рѣшавъ рѣчь коротко словами: „Такъ Богъ давъ.“

Коли такъ родина тѣшилася теплымъ вечеромъ лѣтнимъ и ѡтпочивала по цѣлоденнѣй праці —

заворкотѣвъ наразъ песъ и выбѣгъ за хату. „Свѣй, свѣй“ — озвався голосъ и въ слѣдъ за тымъ надѣйшовъ! вѣйти Захарко, сусѣдъ поблизькій. Захарко поздоривъ старыхъ, а они его просили сѣдати разомъ на приспѣ.

„Щожъ тамъ скажете доброго, пане вѣйте“ — запытала жена Онуфрія.

„Треба менѣ порадитися въ дечѣмъ вашого чоловѣка“ — ѡтповѣвъ начальникъ громады.

„Добре, добре, будемъ радити — ѡтозвався реєнтый. „Я власне оповѣдаю моимъ про царя Соломона, та поглядаючи на се звѣздисте небо кажу: — „Велій єси Господи и чудна суть дѣла Твоя зѣло!“

Захарко признавъ се Онуфрію та додавъ, що и ѡнъ подивлявъ не разъ уже величину свѣта видимого. Но небавкомъ зѣйшовъ въ розмовѣ на вѣру и така межи ними вивязалася розмова:

Захарко: Однои я рѣчи не можу собѣ пояснити, — чому то Господь Богъ не пріймає (якъ кажуть

всѣ) чести, яку Ёму ѳтдають люде рѳжнѣ, пѳсля своєї вѣры, якъ: Жи-
ды, Турки, Магометане, Лютеране,
Схизматики и др. Бувало при вой-
ску надивився чоловѣкъ, коли стоявъ
въ Вѣднѣ и Боснѣ, не на одну вѣ-
ру. А то знаєте, пане речный, ажъ
чоловѣка до живого переймає, коли
побачить, якъ то тѣ люде хвалять
Бога пѳсля своєї вѣры. Не кажу
вже о Жидахъ, бо всѣ знаємо, якъ
то они святкують свои свята, якъ
ходять до божницъ, якъ вайкають
цѣлый день, якъ ничимъ не хотять
заниматись въ шабасъ, якъ носяться
съ книжками до школы — не кажу
вже о нихъ, но за тыхъ Лютера-
нѳвъ, за Туркѳвъ, за Схизматикѳвъ,
якъ то они набсжно моляться. Бувъ
я въ бетгаузѣ Лютеранѳвъ, та по-
дивився на ихъ молитву, та наслу-
хався ихъ псалмѳвъ, якъ то они го-
рячо моляться! А якъ то зачне имъ
ихъ пасторъ „казанье“ говорити! —
А Турки, або тѣ Босняки, ахъ Го-
споди, якъ то имуть молиться! А
руки до горы всегда пѳдносять, а до
Мекки, где ихъ пророкъ, всегда звер-

таются. А о всходѣ сонця якъ пачне ихъ нѣбы священникъ на молитву скликувати зъ вежи — Господи, то ажъ морозъ переймає. Ой певно, що не молимося мы такъ довго и такъ горячо! — Я отже прійшовъ до переконаня, що кожда вѣра добра, если тѣлько люде жіють пѣсля неї. Уважайтежь сами, пане реєнтый; та щожъ винень Жидъ, що Жидомъ уродився, або Лютеръ, що родився Лютромъ, або Түрокъ, що Туркомъ прійшовъ на свѣтъ? Справдѣ! таже Господь Богъ не бувъ-бы справедли- вый, если-бы не пріймавъ молитвы тыхъ людей, коли они при тѣмъ жіють еще честно, тажь не бувъ-бы Онъ милосердный, если-бы никто бѣльше, кромѣ насъ, не мѣгъ спасен- ный бути въ своей вѣрѣ;

Онуфрій: Ой Захарку, Захар- ку, сами вы не знаете, що говори- те. Богъ есть справедливый, Богъ есть и милосердный, то така свята правда, якъ и тота, що тѣлько одна вѣра може бути правдива, що тѣль- ко одна вѣра провадить до спасе- нія. Таже пригадуєте собѣ, ещесьмо

оба хлопцями були, якъ насъ отецъ духовный учили, що одинъ Богъ єсть тѣлько на небѣ, и одна тѣлько вѣра въ Него на земли. А вы що говорите? А бодай васъ!

Захарко: Та я тѣлько кажу, що всѣ люде на земли, если тѣлько мають вѣру въ сердцю и жиють пѣсля неї честно, спасенї будуть.

Онуфрій: Ей, вы зновъ свое! Не досить мати яку ни будь вѣру въ сердцю и пѣсля неї жити, але треба мати вѣру правдиву и пѣсля тої жити.

Захарко: Абожъ може бути и зла вѣра? Тажъ кожда вѣра о Бо-зѣ, а Богъ все той самый, неизмѣнный.

Онуфрій: Я виджу, що вы не знаете, що то значить вѣрити.

Захарко: Вѣрити значить, прїймати щось за правду.

Онуфрій: Нѣбы такъ, а такой не такъ. Вѣрити не значить тѣлько, якъ вы думаете, прїймити що - будь за правду, а тѣлько тое, що Богъ обьявивъ и черезъ Церковь свою до вѣрованя подавъ. Вѣра то ничо ин-

шого, якъ правда, правда о тѣмъ, якъ жити, щобы угодити Богу и спасти душу свою. Въ вѣрѣ есть богато рѣчей, котрыхъ мы не розумѣемо, а однакъ вѣримо, що такъ есть, бо Богъ намъ се объявивъ и сказавъ, а Богъ есть правда ѡтвѣчна. Онъ все знае и николи не помылится и другихъ не впровадитъ въ блудъ. Самъ Сынъ Божій Іисусъ Христосъ прійшовъ на свѣтъ, щобы, якъ самъ каже въ св. Евангелію „дати свѣдоцтво о правдѣ“, Онъ то научивъ людей правдивои вѣры и передавъ ю своей Церкви, и для того то мы, котрѣ до Е-го св. Церкви належимо, кажемо, що тѣлько наша свята, католическа вѣра есть правдива. Вы, Захарку, можете, що кожда вѣра есть о Бозѣ. Правда! Але то еще не значить, що кожда вѣра добра, бо о однѣмъ предметѣ тѣлько одна прарда пѣдъ однимъ и тымъ самымъ взглядомъ може бути — а що Богъ есть одинъ, то и одна тѣлько вѣра въ Него може бути добра т. е. правдива. Чи можете вы о своей палици сказати, що она зъ желѣза, коли она зъ де-

рева? Чи можете вы сказати на тоє що чорне, що оно бѣле? Казати отже, що кожда вѣра добра, значить твердити о Бозѣ, що Онъ есть та-кій, и не есть та-кій, що Онъ есть справедливый, и що заразомъ не есть справедливый, що есть милосердный и що не есть милосердный, то значить казати, що двѣ дороги, котрѣ розходятся въ противнѣ боки, ведутъ рѣвночасно до той самой цѣли. Слушайте сусѣдо! Жи-ды, котрыхъ вѣру вы выхваляете, зъ нашего Христа Спасителя насмѣваются, а мы Его Единороднымъ Сыномъ Отца небесного и Спасителемъ нашимъ называемо; Жи-ды кажутъ, що тѣлько они дѣтьми Божиими, котрѣ могутъ и навѣтъ мусять дѣстатися до раю, а насъ Христіянъ за рабѣвъ уважають, а мы вѣримо, що тѣлько тымъ І. Христосъ отворивъ дверѣ царства небесного, котрѣ окрестившися, вѣрують въ Него и пѣсля Его науки жиють.... а вы зновъ кажете, що то одно и друге правда!

За харко: А борони Господи!
А гдежь-бы я тоє сказавъ!

Онуфрій: А після того, що ви перше сказали, то повинно одно и друге бути правдою. Бо если кожда вѣра добра, то до неба выстелюєся дорога добрыми дѣлами и праведнымъ житьемъ, а заразомъ и зброднями и грѣхами!! Муситея одно признати, що тѣлько одна вѣра єсть добра, а именно тая въ котрѣй мы жиємо, вѣра христіянсько-католическа, бо тѣлько она має за собою свѣдоцтво Боже.

Захарко: То, після васъ, ни-кто, кто уродився въ другѣй вѣрѣ и жиє після неї, не буде спасеный!

Онуфрій: Я того цѣлкомъ вамъ не казавъ. Я доводивъ вамъ тѣлько, що одна єсть тѣлько правда, а єсть она у насъ и тѣлько у насъ. А що до того, що теперъ кажете, то треба вамъ знати, що „Господь всѣмъ челоуѣкомъ хоцетъ спастися и въ познаніє истинны прійти“. Кто протое не знає ничъ о вѣрѣ католическѣй и спосѣбности не має єю пѣзнати, але жиє въ вѣрѣ, въ котрѣй уродився, після розуму и николи не зробить ничъ противъ совѣсти, той

буде спасенный, особливо если есть у него щире бажанье пѣзнати правду. Що до того, то я мѣркую, що кождый чоловѣкъ може бути спасенный, а то тымъ бѣльше, чимъ бѣльше онъ бажае Бога любити — такій належить душевно уже до правдивои католицкои вѣры, а коли зъ своей стороны робить, що може, то певно спасеся. Инша зновъ рѣчь съ такими, що жиють межи исповѣдниками правдивои вѣры, знаютъ, що ихъ вѣра фалшива, а такой ей держатся, або мають спосѣбнѣсть пѣзнати правду, а не хотятъ, о, такіи не доступлятъ спасенія! першіи за своѣй упѣръ и злобу, другіи за свою слѣпоту и обоятнѣсть.

Захарко: Ой правда! правда!

Онуфрій: Не моя то правда а Божа, такъ въ Церквѣ учать, вы тѣлько чути не хотѣли. Але чекайте еще. Вы еще сказали, що мы не молимося такъ якъ Жидаы, Турки и т. д. То зновъ инша рѣчь, сусѣдо! Не досыть есть бути исповѣдникомъ правдивои вѣры, щобы доступити спасенія — але треба еще бути жи-

вымъ членомъ той св. Церкви, въ ко-
трѣй жіємо, то єсть жити пѣсля за-
кону Божого, бо тѣ, що тѣлько имя
правдивыхъ исповѣдникѣвъ носятъ,
а въ рѣчахъ вѣры и добрыхъ дѣлъ
даются завстыдати черезъ Жидѣвъ,
або Туркѣвъ, тыхъ страшный чекає
судъ по смерти, страшнѣйшій, якъ
Жидѣвъ и Туркѣвъ и иныхъ, бо
тыхъ тѣлько за невѣріє буде Богъ
судити, а такихъ Христіянъ за тоє,
що за нихъ Кровь Сына Божого
надармо поплыла.

Захарко: Ой правда, правда!
Тотосьте мене пане реєнтый, зъ блу-
ду выпровадили. Спаси-Богъ вамъ за
тоє! Слава Іисусу Христу!

Он уфрїй: Во вѣки слава! Але
правда, вы прїйшли, сусѣдо, до мене
съ орудкою якоюсь?

Захарко: Ничо, ничо, я дру-
гимъ разомъ, отъ хоть-бы завтра
зайду, та порадимосѣ, та поговоримо.
Оставляю васъ въ ласцѣ Божѣй.

„Най Богъ провадитъ“ ѡтповѣ-
ли всѣ и пѣйшли и собѣ до хаты
на спочинокъ.

Одинъ поглядъ на св. крестъ.

На передмѣстю въ Парижи мешкавъ одинъ капитанъ съ женою. Не мали они жадного маєтку и жили тѣлько зъ пенсіи дуже скромно и побожно. Надъ лѣшкомъ жены висѣвъ старожитный крестъ, памятка зъ молодыхъ лѣтъ капитана. Сей крестъ бувъ въ великѣмъ почитаню и передъ нимъ неразъ молилися обоє. Николи не выдалялись зъ дому, тѣлько разъ до року выѣздили рано въ гостину до старого пріятеля, который о кѣлька миль за мѣстомъ мешкавъ, и на нѣчь до дому вертали. Такъ було и сего разу. Позамыкали все старанно и поѣхали. Коли вечеромъ до дому вернули, застали помешканье отворене и замки порозбивані; всѣ рѣчи лежали спаковані на пѣдлозѣ. Коли розглянулися, переконались, що ничего имъ не взято; навѣтъ грошей не бракувало. Здавалося, що ктось злодѣя мусѣвъ наполохати.

Въ кѣлька день пѣзнѣйше отримали листъ ѣтъ чоловіка цѣлкомъ

имъ незнакомаго, котрый такъ пише: „Коли сей листъ будете читати, я вже далеко буду за моремъ. Я хотѣвъ васъ обработати, а прецѣньничого не взявъ. Вже все пригатовивши, розглянувся я еще по стѣнахъ, чи нема еще чого. Тодѣ то пало мое око на крестъ, котрый висѣвъ надъ лѣшкомъ. Той крестъ порушивъ мене до глубины сердца. Такий самѣсенькій крестъ видѣвъ я, будучи еще дитиною, въ рукахъ моеи матери, коли умираючи наминала мене, щобымъ не зблудивъ зъ праведной дороги, и благословила мене. Здавалося менѣ, що теперь зъ горы споглядає на мене, и жаль великій стиснувъ мое сердце. Перераженный упавъ я на колѣна и почавъ гѣрко плакати. Оть сеи хвилѣ змѣнився я цѣлковито. Що зѣ мною станесе, не знаю, але зѣстану честнымъ чоловѣкомъ цѣлый мѣй вѣкъ!

Поздоровленье христiянське.

Краснымъ объявомъ христiянскои любви и загального почитаня есть у насъ загальне христiянське поздоровленье: „Слава Іисусу Христу“! Звычай поздоровленя ся обопольного при встрѣчи давный у насъ, бо бувъ уже у насъ, коли еще прадѣды нашi въ поганьствѣ жили. А були они, якъ каже исторiя, дуже гостиннi и радi чужому и своему, они казали: „чимъ хата богата тымъ рада“, и зъ сердца прiймали, вѣруючи, що „гость въ дѣмъ, Богъ въ дѣмъ“. И мы переймили по прадѣдахъ нашихъ тую гостиннѣсть и чемнѣсть. Взагалѣ можна сказати, що нарѣдъ нашъ любить и своихъ и чужесторонныхъ и прiйме „чимъ хата богата“. Мае еще той добрый звычай, що и поздоровить всюда кожного, чи то въ дома, чи на улици, чи въ церквѣ. Все еще мае нашъ селянинъ на стѣлько почутя чемности, що поздоровится

и съ своимъ и съ чужимъ, якъ то прадѣды нашѣ робили, тѣлько, що мѣсто давного, поганьского поздоровленя: „добрый день, добрый вечеръ“, маѣ, ничимъ не даючеся заступити, прекрасне, християньске поздоровленье: „Слава Іисусу Христу!“

Що деякѣ молодшѣ мудрагелики уважають се за непотрѣбне, о тѣмъ, вже було сказано въ розправцѣ: „Шануй старшихъ“, и що такимъ належало-бы робити. О тыхъ выимкахъ протое не будемо тутъ говорити. Головною хибою у нашихъ людей есть тоѣ, що декуда нарѣдъ нашъ перекручуѣ, нашою вѣрою и стариною освяченѣ рускѣ слова на не знати якѣ. Особливо, коли нашѣ декотрѣ люде узрятъ якого челоуѣка не въ кожу сѣ, або сердаку, ого! вже не скаже до него: „Слава Іисусу Христу“, але заразъ хвалится, що и ѡнъ умѣе сказати по паньски: „Цѣнь добрый!“ — Разъ якось вѣхавъ я черезъ одно село; много селянъ вешталося по селу, а каждый майже, особливо молодѣ парубки, узрѣвши пана, заразъ свое: „Цѣнь добрый!“

Признаюсь вамъ, честнѣйшій Читателѣ, що такє поздоровленье насъ, руски-ми людьми, кололо мене и встыдомъ палило мое лице.

Намъ не треба встыдаться своего питоменного и уживати, та перекручувати слова чужѣ, бо то смѣшно другому и слухати. Мы, Богу дякувати, можемо всюда смѣло поздоровляти, хотьбы и якого пана, по руски. А показувати комусь, що и мы умѣемъ по паньски, то цѣлкомъ есть не потрѣбнымъ, а до того еще и смѣшнымъ. Мы уживаймо всегда своего русского, старого, христїаньского поздоровленя: „Слава Іисусу Христу!“ Т. Яницкій.

Молитва до св. Анны.

Найдостойнѣйша Мати Пресвятой Дѣвы Марїи, прїйми мене за слугу твоего и допомагай молитвами твоими въ всѣхъ моихъ потребахъ душевныхъ и тѣлесныхъ. Передъ всѣмъ же умоли для мене у Господа щиро

ре покаянiе за грѣхи, за кѣтрѣ Сынъ твои Маріи муки и смерть перетерпѣвъ, — вымоли менѣ правдиву любовь до Спаса моего, вѣрну службу преблагословенной Маріи и щастливу кончину, Аминь.

Для старыхъ и молодыхъ.

Духъ чловѣка можна порѣвнати до орла, бо якъ орелъ лишь самъ одинъ зѣ всѣхъ сотворѣнь може найвыше возлѣтати и просто дивитись въ сонце, такъ только духъ чловѣка вносится ажъ до неба.

Св. Іоаннъ Златоустый.

Для любви найдовшій часъ есть короткимъ.

Св. Іоаннъ Злат.

Я любовь превозношу надъ все чesноты.

Цицеро.

Если ты тысячъ золотыхъ заработаешь справедливымъ способомъ, а между ними только одинъ грѣшъ находится несправедливо набутой, то сей одинъ несправедливый грѣшъ, зѣпсуе тамтѣ все, подобно, какъ гниле яблоко зѣпсуе здоровъ.

Св. Винкентій.

Не знає здоровый якъ богатый онъ есть.

Мудрецъ поганьскій Сократъ бувъ дуже мърный въ їдженю, а встремезливый въ питю. Одного разу запросивъ онъ пріятелей на обѣдъ. А мавъ онъ жену, котра була дуже люта и гнѣвлива, а звалася Ксантипа. Она гнѣвалася за тоє на чоловіка, бо не було чимъ гостей приняти. На тоє сказавъ мудрецъ спокійно и лагѣдно: Не журися! бо если мои гости суть розумні и тверезі люде, то не погордять и простою стравою, еслиже они суть дурні и обжертюхи, то они и того не варта. Чоловікъ не жіє на тоє, щобы ївъ, але їсть на тоє, щобы живъ.

Мудрецъ поганьскій Зено мовить: На тоє маємо двоє ушей, а одну губу, щобысмы два разы тѣлько слухали, якъ говорили.

„Прійде часъ, коли не схочуть слухати здоровои науки, но пѣсля своихъ похотей выберуть собѣ учителей, котрі мають свербѣчї уши; и ѳтъ правды ѳтвернуть свѣй слухъ а до басней наклонятся“ каже св. Ап. Павелъ. Чи не наставъ вже такіи часъ?

Гнѣй тѣлько тогды пожиточный, если розкиненый по поли, бо его ужизняє.

Если зостає на купѣ, то не тѣлько, що не єсть пожиточный, але шкодить еще людемъ, бо затроє воздухъ. Подѣбно маєся съ маєткомъ; мудро ужитый, на хвалу Богу и пожитокъ ближнѣго зьєднує заслуги передъ Богомъ и людьми; згромаженный же въ рукахъ скупаря спроваджає погорду и затрату душѣ.

Мудрецъ Теоократъ мовивъ, що завистники суть найнесчастливѣшими людьми бо они мучатся не тѣлько своими терпѣніями, але и утѣхами своихъ ближнихъ.

Чимъ єсть орѣхъ безъ зернати, жерело безъ воды, дерево безъ овочу, книжка безъ листкѣвъ; тымъ єсть чоловѣкъ безъ честноты.

Добра рада. Спытали разъ одного пустельника, котрый єсть наилучшій способъ приготовитися на добру смерть? „Подумай собѣ кожного ранка, що се остатный день, а кожного вечера, що се остатна нѣчь и дѣлай по тѣй мысли“.

Ч. 765 г. 1893.

Позває ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополить.

ОТЛОШЕНІЕ

«Меніжонъ иже»

Въ хорошихъ образъ по цѣнѣ 3 кр.
Выходитъ только каждое мѣсяцъ. Давая
те нѣтъ въ рукахъ до рукъ, это заты до хаты
до ее драго Богу, иже и священство.
То я не стою въ нѣмъ, иже въ нѣмъ.
(Меніжонъ въ книжонку не посылаетъ)

«Посланникъ»

Въ хорошихъ образъ по цѣнѣ 3 кр.
Выходитъ только каждое мѣсяцъ. Давая
те нѣтъ въ рукахъ до рукъ, это заты до хаты
до ее драго Богу, иже и священство.
То я не стою въ нѣмъ, иже въ нѣмъ.
(Меніжонъ въ книжонку не посылаетъ)

Въ хорошихъ образъ по цѣнѣ 3 кр.
Выходитъ только каждое мѣсяцъ. Давая
те нѣтъ въ рукахъ до рукъ, это заты до хаты
до ее драго Богу, иже и священство.
То я не стою въ нѣмъ, иже въ нѣмъ.
(Меніжонъ въ книжонку не посылаетъ)

Въ хорошихъ образъ по цѣнѣ 3 кр.
Выходитъ только каждое мѣсяцъ. Давая
те нѣтъ въ рукахъ до рукъ, это заты до хаты
до ее драго Богу, иже и священство.
То я не стою въ нѣмъ, иже въ нѣмъ.
(Меніжонъ въ книжонку не посылаетъ)

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКИЙ
Редакторъ Посланника
1-й этажъ въ миссіонѣ
33-й этажъ въ миссіонѣ

ОГОЛОШЕНЬЕ.

“Книжочки миссійнѣ”

съ хорошими образками по цѣнѣ 3 кр.
Выходитъ точно каждого мѣсяця. Давай-
те ихъ зъ рукъ до рукъ, ѿ хаты до хаты,
бо се дѣло Богу угодне и спасительне.
То апостольство нашихъ временъ!
(Менше якъ 5 книжочокъ не посылаєсь).

“Посланникъ”

одинокъ церковно-народна часопись.

Предплата на кварталъ 50. кр.

„Календарь Посланника“ Цѣна 35. кр.

За половину цѣны! За 50. кр.

О наслѣдованю Іисуса Христа.

Просимо у насъ заовляти всѣ книги цер-
ковнѣ изданія Староцигійскаго Институт-
та, якъ: Евангеліє, Апостоль, Псалтырь,
Богогласникъ, Гласопѣснецъ, Изборникъ,
Парастасникъ и пр. Найновѣйшій, наибѣль-
шій и найкрасшій молитвословъ: **Богъ на-
дежда моя** по цѣнѣ 95 кр., такожъ Моли-
твословъ Іерейскій малого формату ново-
го изданія по 2.60. **Житія святыхъ** на ко-
ждый день въ роцѣ, найновѣйше и найкрас-
ше изданіє въ хорошѣй оправѣ по цѣнѣ 1 зл.

70 кр. (съ оплатою почтовою).

Всякі послылки книжочокъ **тѣлько** за послѣ-
платою, або за надѣсланьемъ належитости.

Свящ. Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“ и Кн. м.“

Лапшинъ почта Бережаны.

Число 7.

1893.

Цѣна 3. кр.

Книжочка миссійна

Выходитъ каждого мѣсяца.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Ланшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.

Зъ дукарнѣ А. Цѣхоцкого.
1893.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

КНИЖОРКА
МНЕСИНА

Выходила книжка

Въ Липовъ въ Березань
и "Книжорка" въ Березань

БЕРЕЗАНЬ

Въ Липовъ А. Пихорковъ

1893

Отъ хаты до хаты. 32 хаты до хаты.

Книжочка

МИССИЙНА.

Число семе.

Издатель Свящ. Л. Джулынскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Преображеніє Господне.

Книги церковнѣй.

Якъ хочете добрѣ люде
Обрядъ свѣй пѣзнати,
То треба вамъ лишъ церковнѣй
Книги прочитати.

Душа ваша просвѣтитя
Радѣсть въ сердцю буде,
Бо зъ тыхъ книжокъ пѣзнаете,
Кто Богъ, а кто люде.

Полюбите слово Боже
И Богъ буде съ вами,
И, певно, вамъ жаль не буде,
Що вы Русинами.

Д. Третьакъ.

О звонахъ.

Важне мѣстце межи рѣчами церковными займають звоны. Они пригадують часъ молитвы, скликають

вѣрныхъ до церкви и даютъ знати, коли яке богослуженье правится. Мертве то орудіе однимъ гомонить звукомъ, а однакъ такъ рѣжно промовляє до душъ чоловіка після того, въ яку хвилю и середъ якихъ обставинъ озвеса. Когожь не переймає поважный голосъ звона, коли передъ недѣлею, або святомъ голосить конецъ працѣ, а початокъ дня святого? Кому не знаный торжественный настрѣй звонѣвъ въ день праздничный? Якъ весело грають они на Великдень, якимъ сумнымъ, плачливимъ выдаєся ихъ голосъ пѣдчасъ похорону, а якъ тревожнымъ, страшнымъ пѣдчасъ огню и повени! Здаєся, що желѣзне сердце звона для каждого бѣе инакше. Зажуреныхъ и несчастливыхъ кличе до Божой святынѣ, пригадуючи на слова Спасителя: „Прійдите къ мнѣ вси труждающіися и обремененіи“. Побожныхъ взыває до постоянности въ добрѣмъ и не дає имъ, середъ розличныхъ занятій и клопотѣвъ житя, забути на першій ихъ обовязокъ взглядомъ Бога. Грозно и прошибаючо гремитъ на затвердѣлыхъ грѣшникѣвъ, не зна-

ючихъ свята, ни недѣлѣ, пригадуючи имъ судъ Божій и приневоляючи ихъ дрожати передъ Божиимъ гнѣвомъ. А коли ѡткрыеся нова могила, звоны змѣняютъ тонъ. Здаются плакати съ осирочеными и жалѡбно просити Божого милосердія для покойного. Той то похоронный голосъ звонѡвъ есть особенно переймающій, розвѣвае всякѣ свѣтовѣ мысли и змаганя, бо пригадуе на марнѡсть и несталѡсть всего що на свѣтѣ, а приневолить и найзимнѣйшого чоловіка задрожати передъ Ангеломъ смерти.

Кожда церковця має свѡй особный настрѡй звонѡвъ. Люде любуются нимъ и переносять по надъ иншій; а були и такѣ, котрѣ въ далекой чужинѣ тужили за гомономъ звонѡвъ свого рѡдного села. Они бо якъ-бы зрослися съ житьемъ христіанина и мы чуємо якійсь сумъ, коли они на два дни передъ Воскресеніемъ Христовымъ замовкнутъ.

Сказавши о значеню звонѡвъ въ житю христіянськѡмъ, подамо еще коротко исторіи про ихъ початокъ.

Першій христіане не знали зво-

нѣвъ. Они и не могли ихъ уживати, бо Церковь Христова була переслѣдована и богослуженія ѡтбувалися тайно, ночію гдесъ по печерахъ, або за мѣстомъ. Діаконы, або инші слуги церковні обходили дома христіянські и заповѣдали, где и о котрѣмъ часѣ маються зѡбрати. До перва коли настали въ III. столѣтію по І. Христѣ инші часы, и Христіянамъ вѣльно було явно Бога прославляти, коли и число вѣрныхъ взросло и зъ дня на день змагалось, показалася потреба такихъ орудій, котрі-бы скликували вѣрныхъ до храму Божого. И такъ уживано до того найперше трубъ; въ иншихъ мѣстцяхъ уживано молоткѣвъ котрыми ударяно въ дверѣ домѣвъ, где мешкали вѣрні на знакъ, що часъ до святынѣ. На всходѣ уживано до скликуваня вѣрныхъ святыхъ дощокъ, котрі называлися билами, бо въ тѣ дошки ударяно молоткомъ деревянымъ. Яко слѣдъ того „била“, позѡстали у насъ, такъ звані „клепала“ т. є. дошки, котрыхъ уживають въ вел. пятницу и суботу.

На заходѣ зачали найперше уживати звѣнкѣвъ, до скликуваня на вспѣльнѣ молитвы. Але звѣнки тѣ були кованѣ и малѣ, тожъ и голосъ ихъ бувъ неприємный и не далеко було ихъ чути. Дперва ѡтъ IX. столѣтїа зачинає ширитися уживанье лятыхъ звонѣвъ въ свѣтѣ христїаньскѣмъ. Кто першій вынайшовъ лятї звонѣ, не знати певно, бо о нѣмъ слѣдъ въ исторїи затерся. Дгадуються тѣлько, що ихъ вынайшовъ Павлинъ, Єпископъ зъ мѣста Ноля въ Кампанїи (въ Италїи), бо и до теперъ звонѣ по латинѣ называються „*polae*“, або „*Campanae*“. Звѣльна розширялося уживанье звонѣвъ по всѣхъ краяхъ, а въ IX. столѣтїю завезено ихъ зъ Венецїи на всхѣдъ до Царгороду, где уживано ихъ до того часу, доки Турки краю того не пѣдбили и не заказали звоненя.

Якъ видимо, суть звонѣ ознакою панованя вѣрїи Христової по свѣтѣ. Где оца процвитає и ширитися и жїє, тамъ звонѣ голосять славу Бога. Значенє звонѣвъ пѣзнати можемо и зъ того, що передъ принятїємъ звона до ужитку церковно-

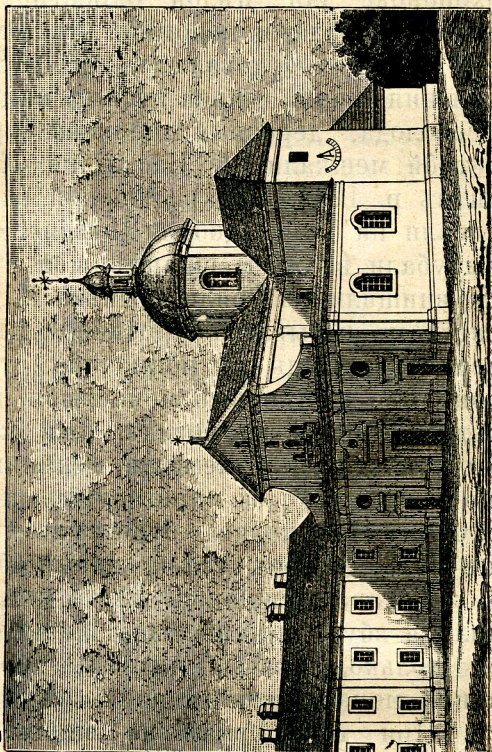
го, есть приписанный особный чинъ благословенія, при чомъ помазуеся новый звѣнь св. Миромъ и надаеся ему имя якогось святого на тоє, щобы молитва, до котрой насъ той звѣнь взывати буде, мала въ названѣмъ святѣмъ ходатая, заступника передъ Божимъ престоломъ и принесла благословеніе для села и для поодинокихъ людей.

Церковь и чудотвор. образъ Матери Б.
въ монастыри ОО. Василиянъ въ Пѣдгѣрцяхъ.

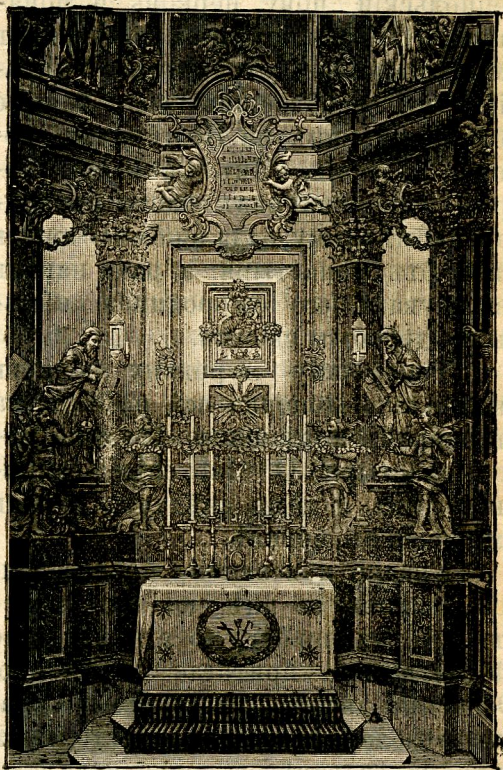
Межи Сассовомъ а Пѣдгѣрцями, по лѣвѣй сторонѣ гостинця, ведучого зъ Золочева до Бродѣвъ, вносится на горѣ прекрасна мурована церковь и монастырь ОО. Василиянъ. Монастырь той называеся пѣдгорецкимъ, а доокрестный нарѣдъ говоритъ, що ѡнъ лежитъ на „Плѣснеску“. Зъ ѡтки взявся монастырь въ той тихѣй, безлюднѣй околиці, посередъ лѣсѣвъ и гѣръ? Не були стороны тѣи все такѣ тихѣ, якъ теперъ! Стояло тамъ колись мѣсто велике, котре называлося Плѣснеско. А що

лежало оно на горѣ и було обведе-
не валами и баштами, тожь було
охороною для цѣлои окрестности
передъ нападами ворогѡвъ. Въ тѡмъ
то мѣстѣ побудовала въ р. 1180.
княгиня Елена, донька руского князя
Всеволода, деревяну церковь, при
котрѡй мешкали ОО. Василияне. Ко-
ли въ р. 1241. Татаре першій разъ
напали на Русь, здобули Плѣснеско,
вырубали всѣхъ мешканцѣвъ, а мѣ-
сто знищили и збурили. Нынѣка Плѣ-
снескомъ называеся урочиско, т. е.
велика площадь въ пѡвнѡчнѡй сто-
ронѣ ѡтъ нынѣшного монастыря, на
котрѡй множество могилъ, два око-
пы и кости, якѣ лемѣшь селянина
що крокъ выорюе, пригадують по-
томкамъ, що колись було тутъ ин-
ше житье, кипѣвъ тутъ кровавый бѡй.

Татаре знищивши мѣсто, спа-
лили и збурили монастырь; лишила-
ся тѡлько, якъ бы чудомъ, дере-
вянна монастырска церковь въ лѣ-
сѣ. При тѡй церквѣ не мешкали
ОО. Василияне ѡтъ того часу посто-
янно, а тѡлько часами, бо середъ
пустари не могли знайти удержаня.
Доперва въ р. 1659. збудовавъ вла-

Церковь и монастырь въ Пôдгôрцяхъ.

Чудотворный образъ Матери Божой
въ Подгôрцяхъ.

стителъ Пôдгорець, Станиславъ Ко-
нецпольскій, нову церковь и мона-
стырь ОО. Василиянамъ и забезпечивъ
имъ ôтповѣдне утриманье. Фонда-
цію тую побôльшивъ еще бôльше
пôзнѣйшій панъ на Пôдгôрцяхъ, ко-
роль польскій, Янъ Собѣскій, ко-
трый перемешкувавъ часто въ пôд-
горецкôмъ замку, ôтдаленôмъ о чверть
миль ôтъ монастыря, а разъ навѣтъ
звыджувавъ его съ родиною и цѣ-
лымъ дворомъ своимъ.

Теперѣшну муровану церковь
выставлено доперва въ р. 1700. за
стараньемъ тогдашного игумена то-
го монастыря О. Партенія Ломни-
цкого, якъ о тôмъ свѣдчить напись
умѣщена въ церквѣ.

Красно и величаво представля-
ется церковь зъ внѣ, но коли пере-
ступимо еѣ порôгъ, то и внутрѣшне
еѣ устроенье притягае наше око.
Особенно звертае увагу на себе кра-
сно рѣзбленый великій престоль, въ
котрôмъ за завѣсою находится ста-
ринный образъ Пресвятой Богоро-
дицѣ съ Дитятькомъ Иисусъ Хри-
стомъ на рукахъ. Чудотворну тую
икону перенесено въ р. 1694. за ста-

раньемъ выше згаданого игумена, а за позволеньемъ тогдашнего львѣвскаго Митрополита, Іосифа Шумлянського, зъ церкви галубицкой и умѣщено на великомъ престолѣ. Отъ того часу горнулися вѣрні до той святинѣ, а богаті дары и жертвы, якими пристроено образъ, свѣдчатъ о ласкахъ, які зъ той чудотворной иконы на побожныхъ его поклонникѣвъ сплынули. И теперь що року въ праздники Богородичні збирається множество вѣрныхъ зъ окрестности и зъ далекихъ сторѣнь, щобы умолити собѣ ласки и помочи у Пресв. Дѣвы Маріи Пѣдгорецкой.

Преображеніе Господне.

Не далеко Назарета вносится особно отъ другихъ гора, звана Таворъ. На еѣ вершокъ треба ити годину крутыми и зарослыми стежками, а тутъ отвераеся прекрасная площадь, пристроена найрѣжнороднѣйшими цвѣтами. Тую то гору особенно любивъ нашъ Божествен-

ный Спаситель; на ней любивъ Онъ молиться и на ней преобрази вся (перемѣнився) передъ трома зъ своихъ ученикѣвъ, щобы имъ, а черезъ нихъ и всѣмъ людямъ показати славу своего Божества. О томъ преображенію Іисуса Христа такъ пише св. Єванг. Матѣей: одного разу взявъ І. Христосъ Петра, и Іакова и Іоанна брата его, и выпровадивъ ихъ на гору високу самыхъ. И преобразився передъ ними и заяснѣло лице Его якъ солнце, а одѣжь его стала бѣла якъ снѣгъ. И ото явились Мойсей и Ілія, и розмовляли съ Нимъ. А св. Петро сказавъ до І. Христа: „Господи, добре намъ тутъ бути; если хочешь побудуемо тутъ три шатра, для Тебе одно, одно для Мойсея, а одно для Іліи“ Коли онъ еще тоє говоривъ, окруживъ ихъ облакъ ясный и дався чути зъ облака голосъ: „Той есть Сынъ мѣй возлюбленный, въ котрѣмъ маю уподобанье — Того слушайте“. Ученики, учувши тоє, налякалися и упали на землю. — І. Христосъ приступивъ до нихъ, дѣткнувся ихъ и сказавъ: „встаньте, не бѣйтеся“.

А коли они пѣднесли очи, никого не видѣли бѣльше, тѣлько самого Спасителя. Коли сходили зъ горы, заказавъ имъ І. Христосъ розповѣдати о тѣмъ чудѣ, доки Онъ зъ мертвыхъ не воскресне.

Черезъ чудесне свое преображеніе хотѣвъ Спаситель нашъ показати ученикамъ своимъ силу и славу свою. Бо хотая святіи апостолы выреклися були всего и пѣшли за Нимъ, хотая они вѣрили, що Онъ Сыномъ Божимъ єсть: то все такой св. апостолы людьми були и могли захитатися въ тѣй вѣрѣ. Онижъ видѣли все, якъ І. Христосъ бѣдувавъ гѣрше другихъ, бо самъ зказавъ о собѣ: „Лисицѣ мають норы, птицѣ мають гнѣзда, а Сынъ Человѣческій не має где головы приклонити“. А не задовго мали еще дивитися на тоє, якъ ихъ Учитель пѣманий, зневажаний, и катований умеравъ страшною смертію на крестѣ. Тожъ, щобы зрозумѣли, що належало Сынѣ Божому добровѣльно перенести тоє тяжке житье и тѣ страшніи муки, щобы рѣдъ людскій выкупити зъ грѣха и вѣчне щастье запевнити,

явився имъ Спаситель въ ѡтблеску
своеи небесной славы, а имъ давъ
зазнати одробину того блаженства,
яке праведныхъ въ небѣ чекае.

Прекрасный бувъ преображенный
Спаситель межи двома першими про-
роками, но сто разъ краснѣйшій есть
Онъ днесъ на престолѣ славы Отца
своего, межи ангелами и святыми.
Щастливѣ були апостолы въ близко-
сти преображенного Спасителя, такъ
щастливѣ, що хотѣли вѣчно такъ
лишитися, но о скѣлькожь щастли-
вѣйшій будуть праведнѣ, котрѣ во
вѣки лице Сына Божого въ царствѣ
небеснѣмъ оглядати удостоятся.

I. Христось черезъ преображе-
нїе свое давъ апостоламъ еще за
житя зазнати щастливости небесной;
и для насъ преображаеся Спаситель,
перемѣняеся на престолѣ пѣдчасъ
св. Литургїи, а тїи, котрѣ съ чи-
стымъ сердцемъ Его Найсвятѣйше Тѣ-
ло и Кровь прїймають, чують якусь
невысказану роскошь и лехкѣсть
въ души, и якъ-бы говорили съ св.
Петромъ: Господи добре намъ тутъ
бути.

По узкѣй и стромѣй стежцѣ про-

вадивъ Спаситель своихъ ученикоѡвъ, на вершокъ горы, нѣмъ имъ показавъ свое прославленное лице; тернистою и утяжливую дорогою жити мусить человекъ терпеливо ити до кѡнца, ажъ ся удостоить оглядати Бога въ небѣ. Велика то надгорода, незрѡвнае щастье, але треба єго житємъ честнымъ и праведнымъ заслужити, бо св. Іоаннъ Дамаскинъ кличе, мовъ на пересторогу: „нечестывѣ не узрятъ славы Твоеи Христе Боже“.

Праздникъ Преображенія Христоваго захоочує отже праведныхъ до дальшихъ честнотъ, пригадуючи на щастливѡсть, яка ихъ ченає по смерти, а грѣшникѡвъ упоминає до поправы, щѡбы покинули грѣхъ, а полюбили честноту и такъ могли за Іисусомъ Христомъ вѡйти въ небесный Таворъ.

Терпѣніє.

Въ однѡмъ селѣ живъ селянинъ по имени Иванъ, а на прѡзвище Тер-

пигоре. Не дармо дѣсталось ему то прѣзвище, онъ бо много горя вытерпѣвъ въ своемъ житіи. Бувъ онъ и побожный и pracowитый, але ему не щастилося. То его збѣже градъ выбье, то на скоть прійде слабѣсть, то велика вода все его сѣно пѣдмье и зъ луга въ рѣку унесе. Працювавъ Иванъ, працювавъ за трохъ и здавалося уже буде добре, коли наразъ нове лихо. Въ саму Петрѣвку, коли онъ бувъ на сѣножати съ своею родинсю, настала буря въ селѣ, грѣмъ ударивъ въ хату Терпигореву и запаливъ ю якъ свѣчку; поки люде прибѣгли ратувати, хата вже згорѣла до тла. Осталася тѣлько пѣчь съ коминомъ. Прибѣгъ Иванъ зъ поля съ жѣнкою, подивився на свое горе и голову звѣсивъ...

— „Теперь я цѣлкомъ голый... съ жѣнкою и съ дѣтьми и головы ни я, ни они не маємо где приклонити“.

Потужили сосѣды съ Иваномъ, поплакали бабы съ его жѣнкою и розѣйшлися по домахъ, а бѣдный Иванъ пѣйшовъ до одного селянина. И таке то горе зломилло его бѣдно-

го, що вже йому робота не була мила і сонь его не брався. — „Нѣ, видко, не маю я ни щастя, ни долѣ“ думавъ онѣ. „Коли такъ, то і роби́ти не стои́ть. Все одна́ко — роби́, або не роби́, прі́йде ся менѣ на свѣ́тъ съ дѣ́тьми проси́ти ми́лости“.

Въ такихъ думакъ пролежавъ Иванъ до раня. Тільки поранокъ засвита́в, види́ть онѣ надъ своєю головою паука. І у него вчерашна буря всѣ его нитки по́рвала. І ходи́ть паукъ і пра́цює изъ всеи си́лы, тягне свои тонкі і прозачні нитки въ всѣ сторони і пряде своїми лапками, то спускаючися, то по́дносячися коло о́кна. Отъ зда́єся, вже сѣ́ть его готова, тільки-бы сѣ́сти, тай вижидати гостей, такъ нѣ! Дунувъ вѣ́теръ черезъ шпару до о́кна, і зновъ все по́рвавъ і запута́в. Паукъ почавъ наново пряди свои нитки. І зновъ та сама бѣ́да. Залюбова́вся Иванъ тою картиною, диви́тся на ню, якъ-бы перші́й разъ ю видѣ́в І видѣ́в Иванъ, якъ паукови двана́йцять разо́в рвалася сѣ́ть, якъ двана́йцять разо́в онѣ єи сновавъ, ажъ поки она выдер-

жала напѣръ вѣтра, и паукъ усадився на спочинокъ. „Господи Боже мѡй!“ подумавъ Иванъ. „яке то мале сотворѣнье, а якій розумъ Богъ ему давъ, якимъ терпѣніемъ надѣливъ его. Онъ кидався, кидався, дванайцять разѡвъ обрывався, а таки свого добився. Не вжежь мене паукъ розуму учити повиненъ? Не дармо люди говорятъ: „Терпѣніе и трудъ все переможуть!“ И вийшовъ онъ на другій день съ людьми на роботу и трудився що мѡгъ цѣле лѣто и Богъ давъ ему урожай на хлѣбъ, якого еще николи у него не було. Пѡдъ осѣнь люде помогли ему побудовати хату. А Иванъ не перестававъ працювати. Въ зимѣ не клався на нѣчь, а пѡйшовъ далеко ѡтъ родини на заробокъ. На веснѣ прійшовъ и принѣсъ грошѣ. Незадовго Иванъ поправивъ свое господарство и ставъ жити не гѡрше другихъ.

Ө-онъ.

О Т В А Ж Н Ы Й С Ы Н Ъ.

(Надѡславъ зъ Угоръ Я. Н.)

Одинъ коваль мавъ сына, 15-лѣтного молодця, котрый помагавъ отцу въ всѣмъ. Отець мало тримавъ

ся св. вѣры, а до церкви не ходивъ
николи. Въ недѣлю и свята робивъ
ѡнъ въ своей кузни, и сынови ка-
завъ робити. Тяжко було сынови не и-
ти въ недѣлю и свято на Службу Божу,
а еще тяжше въ тѣи дни тяжку роботу
робити. Одного разу сказавъ ѡнъ до ѡт-
ця: „Отче, Богъ заповѣдае въ своей за-
повѣди, щобы день недѣльный святити
а друга заповѣдь церковна приказуе,
щобы въ недѣлю и свята Литургіи по-
божно слухати; пустьъ мене до
церкви, и сами ходѣтъ съ мною“. О-
тець розгнѣвався на тое и сказавъ:
„Заповѣди Божіи суть тѣлько для
дѣтей, а ты уже ѡтрослый чоловѣкъ!“
На тое смѣло сказавъ сынъ: „Отче!
по тѣй заповѣди, котра намъ при-
казуе день недѣльный святити, на-
ступае заповѣдь: „чти отца твоего и
матерь твою“ — чи и тая запо-
вѣдь тѣлько для дѣтей?“ О-
тець призадумався — и выйшовъ
зъ кузнѣ. Сынъ упавъ на колѣна и
помолився до Ѳтця небесного за своего
ѡтця. Богъ выслушавъ молитвы доброго
сына, бо ѡтъ того часу не опуститъ ко-
валь ни одного разу Службы Божои.

Пѣснь

до Пресвятой Дѣвы Маріи.

Поволн, а велично.

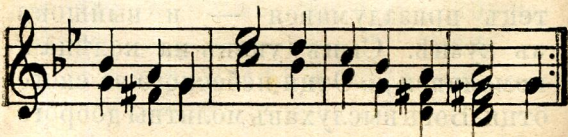
О Мати Божя, до сердца Твоего

Мечами болю прободенного,

Кличемо бѣднѣ състономъ, съслезами:

„По-тѣхо грѣшныхъ молись за на-ми.“

ПѢСНЬ

до Пресвятой Дѣвы Маріи.

О Мати Божя до сердца Твоего,
Мечами болю прободенного,
Кличемо бѣднѣй, съ стономъ, съ слезами:
Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Коли злѣсть людска Христа убила,
Въ смертельнѣмъ болю Ты насъ зродила.
Будь милостива, Мати, надъ нами:
Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами 2.

Дежь мы, о Мати! ахъ! дежь ся дѣемъ?
Де поратунку знайти зъумѣемъ?
Не горди Твоихъ дѣтей мольбами:
Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Мы Твой дѣти, Тебе благаемъ!
Въ потребѣ, въ нуждѣ кличемъ, взываемъ,
Ратуй насъ сердца Твоего ласками:
Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами 2.

За нами встався до Сына Твоего,
Щобы Онъ давъ намъ жалю такого,
Щобъ мы ридали сѣрухи слезами:
Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Дѣкарко хорыхъ, въ нашой недолѣ,
Благаемъ съ стономъ помочи Твоей!

Бо мы покрытѣ грѣхѡвъ ранами:

Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Моли Іисуса, Панѣ ласкава,

Щобы намъ була прощена кара;

Кличемъ Марію! всѣ зѡ слезами:

Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами 2.

О Мати наша! Мати потѣхи,

Ахъ! не лишай насъ Своей опѣки,

Мы такіе бѣдны, сли Ты не съ нами:

Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Колижъ послѣдня хвиля надлине,

О Мати Божа! той години

Примкни намъ очи Своими руками:

Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

А сли вже земске житє оставимъ,

Прійми насъ, Мати, до Своей славы,

Щобъ мы „осанна“ въ небѣ спѣвали:

Потѣхо грѣшныхъ, молись за нами. 2.

Ол. Шарковскій.

Недѣльна проповѣдь.

(Чтеніе для слугъ)

— И щожь тамъ отецъ духовнѣи мовили нынѣ на науцѣ? — пытавъ старый Прокѣпъ, по́дносячися на лѣжку.

— О красно проповѣдали, не ма що казати, гей бы зъ книжки — ѡтповѣло кѣлькохъ по́подарѣвъ, котрѣи прѣйшли по богослуженію, поспѣшити хорого сосѣда.

— Але щожь такого мовили священникъ? я хочу чути, — пытавъ настѣйчиво старикъ, споглядаючи то на сего то на тамтого.

— Колижь то, бачите, я задрѣмавъ на початку науки и пробудився ажъ при кѣнци, — сказавъ одинъ зъ сосѣдѣвъ.

— Отъ говорили отецъ духовнѣи, щобы не дармовати, а Бога хвалити — сказавъ молодой наймитъ Прокопа, хорошій парубчакъ, Стефанъ, котрый не для хвальбы носивъ голову на карку.

— Виджу Стефане зъ твоихъ очей, що ты найлучше повторишь менѣ,

що нинѣ нашій пастырь проповѣдали—сказавъ добросердно Прокѣпъ—радбымъ почути що зѣ слова Божого, бо вже чотыры недѣль не бувъ-емъ въ церквѣ.

— А може и повторю, коли кажете, — сказавъ смѣло Стефанъ, а прижмуривши очи и приложивши палець до чела, ставъ собѣ науку пригадувати. По хвили промовивъ: — Найперше перечитали священникъ зъ ев. св. Луки, якъ то Христось вѣйшовъ на лодку и казавъ Петрови закинути сѣти въ озеро, а ѡнъ ѡтповѣвъ, що цѣлу нѣчь ловили и ничего не уловили. Мимо того послухавъ І. Христа, закинувъ сѣти и небавомъ вытягнувъ множество рыбъ. Втогды Петро упавъ до нѣгъ Іисусовихъ и закликавъ „я грѣшный чоловѣкъ“. А І. Христось сказавъ: „Ѳтъ теперъ будешъ ловити не рыбы, але людей. —

Стефанъ затримався и глянувъ на слухающихъ его, котрѣ съ великимъ задоволеньемъ глядѣли на убогого парубчака и дивувались его мудрости.

— Нужь, говори дальше Стефане—сказавъ хорый съ слезами въ очахъ,

виджу, що надъ тобою ласка Божя и що не дармо ходишь до церкви.—

Стефанъ дальше такъ говоривъ: — Священникъ заповѣли, що наука буде въ двохъ частяхъ. Пригадавши, якъ то І. Христосъ казавъ Петрови закинути сѣти, говорили довго о праці. Якъ то Г. Богъ дає прикладъ людямъ, щоби працювали и якъ то всѣ на свѣтѣ люде працюють: и король на тронѣ и панъ въ великѣй палатѣ и урядникъ при столику и рѣльникъ при плузѣ и старій и молодій и невѣсти, а навѣть и дѣти. А коли сказали, якъ пѣть кєрвавий зрошує чоло господаря и господинѣ, коли працює, щоби выжити родину, якъ часто, мимо кєрвавои працѣ, не мають бѣдаки кусника хлѣба, якъ ихъ дѣти плачуть не разъ въ голоду, яка велика не разъ буває нужда на свѣтѣ, — тогды не одному закрутилася слеза въ оцѣ. Та и я заплакавъ, бо я сирота и не знати, яка мене доля на свѣтѣ чекає.—

Мовячи тое, Стефанъ махнувъ рукою и ставъ дальше такъ говорити: Отець духовнїй запытали насъ потѣмъ: Скажѣть менѣ, чому то,

хотяй всѣ такъ трудимось, оремо, и сѣемо, а не всѣ однакъ плоды збираемо, отъ якъ св. Петръ и его товаришѣ, котрѣ цѣлый день рыбы ловили и ничего не уловили. Та и я ставъ собѣ думати: „прецѣнь труждуся, рано встаю, мого господаря не кривджу, а такой ничего не маю, такъ видно Богъ хоче, така Его воля“, и бувъ я цѣкавый, що намъ священникъ на тоє скажуть. Ото длятого, сказали, такъ намъ не щастится, бо до працѣ не беремось съ Богомъ, а кто не есть съ Богомъ то и Богъ не буде съ нимъ. И ту зачали оповѣдати, якъ не одинъ рѣльникъ орючи поле анѣ погадає, що Богъ давъ му все, а онъ не есть ни добрымъ ѡтцемъ, ни добрымъ мужемъ, що зъ грѣхѡвъ совѣстно несповѣдаєся, науки не слухає и якъ же може Богъ благословити працю рукъ его? —

— Красну давъ-есь намъ науку, Стефане — заговорили господарѣ — говоришь, якъ священникъ, завстыдавъесь насъ старыхъ. Богъ заплатъ за тоє, щось пригадавъ намъ науку

нынѣшну. Свята то правда: „Кто съ Богомъ, Богъ съ нимъ“.—

Стефанъ ѿтъ того часу кождои недѣлѣ и свята розказувавъ все о проповѣди, яку мавъ священникъ, або читавъ щось зъ „Посланника“, або „Книжочокъ миссійныхъ“. Вся родина Прокопа слухали уважно, а вже найбільше молода и гожа ихъ донька, Теклюся.

И трудився Стефанъ якъ вѣль ѿтъ рана до вечера. И прибувало достаткѣвъ Прокопови, бо очевидно Богъ благословивъ имъ. Прокѣпъ видячи, якъ щиро ходить Стефанъ коло его добра, зачавъ обходитись съ нимъ якъ батько, а стара Прокопыха то вже такой неразъ называла его „сыномъ“, а назва тая солодкою була для душѣ Стефана. Грѣшъ прибувавъ до гроша, и щоразъ богатшій дарунки синались трудолюбивому парубкови. Одного разу дарувавъ Прокѣпъ Стефанови красну овечку за тоє, що такъ старанно ходивъ коло его овецъ.

— Чи знаєшь старый — сказала разъ жѣнка до свого чоловіка — що Стефанъ благословеніє Боже виѣсь

до нашої хаты; не пригадую собі, щоби намъ колись такъ добре поводилось, якъ теперъ. Добрий хлопець а що побожний, трудолюбивый.—

Другі господарѣ на селѣ думали, що Стефанъ приносить съ собою благословеніє Боже, и завидували Прокопови такъ трудолюбивого и вѣрного слуги. Одинъ зъ нихъ, чоловікъ завистный и несумлѣнный, старався єго ѡтмовити и обѣцявъ бѣльшу за плату, але Стефанъ, хлопакъ съ серцемъ, ѡтповѣвъ:— Дякую вамъ за вашу обѣтницю, але дѣмъ Прокопа не покину; притуливъ ѡнъ мене бѣдного сироту, а я бымъ мавъ єго покинути въ старости? Нѣколи...

Того самого дня довѣдався Прокопъ о уцтливости Стефана, и зъ власной охоты побѣльшивъ єму платню и дарувавъ єще красне телятко.

Часъ плыне якъ вода, а особливо при праці и побожности. Стефанъ анѣ спостерѣгся, що ѡть сеи проповѣди недѣльной проминуло три лѣта. Обое старіи пригорбилися трохи, але за тоє ихъ донька Теклюся выросла на хорошу дѣвчину. Було то дѣвчатко и до Бога и до людей,

побожна, уцтива и працёвита. Въ церквѣ и дома молилась прикладно, а знала прѣсти такъ тонко якъ ніяка друга дѣвчина въ селѣ; при тѣмъ читала и писала красно, а катехизмъ умѣла якъ молитву.

— Ой такой менѣ жѣнки—думавъ собѣ неразъ Стефанъ — але где тамъ менѣ сиротѣ о ней гадати. Красна якъ рожа и богата, не рѣвня для мене.

И направду почавъ Стефанъ думати о женѣ и о власнѣй хатѣ. Заощадивъ собѣ зѣ службы 50 злр., мавъ порядне убранье, до того коровицю и кѣлька овечокъ, а се для убогого сироты становить маѣтокъ.

— Честный господарю — сказавъ ѡнъ одного разу — Богъ свѣдокъ, що менѣ жаль васъ покидати, але все такой хотѣвбы чоловѣкъ мати свѣй кутокъ, свою хату...

— Або тая зла? — спытавъ Прокѣпъ, дивлячися єму въ очи.

— Якъ то? — сказавъ здивованный Стефанъ.

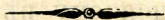
— А такъ, чи зла, чи валится? Покрый ю тѣлько свѣжою соломою, выбѣли, а побачишь, якъ хорошо въ ней пожієшь.

— Отъ жартуете собѣ зъ бѣдного наймита — ѡтповѣвъ Стефанъ съ слезою въ очахъ.

— А то ни бѣдакъ, не абы якій, що має такъ добру голову и такъ крѣпкіи руки. Слухай Стефане, я тебе люблю якъ сына. Знаю твою чемнѡсть, що не смѣешь просити о мою доньку; — я даю мою найдорожшу дитину пѡдъ твою опѣку, бери собѣ ю за жену, она такожъ не противна тобѣ, бо тѡлько лѣтъ зрослисте разомъ...

На тѣ слова кинувся Стефанъ до нѡгъ Прокона и залявся слезами радости. — Въ кѡлька недѣль поблагословивъ священникъ ту молодую пару, котрѡй добре выслухана недѣльна проповѣдь принесла щастье, а если и дальше побожно слухати єѣ будутъ, то принесе имъ певно и благословеніе Боже.

І. З.

Ч. 765 г. 1893.

Позваляє ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ОГОЛОШЕНЬЕ.

“Книжочки миссійні”

съ хорошими образками по цѣнѣ 3 кр. Выходить точно каждого мѣсяця. Давайте ихъ зъ рукъ до рукъ, ѿтъ хаты до хаты, бо се дѣло Богу угодне и спасительне. То апостольство нашихъ временъ! (Менше якъ 5 книжочокъ не посылаеьсь).

“Посланникъ”

одинокъ церковно-народна часопись.

Предплата на кварталъ 50. кр.

„Календарь Посланника“ Цѣна 35. кр.

За половину цѣни! За 50 кр.

О наслѣдованю Іисуса Христа.

Просимо у насъ замовляти всѣ книги церковнѣ изданія Староцигійского Института, якъ : Евангеліе, Апостолъ, Псалтырь, Богогласникъ, Гласоцѣенець, Изборникъ, Парастасникъ и пр. Найновѣйшій, наибольшій и найкрасшій молитвословъ : **Богъ надежда моя** по цѣнѣ 95 кр., такожъ Молитвословъ Іерейскій малого формату нового изданія по 2.60. **Житія святыхъ** на каждый день въ роцѣ, найновѣйше и найкрасше изданіе въ хорошѣй оправѣ по цѣнѣ 1 зл.

70 кр. (съ оплатою почтовою).

Всякѣ посылки книжокъ **тѣлько** за послѣплатою, або за надѣсланьемъ належитости.

Свящ. Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“ и Кн. м.“

Лапшинъ почта Бережаны.

КНИЖОЧКА МИССІЙНА

ВЫХОДИТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны

БЕРЕЖАНЫ.

Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкаго.
1893.

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ. ЗЪ РУКЪ ДО РУКЪ.

МНЕСІНА КННЖОРКА

ВЫХОДИТЪ ПОСЛѢДНОЕ МѢСЯЦЕ

Выдаваемая съ 1893 г. Д. Жуковскимъ
 Редакторомъ "Посланья"
 и "Княжеской миссіи"
 въ "Литературномъ Сборникѣ"

ВЪ ДРУКАРНѢ А. ЦВѢТКОВА
 1893.
 РЕДАКЦИЯ

ОТЪ КАЖДОГО ДО ХАТЪ ЗА КАЖДОЕ ДВѢ

Книжочка МИССИЙНА.

Число осьме.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Св. Юліянія.

КТО ТРАФИТЬ ДО НЕБА?

Всѣ що чисту совѣсть мають,
Жіють якъ потреба,
Законъ Божій исповняють —
Тѣ трафять до неба.

Бо малымъ лишъ ѡтъ ангелѡвъ
Богъ отрѡжнивъ люде;
А кто жіе святымъ житьемъ,
То той въ небѣ буде.

Законъ Божій маєшь знати,
Грѣшити не треба;
Почитай лишъ Божу волю
А трафишь до неба.

Д. Г. Третьакъ.

Всенощне бдѣніє.

Першій христіане ѡтличалися
о много бѡльшою ревностію, якъ
въ нынѣшнихъ часахъ. Зъ тои то
ревности брали ся они при на-

ближаню якого свята до дѣлъ великого самоумерщвленя. Въ тѣй цѣли проводили они цѣлу нѣчь передъ бѣльшимъ святомъ на молитвѣ. Неспати значить по церковному: „бдѣти“, а понеже всю нѣчь не спали, прото названо тоту ѡтправу всеночне бдѣніе. Ѳтправляно же вечерню разомъ съ утренію и тому и нынѣ такъ само передъ великими святыми найчастѣйше додня, по декуды зъ вечера, ѡтправляеся вечерня разомъ съ утренію. Нынѣ тоѣ Богослуженіе правится не довше, якъ 2 до 3 години, но въ памятку, що давнѣйше правилося черезъ цѣлу нѣчь, задержало давнѣйше названіе всеночного (бдѣнія).

Спытаеся може не одинъ, якимъ способомъ тѣто само Богослуженіе давнѣйше продовжалося цѣлу нѣчь, отже близько 12 годинъ, коли теперъ 4 до 6 разъ скорше ѡтправится. Тоѣ поясняеся слѣдующимъ способомъ: 1. давнѣйше ѡтправляно всяку ѡтправу поволи, або якъ кажутъ книги церковнѣ, степенно, а теперъ дѣеся тоѣ о много скорше. 2. Теперъ

спѣваеся зъ каѳісмы „Блаженъ мужъ“*) лишь 6 выбранныхъ стиховъ, а давнѣйше наименше 28 першихъ стиховъ, а часомъ и цѣлу Каѳізму. 3. Теперь по вечерни нема перестанку, а заразъ зачинаеся утренняя, давнѣйше, при концѣ вечерни ѳтдыхали и покрѣплялися до дальшой безсонницѣ. 4. На утрени предписані двѣ а часомъ три каѳісмы. Давнѣйше читано ихъ ѳтъ початку до конца поволи и по-важно, а тоѣ забирало много часу, чого теперь нема, бо каѳісмъ або цѣлкомъ не читають, або прочитують зъ каждой лишь по кѣлька стиховъ. 5. Но наибѣольшу рѣжницю робили каноны.***) На канонахъ въ свя-

*) Каѳісма, то греческе слово и означае сидженье. Церковь св. желаетъ, щобы при Богослуженіу всѣ стояли, кромѣ тыхъ, що не могутъ устояти; но по-зываетъ такожь сѣдати, але лишь въ часѣ читанія деякихъ псалмѣвъ — и тому они зовутся сидженьемъ-каѳісмою и въ часѣ спѣванія пѣсень по тыхъ псалмахъ, котрі тому называются „сѣдальными“.

**) О канонахъ смотри розправу о париклисі.

та береся 8 пѣсень, по нынѣ спѣ-
ваеся на кождой пѣсни лишь ирмосъ
и катавасію, а давнѣйше кромѣ то-
го на кождой пѣсни еще 12—14 тро-
парѣвъ такимъ самымъ напѣвомъ
якъ ирмосы. Если зважимъ, що да-
внѣйше спѣвано поволи, що вытя-
гано кожду ноту ѡтповѣдно еи вар-
тости, то ѡтспѣванье всѣхъ осьми
пѣсень вымагало певно кѡлька годинъ.
Поминувши деякій меншій рѣжницѣ*),
якъ спѣванье сѣдалнѣвъ, кондакѣвъ,
икосѣвъ и пр.. кождый пѣйме, що
на таку ѡтправу, яку описано выс-
ше, потреба було, если не бѣльше,
то певно около 12 годинъ.

Поглядаючи на ревнѣсть пер-
шихъ христіянъ, певно повиннисмо
стыдатися своєї холодности и рѣвно-
душія, що до Богослуженя. Богослу-
женье цѣле у насъ не тягнесь дов-
ше, якъ кѡлька годинъ, а помимо
того многі нарѣкають, будьто не
могутъ встояти такъ довго въ цер-

*) Давнѣйше читано такожъ obja-
сненя святъ, такъ звані синаксари,
а такожъ поученя зъ сочиненій св. Отець.

кви. Певно, що заняті всѣмъ иншимъ лишь не Богослуженьемъ, нудятся въ церквѣ и имъ видится, що ноги ихъ вянуть, но на дѣлѣ душа знужена ѡтчуває утомленье, которого бы не було, если-бы мы Богослуженя слухали не лишь тѣломъ а и душею.

Коли есть всенощне, то вечерня має трохи инші обряды, якъ въ всѣхъ иншихъ случаяхъ. И такъ нѣмъ начнеся ѡтправа, священникъ ѡтчиняе царскій дверѣ, выходитъ ними, и попереджений свѣщеносцями, кадить цѣлу церковь. Олтарь представляе намъ небо, отже ѡтворенье царскихъ вратъ означае ѡтчинене небо. А колижь небо для людей було ѡтчинене? Тогда, коли чоловікъ що ино сотвореный, бувъ еще невинный и святой, и для того благодатію освящаючою украшенный. Такій чоловікъ Богу милый и угодный, отже для него каждой хвилѣ небо ѡтворене. И мы въ тайнѣ крещенія будьто на ново сотворяємося, зѡстаємо украшеній благодатію освящаючою, а такъ стаємося дѣтьми Божиими и на-

слѣдниками царства небесного, отже для насъ ѿтверяеся небо. Старай-
можься всѣми силами, не потерять
того щастя, то е выстерѣгаймося
всякого грѣха смертного, котрымъ
утрачуеся той станъ праведности.
Благодать Божу, котра на людяхъ
въ раю почивала, означуе кадило,
бо якъ кадило есть пріятне, такъ и
благодать робить насъ Богу пріят-
ными. Свѣчка, котру несутъ передъ
священникомъ, означае свѣтлый, я-
сный розумъ чоловѣка, що до рѣ-
чей высшихъ, божественныхъ. Якъ
довгочоловѣкъ бувъ невинный, и ро-
зумъего бувъ ясный, коли-же согрѣ-
шивъ, и розумъ его затемнѣвся,
Що було въ раю, повтаряеся всегда
ажъ до нынѣ и ѿтъ нынѣ до вѣ-
ка. Кто невинный, тому все ясно
и зрозумѣло, самі тайны, що пере-
высшають розумъ, стаются приступ-
ными, хочъ и непоняті, бо чоловѣкъ
пѣзнае. що все тое Богъ самъ для
нашого спасенія ѿкрывъ, та що Богъ
не може анѣ помылитися, анѣ кого
въ блудъ ввести. Скоро але чоло-
вѣкъ согрѣшитъ, сейчасъ возникаютъ

и рѣжнѣ сомнѣнїя, колебаня. Отже невѣрство мало не всегда есть плодомъ грѣха. Невѣрятъ, бо хотѣли-бы ся скрыти передъ Богомъ, якъ Адамъ межи деревами раю. И розумъ уже такъ темный, що чоловікъ забуває, бо не пѣзнає ясно, що око Боже всюды видить чоловіка. Ахъ! якъ велике нещастье грѣхъ смертный!

Вечерня зачинаєся звичайно благословеньемъ Бога въ загалѣ (благословенъ Богъ нашъ), а всенощне прославленьемъ Пресв. Тройцы. Причина того ось яка: Вечерня звичайна представляє намъ старый завѣтъ, а тогды пѣзнавали лишъ Бога въ загалѣ и то лишъ жида, бо прочїе народы забули на правдивого Бога, а покланялися рѣжнимъ ложнымъ богамъ. По сотвореню чоловіка, котре намъ представляє початокъ всенощного, пѣзнававъ чоловікъ Бога ясно, отже въ трехъ лицахъ; но коли согрѣшивъ, то розумъ потемнѣвъ и ѡнъ уже не видѣвъ того и забувъ, що перше ясно знавъ. И теперь грѣхъ такъ само опустошає душу. Нашѣ дѣды такъ любили свою церковь и

вѣру, що нѣ прослѣдованя и муки, не могли ихъ ѡтклонити ѡтъ вѣры. А мы, ихъ выродившійся потомки, що? Коли прійдеся дати якій крайцарь на украшенье або збудованье дому Божого, або на дѡмъ для слуги Божого, щобы охѡронити єго ѡтъ стужѣ и вохкости, то намъ тоє не высказано трудно, и мы гейбы свиту невыгѡдну, ѡткидаємо вѣру и переходимо въ безвѣрство. И то не для того, щобы намъ було невозможно нести тотѣ тягары. Боже хороны! На гучнѣ крестины, на весѣля черезъ цѣлый тыждень, на збогаченье нехристѡвъ, щобы ходили въ атласахъ, всегда найдется, а на Боже, то уже инше дѣло. — Нашѣ дѣды такъ твердо держалися своего переконаня, що и наилютѣйшими терпѣнїями не далися ѡтстрашити, а ихъ выродившійся потомки зрѡблять все, що схочешь, не побоятся за продати и совѣсть. А може не вѣжество нашихъ селянъ тому причиною? Где тамъ! Тажъ нашѣ ученѣ люди такъ само, або еще гѡрше, торгують своєю совѣстію! Отже грѣхъ,

лишь грѣхъ затемнивъ нашъ розумъ, що не видимо пропасти, котру самѣ собѣ копаемо. Господи Боже, призри, виджь и вразуми!

Заразъ пѣсля начала замикають ся царскѣ врата. И щастье райске не було продовжительне. Прародителѣ нашѣ улягли искушеню и переступили заповѣдь Божу. За симъ слѣдовала безпроводочна кара. Они були изгнанѣ зъ раю, мусѣли трудитися въ потѣ чола, переносити хоробы и противности, а въ кѣнци умирати. Небо для насъ замкнулося. И тоє то означаєся замкненьемъ царскихъ вратъ заразъ пѣсля начала всенощного. Такѣ плоды приносить грѣхъ всегда. И єстьже зло подѣбне єму? Согреѣшивши, мерзѣмся грѣхами и рѣшѣмся бѣльше того не робити. Таке постановленье робѣмъ такожь що дня рано!

Вечерня на всенощнѣмъ рѣжнеться и тымъ, що має литію, то є, священникъ съ народомъ выходять въ передну часть церкви, и ту совершаєся моленіє съ ѡтповѣдными

стихирами. О тѣмъ скажу въ окремѣй статіи.

Трета и послѣдна рѣжниця єсть тота, що священникъ по укѣнченю вечернѣ, а передъ началомъ утренѣ благословить хлѣбъ пшеницю, оливу и вино, молячи Бога, щобы тоє умножавъ и благословивъ всѣхъ споживающихъ тоє. Звычай той походить зъ часѣвъ, коли всенощне ѡтправляно чересь цѣлу нѣчь. При кѣнци вечернѣ утомилися вѣрніи безсонницею и горячими молитвами. Щобы покрѣпитися, ѡтпочити и були способными до продовженя труда бдѣннаго, церковь благословила хлѣбы, вино и оливу, а вѣрніи споживали тоє. Теперъ уже нема потреби такого покрѣпленя, бо нема уже цѣлонѣчної ѡтправы, но въ памятку того, що було, благословеніє тыхъ рѣчей лишилося. Благословится пять хлѣбѣвъ, въ память, що пяти хлѣбами насытивъ Христосъ Господь такъ велику товпу людей, що въ ней самыхъ дорослыхъ мужчинъ, безъ женъ и дѣтей, було пять тысячъ. Пшениця благословится разъ длятого,

що зъ неї приготовляеся не лишъ хлѣбъ, но и бѣльша часть иншихъ стравъ, а ѡттакъ и тому, що пшениця въ церквѣ має велике значенъе. Повнота зерна пшеничного означае повноту благодати Божой, и тому хлѣбъ, котрый має перемѣнитися на Службѣ Божѣй въ Тѣло Христово, жерело всѣхъ благодатей, може бути лишъ пшеничный. Такожъ означае сповненъе часу очѣкованого Спасителя, и тому варится и споживаеся съ медомъ въ навечеріе Рождества Христова. Означае такожъ блаженне житъе за гробомъ и тому ставляеся на парастасѣ, а потѣмъ споживаеся. Вино благословится для того, що оно на Службѣ Божѣй перемѣнюеся въ пресвяту Кровь Христову. Олива сновъ пригадуе намъ, що першій христіане провадили навечеріе кожного срята въ постѣ подобно, якъ и до теперъ мы постимо въ навечеріе Рождества и Богоявленія.

В. К.

Свята Юліянія.

За часѣвъ переслѣдованя христіянъ цѣсаремъ римскимъ Максиміаномъ, жила въ Никомедіи дѣвица, котра звалась Юліянія. Родичѣ єи були погане и мали великѣ богацтва. Маючи спосѣбнѣсть пѣзнати за молоду науку Христову ѡтъ своихъ ровесницъ - христіянокъ, такъ нею перенялась, що безъ вѣдомости своихъ родичей приняла св. крещеніє и тайно визнавала вѣру Христову.

Коли Юліянія дѣйшла до своихъ лѣтъ, заручили ю родичѣ съ богатымъ молодымъ сенаторомъ римскимъ, котрый назывався Євляцій и бувъ затвердѣлымъ поганиномъ. Она хотячи звѣльнитись ѡтъ нареченого, поставила єму условія, що коли стане намѣстникомъ Никомедіи, то вийде за мужъ за него. Она очевидно була певна, що ѡнъ нѣколи не буде намѣстникомъ. Діаволь, хотячи добре намѣренє дѣвицѣ знищити, допомѣгъ Євляцієви, що ѡнъ то просьбами, то грѣшми до-

бувся уряду намѣстника и яко та-
кій зголосився о руку Юліяніи. То-
гда она призналася уже, що визнає
вѣру Хвистову и zarazомъ заявила
передъ, нимъ, що если зѣстане Хри-
стіяниномъ, то буде єго женою.

Учувши тое отецъ, розгнѣвався
дуже и старався всѣми силами, то
грозьными то лагѣдными словами,
Юліянію до того подружія нахло-
нити. Але она ѡтповѣла смѣло: „Хо-
тя-бысь мене, отче, и на смерть
предавъ то я Христа Господа не
выречуся а за поганина не ѡтдамъ
ся, бо якъ могу любити того, ко-
трый єсть ворогомъ Бога моего.“
Тымъ еще бѣльше розгнѣванный
отецъ, пѣрвавъ ю за волосье, бивъ
ю и копавъ ногами немилосердно, а
коли и тое не помогло, ѡтдавъ ю
въ руки и власть самого Євляція.
Той старався найперше намовою
змягчити єи серце, но коли всѣ
стараня були даремні, казавъ ю пе-
редъ собою, яко намѣстникомъ по-
ставити передъ судъ. Свята дѣвиця
сказала смѣло: „Не надѣйтесь ѡт-
вернути мене ѡтъ вѣры Христової;

маєте огонь, мечъ, дикій звѣръ, можете мене мучити, но я до кѣнця житя остану Христіянкою и не підчинюся вашій волі.“

Розгнѣваний намѣстникъ казавъ ю за руки и ноги посторонками розтягнути и бити сухими прутами и жилами, а коли и тоє ничего не помагало, велѣвъ ю сей мучитель ледво живу, кинути до темницѣ. Коли она ту горячо до Бога молилась, явився ей діяволъ въ видѣ свѣтлого ангела и намовлявъ ю, щоби вже теперъ принесла жертву богамъ поганьскимъ, бо сила ей не зможе вже бѣльше тяжкихъ мукъ видержати. Свята мучициця затревожилася, чуючи тоє и подумала собѣ въ серцю: видомъ єсть ангелъ а бесѣдою діяволъ, — а вѣстхнувши глибоко со слезами просила Бога о помѣчь. Ледво высказала слова тѣ: „Боже! объяви менѣ, кто єсть той, що бесѣдує со мною“ учула голосъ зъ неба: „Не бѣйся Юліанію! бо я при тобѣ“ и сейчасъ поспадали окovy и зелѣза зъ бедръ єи и она станула наповоротъ сильна и здорова.

Слѣдующого дня велѣвъ намѣстникъ привести на судъ св. Юліанію, если ю еще живу застануть. И вышла она зъ темницѣ такъ красна и здорова, якъ коли-бы ніякихъ мукъ не терпѣла и спытавъ ей намѣстникъ: „Скажи менѣ правду, якими то чарами ты выздоровѣла, що навѣтъ знакѡвъ ранъ нема на тобѣ?“ А она ѡтповѣла: „Чарѡвъ я не знаю а выздоровѣла силою моего Бога! Діаволь, котрому ты служишь, предасть тебе на вѣчнѣ муки.“ Розлюченый тымъ намѣстникъ, казавъ розложити великій огонь и святу Юліанію въ него кинути. Она же поручаючись Богу, проливала на молитвѣ слезы, зъ котрыхъ повстали якобы двѣ рѣки и весь огонь заляли. На видъ того чуда, почали погане взывати: „Одинъ єсть истинный Богъ той, котрого мучениця Юліанія прославляє; и мы вѣруємо въ Него, а огня и меча не боимось“. И такъ наразъ увѣрило 500 мущинъ и 130 невѣстъ; всѣхъ ихъ казавъ мучитель ѡтлучити и мечемъ посѣчи; они же окрестившися въ своей кро-

ви приняли ѡтъ Бога вѣнецъ хвалы небесной. Выдячи тоє мучитель почавъ зъ злости рвати собѣ волосье, одѣжъ на собѣ дерти и богамъ своимъ клясти — а остаточно осудивъ Святую на усѣченье мечемъ. Юліянія же, 18 лѣтна дѣвица ишла съ радостією на смерть и помолившись, наклонила шію пѡдъ мечъ какъ 21. грудня року 299.

Одна богата Римлянинка, именемъ Софія, повертала зъ Никомедіи до Риму, взяла съ собою честне тѣло св. Юліяніи, поховала є съ честію въ Римѣ и збудовала на гробѣ величаву церковь. — Намѣстника и мучителя Евляція постигла въ коротцѣ кара божя; коли бо ѡнъ плаваючи по морю, уратовався ѡтъ затопленя на одинъ островъ, то бувъ тамъ ѡтъ дикихъ звѣрей пожертый.

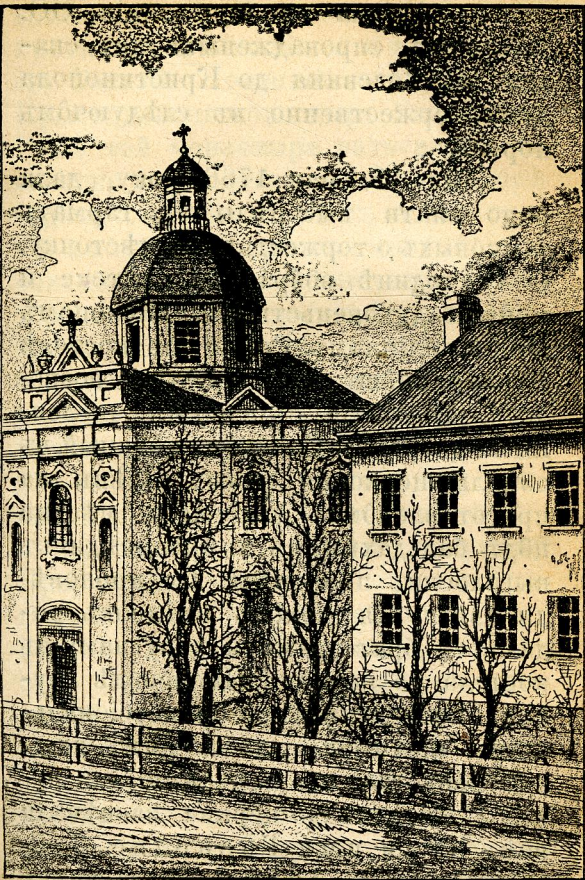
Монастырь оо. Василіянъ въ Крыстинополи.

На горбочку съ краснымъ видомъ посередѣ плодородной рѡвинны, де лучится рѣка Солокія съ Бугомъ,

выбудовавъ Феликсъ Потоцкій, каштелянъ кракôвскій, величавый замокъ 1692 р. и назвавъ его „Христинополемъ“ по имени своей жены Христины зъ роду Любомірскихъ. Та назва перейшла опôсля и на мѣсточко, яке при замку повстало, перемѣнено лише слово „Христинополь“ на „Кристинополь“.

Мѣсточко Крыстинопôль положене въ теперѣшнôмъ окрузѣ Сокальскôмъ, причислялося за часôвъ Потоцкихъ до найзаможнѣйшихъ та харныхъ мѣсточокъ на Руси. Опасане наоколо высокимъ, грубымъ муромъ, зъ котрого можна ще бачити кусники, окружене зъ трохъ сторонъ водою, оно становило якъ-бы сильну крѣпость съ бôльшою залогою войсковою. Феликсъ Потоцкій выбудовавъ близко замку деревяный костелъ съ пôдземными криптами 1695 р., где-бы могла похоронитись его родина и умѣстивъ при тôмъ костелѣ монахôвъ Бернардинôвъ. Сынъ Феликса Потоцкого, Франць Салезій Потоцкій воевода кіевскій, прозванный „малымъ королемъ на Руси“ побудовавъ

на мѣстци деревяного обширный, мурованый костель а порозумѣвшися съ Максиміліяномъ Рылло, рускимъ епископомъ Холмскимъ, основавъ списаною грамотою въ Тартаковѣ дня 27. Вересня 1763 р., монастырь Василіянъ съ отвѣтнымъ выпосаженьемъ. По силѣ грамоты, спровадилися за дозволеньемъ выжшой духовной власти, три Василіяне съ игуменомъ О. Теодосіемъ Грегоровичемъ зъ Волсвина до Крыстинополя, 25. грудня 1764 р. и заняли наданный имъ воеводою Потоцкимъ домокъ, где бѣдовали довшій лѣта, поки не збудовано мурованый монастырь съ церквою. Щобы мали ОО. Василіяне зъ чого удержуватись, прилучено пѣзнѣйше до монастыря крыстинопольского, знесеній василіянскій монастырь въ Волсвинѣ и въ Городыщахъ, знесеній приходства въ Новѣмдворѣ и въ Пархачи та прилучено ще и мале село Ключѣвъ, за основавши въ Крыстинополи руске приходство пѣдъ зарядомъ ОО. Василіянъ, яке существуетъ до теперь. Пѣсля перехованыхъ церковныхъ за-

Церковь и монастырь въ Крыстинополи.

писокъ, ѡтбула ся инсталяція ОО. Василянъ спровадженихъ якъ сказано зъ Волсвиня до Кристинополя дуже торжественно въ слѣдуючѡмъ порядку :

Дня 15. мая 1766 року, дали рано знати выстрѣлы зъ гармать замковыхъ о торжествѣ въ мѣсточку. О 10 годинѣ зѡбралося свѣтске и монаше духовенство съ епископомъ Максимиліаномъ Рылло въ костелъ Бернардинѡвъ, куда пріѣхавъ воевода С. Потоцкій съ своимъ численнымъ дворомъ. Епископъ убранный въ свѣтлѣ церковнѣ ризы, засѣвъ на приготовленѡмъ для него мѣстци пѡдъ бальдахимомъ а проповѣдникъ выголосивъ проповѣдь. По проповѣди двигнувся похѡдъ въ двоухъ рядахъ съ братствами и хоругвами зъ костела до церкви. На передѣ ступавъ Василянинъ съ процессіональнымъ крестомъ, а за нимъ ишло духовенство съ свѣчками въ рукахъ. Входячи до церкви, заспѣвали всѣ: Буди имя Господне благословенно. Коли епископъ усѣвъ на своемъ мѣстци, приступивъ до

епископа О. Іосафать Седлецкій провинціалъ Василянъ и высказавъ, що Салезій Потоцкій основавъ въ Крыстинополи монастырь Василянъ, Римъ той монастырь затвердивъ та свѣтске приходство въ Новомдворѣ ѡтдати ОО. Василянамъ позволивъ. Се высказавши просивъ провинціалъ епископа, щобы при инсталяційнѡмъ торжествѣ були дотичнѣ акта публично ѡтчитанѣ, що и сталося. По ѡдчитаню актѡвъ промовивъ епископъ до присутнихъ численно собранихъ, почѣмъ воевода С. Потоцкій ѡтдавъ ключѣ ѡтъ церкви епископови, епископъ передавъ ихъ провинціалови, а провинціалъ першому игумену Крыстинопѡльскому О. Теодосію Грегоровичу. По сей церемоніи подякувавъ О. Іоакимъ Мергалець, професоръ Василянинъ воеводѣ за фундацію и переданье ключѣвъ, а опѡсдя ѡтслуживъ епископъ М. Рылло св. Литургію при асистѣ численно собранного духовеньства. Пѡдчасъ Литургіи и по Литургіи выголошено ще проповѣди и на тѡмъ укѡнчилась инсталяція. Въ часѣ инсталя-

ційного торжества, стрѣляно ѿ початку до кѣнця зъ армать, цѣла же залога войскова выступила въ парадѣ!

До Крыстинопѣльскои церкви, припирає одноповерхный монастырь окруженный садомъ. Церковь о однѣй копулѣ съ монастыремъ суть бляхою крытѣ. Ѳтъ 1888 р. занимають сей манастырь реформованѣ ОО. Василіане съ клириками, для которыхъ выкладаются ту богословскѣ науки. Сего 1893 року розпочали ОО. Василіане внутрений реставраціи, щобы церковь заосмотрити новымъ икопостасомъ та ю цѣлковито помальовати.

Вас. Чернецкій.

Про дерево св. Креста.

Подаю вамъ исторію про дерево св. Креста, пѣсля преданія, котре переховуєсь стало у св. землѣ т. є. краинѣ, где Спаситель нашъ І. Христосъ учивъ и жизнь свою за житя наше ѿдавъ.

Адамъ умираючи хотѣвъ конечно побачити галузку зъ дерева, що росло въ раю. Пôславъ Адамъ сына свого найцнотлившого, найпобожнѣйшого Сема въ надѣѣ, що той буде мôгъ доступити до раю. Однакожь око смертного чоловѣка не було достойне оглядати мѣсця щасливости людскои а тôлько ангелъ хранитель — бо и ангелы не однаковѣ, однѣ бôльшими другѣ меншими обдаренѣ дарами и совершенствами ôтъ Господа — давъ Семови 3 зернятка насѣня зъ того райского дерева. Вернувши Семъ, не заставъ вже свого ôтця Адама въ живыхъ, а зернята посадивъ на горѣ Мореа. Зъ нихъ выросло хороше, розложисте велике дерево, а цѣлкомъ инакше ôтъ инныхъ деревъ. Соломонъ, король жидôвскій, коли будовавъ славу на весь свѣтъ святыню, що то въ нѣй уносився облакъ небесный, казавъ и тоє дерево зрубати до будовы. Однакъ стало ся такъ, що того дерева до будовы не ужито, та полишено его въ претворѣ передныхъ сѣнѣхъ храма. Разъ ôтвѣдувала Со-

ломона одна королева, та зобачивши се дерево сказала: „на тѣмъ деревѣ згине той, що зробить конецъ царству израельскому“. Соломонъ, зъ той причины казавъ се дерево закинути геть и кинено єго въ саджавку овой купели Вивѣзда пять претворѣ имущу. Якъ оповѣдає св. евангеліє, що року сходявъ ангелъ и каламутьивъ тую воду, а коли тодѣ влѣзъ кто въ тую воду купатись, щобы якъ тяжка недуга, выздоровлявъ хорый. Коли синедріонъ т. є. рада жидѣвска Христа на смерть засудила, дерево затоплене vyplulo на верхъ воды, а жидаы зловили єго та зробили Крестъ, на котрѣмъ Іисуса розпняли. Саджавка ѡтъ того часу не мала уже чудесной цѣлющей силы тай зъ часомъ и вода въ нѣй высохла.

Чи се дѣйстно такъ було зъ тымъ деревомъ св. креста, чи дѣйстно дерево, котре своимъ овочомъ затроило святѣсть нашего праотця Адама, ѡтдало спасеніє роду людскому черезъ розпятіє Сына Божого, съ всею певностію годѣ твердити.

Однакожь не можна ѳтмовити пѳд-
ставы сему преданію, бо якъ чоло-
вѳкомъ увѳйшла смерть въ рѳдъ
людскій, такъ и чоловѳкомъ на кре-
стѳ осталася вѳчна смерть попра-
на т. є. переможена сила смерти вѳч-
ной знѳвечена. Такъ само провидѳ-
ніє Боже для пѳднесеня вѳры на-
шой могло радити такъ, що те са-
ме дерево, що сталося погубою чо-
ловѳка — сталося потѳмъ єго спа-
сеніємъ. Н. Т.

Ѳтъ чого Семень Дуда покинувъ пити горѳвку?

Передъ кѳлькома лѳтами, не
було бѳльшого въ селѳ пїяка и
марнотравника, понадъ Семена, а
нынѳ вже мало кто знайдеся по-
надъ него лучшій господарь. Обѳй-
стє въ него красно и добре забу-
доване, а ґрунту все що року при-
буває, такъ що съ тои причини не-
розумнї люде говорять межи собою,
що ѳнъ гдєсь дѳставъ злого духа,
котрый єму грошей на тоє достар-

чае. Но, але-жь поспытайтесь самото Семена, чому онъ вже горѣвки не уживае, такъ якъ давнѣйше, въ котрѣй власне злый духъ перебувае, зачне онъ сей-часъ въ пересторогу другимъ оповѣдати слѣдуючую тому причину:

Ей люде добрі — каже неразъ Семень — якъбы вы видѣли та знали що въ тѣй горѣвцѣ за приправа и присмаки, та всякого плюгавства, то вы бы єб не-то що не хотѣли пити, но за ню и чути не хотѣли. Таже-жь я давнѣйше якъ самі здорові знаєте, любивъ часомъ таки доста наразъ єб хляпнути, а жена и дѣти то вже бувало добре малися въ роботѣ, если котрого въ той часъ въ хатѣ застану. Але якось одного разу наймивемся арендареви перевезти зъ нашої корчми бочку горѣвки ажъ до третого села, где его братъ также горѣвкою шинкувавъ. Въ дорозѣ сонце припекло, бочка на фѣрѣ розѣгрѣлась, а телепана фѣрою горѣвка помѣшалась со всякимъ плюгавствомъ, — котре може ѳтъ кѳлькадесять лѣтъ тамъ

лежало — тай зачало киснути и перти въ гору такъ, що троха ътъ того, а троха ътъ сонця зачали обручѣ на бочцѣ по одному пукати. Жидиско узрѣвше таке свое лихо, въ крикъ: Ай вай! и сказавъ менѣ конѣ встримати, а самъ чимъ скорше якъ съ ума съшедшій, побѣгъ до найблизшой корчмы, бо до его брата було еще далеко. Съ за десять минутъ принѣсъ ънъ съ однимъ паршивцемъ помпу и другу бочку, щобы горѣвку перельяти, котрой за той часъ вже може трета часть була пѣдъ возомъ. Но кажу вамъ! тая принесена бочка, то така нехарна була, що ажъ гидко о тѣмъ погадати и споминати, не то очима дивитись: Куры на нѣй може ътъ кѣльканайцятъ лѣтъ ночовали, а въ серединѣ, кто бы мѣгъ знати, що тамъ еще могло бути? За хвилю переномповали мы до той бочки горѣвку, посѣдали на вѣзъ, тай вѣо, ѣдемо дальше. Закимъ мы доѣхали куда треба було, порожна бочка на фѣрѣ ътъ сонця розѣсхлась и еще гѣрше послабилась. Я якось при-

надково, поганяючи конѣ, штуркнувъ пужѣвномъ въ єѣ дно, а тоєжъ залѣзло до середины, и бочка ѡтворилась. Ой йой кажу! — кажу вамъ — чого тамъ въ той бочцѣ не було? Найбридкѣйше плюгавство: карганы, блощицѣ, мѡль, черваки, и таке инше; було того съ кѡлька лѣтерѣ. Дальше якѣсь всякѣ шматки, пазурѣ, головы кишки та писки зъ качокъ та курей, коса-, волосье, баранячѣй рѡгѣ, два щуры, чи миши такъ страшно набутнявѣли, желѣзье, камѣнье, черепье, цвяки, пѡдковы, патыки и ин. найбридкѣйшѣ рѣчи, которыхъ розпѡзнати не можна було, бо черезъ довшѣй часъ стояня потратили свѡй видѣ, перетворяючись въ страшенно зловонный гнѡй. Приглянувся я отже тогды всему тому докладно, мало-що не викидавши зъ себе утробу, и ѡтъ того часу не-то що того плюгавого напытку не уживаю, но лишъ тѡлько учую слово: „горѣвка“, сей часъ менѣ губы кривлятся. ітъ того часу и господарюю я якъ самѣ здоровѣ видите инакше: жена и дѣти за те мають спокѡй, и дома ночують;

красно намъ въ згодѣ жиєся, бо злый духъ вже ѡтъ тогды не мѣшаєся въ мои домашній дѣла. Пекъ ему съ єго горѣвкою!

Отже кажу вамъ: Кто крѡмъ воды якогось напытку ѡтъ жидѡвъ хотьбы на лѣкъ уживає, той стоитъ еще въ страшныхъ пазурахъ злого духа. Впрочемъ честній люде вже давно ю осудили, чи варто тоє плюгавство ѡтъ нашихъ ворогѡвъ уживати!...
Аѡ. Гаврылюкъ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Св. Августинъ поконувавъ молитвою наибѡльше застарѣли налоги. Онъ мавъ глубоко вкорѣненный налогъ присягання, поконавъ єго и такъ о собѣ пише: Кто зъ васъ чувъ мене теперь присягающего? А прецѣнь той грѣхъ бувъ моимъ налогомъ. Ѳтъ хвилъ мого навернення боровся я противъ него, а середъ борьбы моливъ я Бога о помѡчь. И Господь удѣливъ менѣ помочи и покрѣпивъ мене такъ, що теперь не приходится менѣ ничъ лекше, якъ не присягати. Длятого перестерѣгаю васъ, щобыте николи не казали: кто може того налога позбутися?

Въ одной гостинниці було много гостей и тѣ провадили богохульнѣ бесѣды. Господарь, добрый Христіанинъ, чуетъ тѣ бесѣды и що робить? Знимае крестъ и образы зъ стѣны и хоче ихъ винести. Зачудованіи гостѣ умовкли а оденъ зъ нихъ спытався господаря, пощо се робить. Онъ ѡтповѣвъ коротко и ѡтважно: „Не выпадає, щобы мѡй Спаситель слухавъ вашей бесѣды.“

Въ житію Христіанина не дивимось такъ дуже на початокъ, якъ радше на конецъ и на вытревалоусть. Апостоль Павелъ зле зачавъ, але добре скѡнчивъ; Апостоль Юда добре зачавъ, але зле скѡнчивъ.

Св. Іеронимъ.

Уже поганьскіи мудрці приказовали: „Говори такъ съ твоими ближними, щобы твоихъ бесѣдъ мѡгъ навѣтъ Богъ слухати и не мавъ причины гнѣватися на тебе.“ А у насъ Христіанъ якіи то неразъ мерзкіи и плюгавіи ведуться розговоры!

Ч. 8654 г. 1893.

Позваляє ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

НИКОДИМ ПИРОЖНИН

[illegible]

"ГНННВЛЭОII"

Кавказъ. Поездка въ Абхазию. 1899 г.

ДЛЯ ВСЕХ НАШИХ УЧАЩИХСЯ В
УЧЕБНЫХ ГОДАХ ОБЯЗАТЕЛЬНО

[illegible]

ВЕРХНІ ПОСНАКИ КНИЖОКЪ ТОВАРО 23 ПОСЛА
НАСТОЯЩЕГО СЛОВА НАСТАВЛЕНІЯ

НИКОЛАЙКА А. ДУБОВ

Редактор "Посыланник" и др. м.

Уставная плата 1000 руб.

ОГОЛОШЕНЬЕ.

“Книжочки миссійны”

съ хорошими образками по цѣнѣ 3 кр.
Выходятъ точно каждого мѣсяця. Давай-
те ихъ зъ рукъ до рукъ, ѿ хаты до хаты,
бо се дѣло Богу угодне и спасительне.
То апостольство нашихъ временъ!
(Менше якъ 5 книжочокъ не посылаеь).

“Посланиникъ”

одинокъ церковно-народна часопись.

Предплата на кварталъ 50. кр.

„Календарь Посланиника“ Цѣна 35. кр.

За половину цѣны! За 50. кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа.

Просимо у насъ замовляти всѣ книги цер-
ковныя изданія Старонигійского Институт-
та, якъ: Евангеліе, Апостолъ, Псалтырь,
Богогласникъ, Гласоѣснецъ, Изборникъ,
Парастасникъ и пр. Найновѣйшій, наибѣль-
шій и найкрасшій молитвословъ: **Богъ на-
дежда моя** по цѣнѣ 95 кр., такожъ Моли-
твословъ Іерейскій малого формату ново-
го изданія по 2.60. **Житія святыхъ** на ко-
ждый день въ роцѣ, найновѣйше и найкрас-
ше изданіе въ хорошій оправѣ по цѣнѣ 1 зл.
70 кр. (съ оплатою почтовою).

Всякія посылки книжокъ тѣлько за послѣ-
платою, або за надбѣсланьемъ належитости.

Свящ. Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланиника“ и Кн. м.“

Лапшинъ почта Бережаны.

Звертаємо увагу на послѣдну сторону!
Число 9. 1893. Цѣна 3. кр.

Книжочка МИССІЙНА

Выходить каждого мѣсяця.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ дукарнѣ А. Цѣхоцкого.
1893.

Оть хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

Издание второе, исправленное и дополненное
1892 г.
Цена 3 руб.

МНЕСИНА ЖЕНОЖИ

ВЫХОДИТЪ КОЖДОГО МЕСЯЦА

Печатается в г. Петербурге
в типографии «Политическая»
на Фрунзе, под № 10

ВЪЗЛЕЖАЮЩАЯ
3-я улица, д. 1-й
1908

ВЪЗЛЕЖАЮЩАЯ 3-я улица, д. 1-й

Книжочка

МИССИЙНА.

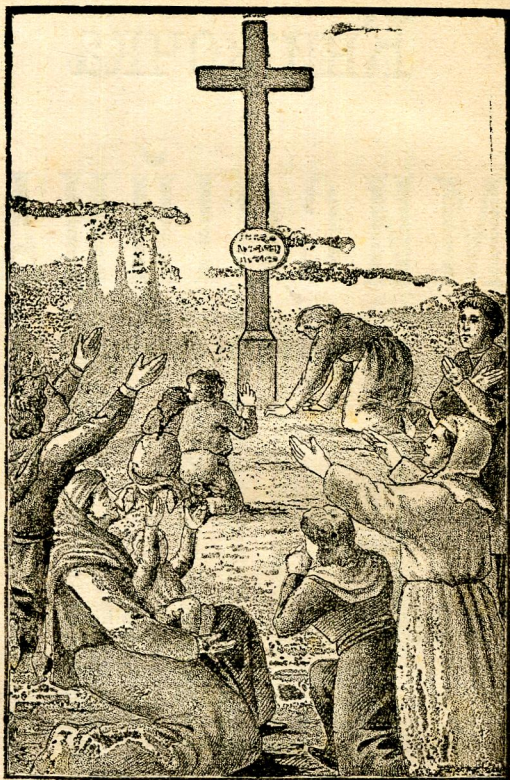
Число девяте.

Издатель Свящ. Л. Джулынскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкаго
1893.

Вѣру надѣю, силу любви,
Черезъ крестъ Боже, Ты въ насъ скръпи!

Пѡдъ Крестомъ миссійнымъ.

Кресту Твоему, Спасе, святому
Поклонъ и славу мы днесъ несемъ,
Бо мы спасенье по слову Твоему
Лишь въ Креста того силъ найдемъ!

2. Святой ласки небесный здруй

Най оросить насъ черезъ Крестъ Твоѣй!

Пѡдъ Крестомъ щиро мы обѣцали
Грѣха ся злобы все стеречи,
Слисьмо въ покусу знову попали,
Боже! въ любви Ты намъ прости!

2. Пѡдъ Крестомъ возносимъ молебный

[гласъ:

Спасе разпятый, помилуй насъ!

Наши обѣты днесъ понавляемъ;
Креста дороговъ подемъ все,
Най крестъ святой лишь все въ сердцю
[маемъ,
Крестъ най до неба всѣхъ насъ веде!

2. Вѣру, надѣю, силу любви

Черезъ Крестъ Боже, Ты въ насъ

[скрѣпи!

А середъ смерти тяжкой години
Наша надѣя, зновъ крестъ святой!
И Ты простишь намъ нашъ провины,
Сли съ крестомъ станемъ передъ тронъ
[Твоѣй;

2. Тожъ молимъ щиро, щобы и тамъ
Крестъ найсвятѣйшій все сіявъ намъ!

І. Я. Луцыкъ.

УВАГА. Всѣхъ нашихъ композиторѣвъ
просимо умильно по́дложити слова той
пѣснѣ по́дъ ноты и намъ ласкаво ихъ
переслати. По оцѣненю черезъ знатокѣвъ,
буде найкрасша зѣ всѣхъ мелодіа умѣ-
щена въ „Книжочцѣ мисс.“

Редакція.

О ЛИТІЯХЪ.

Слово литія не наше, но гре-
ческе. Ученіи не однако его толку-
ють. Одни выводятъ его ѿ того
самого слова, що литургія — и, ви-
дится, съ бѣльшимъ правомъ, — а
тогда оно означае всенародну
горячу молитву, по гречески
„лейти евхи“. Инші зновъ выво-
дятъ его ѿ слова, що въ грече-

скѣмъ языцѣмъ означае ходити, и тогда означало-бы тоє слово хожденье, або, якъ зъ латиньска кажеся: „процессію“*. Однакъ такє творенье слова въ греческѣмъ языцѣмъ есть незвычайне, отже и тото другє значенье литіи не певне.

Въ першѣмъ значенію, яко все-народне моленіє, употребляеся въ нашѣй церквѣ дуже часто. Въ всѣхъ важнѣйшихъ починахъ нашихъ и приключеніяхъ въ житію прибѣгаемо до всенародного моленія, або молебна. Хотѣй у насъ звычайно тѣлько загальне моленіє до Пресв. Дѣвы называеся молебномъ, но може и повинно зватися молебномъ и всяке инше моленіє всенародне, не лишъ загальне, а и въ особеннѣй якѣйсѣ потребѣ. До тыхъ

*) Отже литія и процессія означає то само, но понеже перше слово єсть греческе, а мы нашъ обрядъ съ всѣми звычайями, пѣснями и молитвами переняли ѿтъ Грековъ, то належало-бы перше слово предпочитати другому. Однакъ, понеже тото объясненіє не певне, то и уживанье слова „процессія“ управнєне.

другихъ молебнѣвъ у насъ не ма канона, но восточна церковь має канони и на рѣжнѣ потреби до нынѣ. У насъ задержалися лишъ екте- нїи, котрѣ додаються до Службы Божой, котра ѡтправляється за роз- личнѣ потреби. Суть отже молебны 1) на призванье помочи св. Духа, при зачинаню якогось важного дѣла; 2) для благодаренїя Г. Бога за по- лучене якоесь благодїянїе, або ща- стливе докѡнченье дѣла; 3) о не- дужныхъ, щобы Г. Богъ ихъ по- двигнувъ; 4) во время безведрїя, щобы Г. Богъ удаливъ неперестаннѣ слоты, наносячѣ шкѡду и нашимъ засѣвамъ и нашимъ жнивамъ; 5) во время бездождїя, щобы Г. Богъ увѣльнивъ насъ ѡтъ посухи, котра угрожає гибелїю нашимъ засѣвамъ; 6) о путешествующихъ, коли выбе- рається кто въ далеку дорогу, щобы Г. Богъ хоронивъ его ѡтъ опасно- стей, якѣ-бы могли приключитися въ часѣ подорожи; 7) за ѡтпущенье грѣхѣвъ; 8) за всяке прошенїе, и иншѣ.

Въ другѣмъ значеню буває ли- тїя: 1) на всеночнѣмъ бдѣнїю. Такъ

якъ вечерня ѡтправляеся при кѡнци дня, и пригадуе намъ конецъ нашего житя, а черезъ тоѡ побуждае до розкаяня. Въ вечерняхъ седмичныхъ, т. е. на тыждни, спѣваются стихиры покаяннѣ, котрыми церковь стараеся побудити насъ до покаянїя. Въ праздничныхъ-же стихирахъ прославляеся свято, а чувство розкаяня стараеся церковь выкликати въ нашихъ душахъ черезъ выходженье въ передну часть церкви — въ притворъ, где давнѣйше стояли тяжко согрѣшившїи и кающїися. Въ подѡбнѡмъ намѣренїю, то есть, щобы побудити насъ до покаянїя, бувае литїя въ часѣ ювильного ѡтпущу.

2) Въ часѣ великихъ всенародныхъ нещастїи якъ: помору, голоду, землетрясеня, посухи, пожарѡвъ и другихъ, совершаеся литїя до якогось означеного мѣстця. Несеся кресты, хоругви и образы, щобы ими освятити воздухъ, а на означенѡмъ мѣстци бувае горяче моленїе, щобы Г. Богъ ѡтдаливъ ѡтъ насъ нещастье, а подавъ намъ свое благословенїе и свою милѡсть.

3) Въ часъ храмового праздни-
ка, въ свята великоднѣи и иншѣ тор-
жества, буває литія вокругъ церкви,
щобы пригадати намъ, якъ церковь
побѣдила своихъ ворогѣвъ, а дальше,
що І. Христосъ побѣдивъ діавола и
смерть. Въ велику Пятницю той об-
хѣдъ означає перенесенье Тѣла І.
Христа зъ горы Голгофты до гробу;
въ велику суботу сошествіє Христово
до аду, гдѣ душѣ праведнѣи многѣ
тысячѣ лѣтъ молилися, ожидаючи
горячо Спасителя, щобы ихъ ѡтси
вывѣвъ.

4) Въ кѣнци обходимо весною
нашѣ поля, щобы помолитися до Г.
Бога, щобы поблагословивъ нашѣ по-
ля уроджаємъ, а ѡтвернувъ ѡтъ нихъ
всяке нещастье якъ: посуху, наво-
дненье, градъ, бурю, саранчу и иншу
падъ.

В. К.

СВЯТЫЙ АНТОНІЙ ВЕЛИКІЙ.

Преподобный Отецъ нашъ, Анто-
нѣи Великѣи бувъ основателемъ мо-
нашеского житя. Живъ ѡнъ въ Е-

гиптѣ — въ краю, котрый лежитъ въ Африцѣ — въ III. столѣтію по I. Христѣ. Тогда не було еще монастырей, а кто хотѣвъ цѣлкомъ служити Христу, выбиравъ собѣ самотне мѣсце и тамъ переводивъ часъ на молитвѣ и добрыхъ дѣлахъ. Святый Антоній, хотяи наслѣдивъ еще въ молодомъ вѣцѣ великій маетокъ по родичахъ, не видѣвъ въ богатствѣ щастя, а туживъ за житьемъ самотнымъ. Лишивъ протое половину спадщины сестрѣ, другу роздавъ межи бѣдныхъ, а самъ выбравъ собѣ пещеру не далеко родинного мѣсця и тамъ мешкавъ. Отъ одного старика научився онъ житя пустынного и вправлявся въ молитвѣ и добродѣтеляхъ, а способъ, якого самъ уживавъ въ той тяжкой борбѣ, переказавъ и потомности въ правилахъ, котри написавъ для братіи. Переможешь певно покусы до злого — пише онъ — если будешь щиро молитися и творити добрый дѣла. Такъ переживъ святый лѣтъ 15. Потому переправився св. Антоній черезъ рѣку Ниль и замешкавъ въ розвалинахъ старого дому,

и тутъ переживъ 20 лѣтъ. Довгѣ лѣта не знавъ никто, где онъ подѣвся, только одинъ его пріятель зъ дитинячихъ лѣтъ ѡтвиджувавъ его и приносивъ поживу. Въ вѣльныхъ ѡтъ молитвы хвиляхъ выроблявъ св. Антоній рѣжні снаряды, котрі пріятель продававъ, а за набути грошѣ куповавъ для него поживу: хлѣба и соли, бо бѣльше, кромѣ воды, ничего святой не пріймавъ. Но звѣльна рознеслася вѣсть о его побожнѣмъ житю. Зъ далекихъ сторѣнъ зачали приходити до него люде за порадою, а съ часомъ зачали многі зголошуватися, щобы имъ позволивъ мешкати коло себе и обѣймивъ провѣдъ надъ ихъ житьемъ пустыннымъ. Каждый ставивъ собѣ лѣпянку особну, а на молитву сходилися разомъ. Коли число ученикѣвъ побѣльшилося, назначивъ св. Антоній всѣмъ вѣпѣльнѣ правила, т. е. порядокъ молитвы и подѣлъ часу. То бувъ завязокъ житя монашеского. Такъ живъ св. Антоній довгѣ лѣта, любленый ѡтъ ученикѣвъ, почитанный ѡтъ чужихъ. За праведне житие надѣливъ его Г. Богъ

Св. Антоній Великій.

даромъ дѣланя, чудесъ; многихъ ѡнъ исцѣливъ и многимъ помѡгъ въ нещастю. Рѡжнѣ люде, великѣ полководцѣ, а и самъ царь Константинъ удавались до него о порадѣ. Пѡдъ конецъ житя переселився св. Антоній еще дальше въ пустыню и замешкавъ въ маленькѡй пещерѣ, а живъ ѡнъ тамъ зъ огородця, котрый своими руками управлявъ. Но ученики ѡтнайшли его и тутъ; ѡнъ однакъ не позволивъ имъ замешкати коло себе, а на поблизкѡй горѣ. Ѳтъ часу до часу ѡтвиджувавъ святой монастырѣ и покрѣплявъ и захоочувавъ братію до вытревалости въ добрѡмъ. Два разы тѡлько опускавъ ѡнъ на довшій часъ свою келію, а то пѡдчасъ гоненія христіянъ за царя Діоклетіана и єреси Арія. Тогды то удався ѡнъ до Александріи, ѡтвиджувавъ темницѣ христіянъ, щобы покрѣпити духа слабшихъ передъ судами и неустрашимо боронивъ св. вѣры. Его хотѣли довше затримати въ Александріи, но св. сказавъ: „Якъ рыба гине, скоро лишъ опуститъ воду, такъ и монахъ, скоро опуститъ

уєдиненіє“ — и вернувъ въ свою келію. Тутъ незадовго померъ, маючи лѣтъ 105. Имя „Великого“ одержавъ св. Антоній еще за житя, а Церковь свята задержала его и по смерти святого. Зъ помежи приписовъ, якій лишивъ св. Антоній Великій братіи своей, найкрасше есть: „Нема ничъ пожиточнѣйшого для христіянина, якъ що день помислити собѣ, що доперва нынѣ зачинаю служити Богу, и нынѣшній день есть послѣдній моего житя“.

О христіянскихъ привѣтахъ.

І. Слава Іисусу Христу! — Слава во вѣки!

Отъ давень давна есть загально межі христіянами принятый звичай, що при встрѣчи, чи то въ дома, чи съ своими, чи съ чужими витаємся, мовячи: „Слава Іисусу Христу!“ — на що другій ѡтповѣдає: „Слава во вѣки!“ Сей привѣтъ христіянскій основуєся на науцѣ

Апостолѣвъ, котрѣ такъ выражаются въ своихъ посланіяхъ: „Іисусу Христу слава и нынѣ и въ день вѣка“ (II. Петр. III. 18.) „Единому премудрому Богу и Спасу нашему слава и величіе нынѣ и въ вся вѣки“ (Іуд. 25). „Іисусу Христу слава въ вѣки вѣковъ“ (Евр. XIII. 21). Вымавляючи слова: „Слава Іисусу Христу! Слава во вѣки!“ нахилиемъ голову на знакъ почести къ Іисусу Христу, а мужчины такожь накрытые головы здѣлають; такъ бо учитъ св. Апостоль Павелъ (Філ. II. 10): Да о имени Іисусовѣ всяко колѣно поклонится небесныхъ и земныхъ и преисподнихъ (пѣдземныхъ). Словами: „Слава Іисусу Христу!“ заявляемъ всенародно, що мы есмь исповѣдниками вѣры, основанной Іисусомъ Христомъ, — або христіанами, — и тымъ именемъ величаемся, отвѣтно словамъ св. Апостола Павла (Галат VI. 14): „Мнѣ да не будетъ хвалитися, токмо о крестѣ Господа нашего

Исуса Христа“. Словами: „Слава Иисусу Христу!“ заявляемъ такожь нашу тверду вѣру въ Иисуса Христа и глубоко почестъ къ Нему; сполняемъ и приказъ данный словами: Да вси чтутъ Сына, якоже чтутъ Отца“. (Іоанъ. V. 23).

Маючи такъ прекрасный христіянскій привѣтъ: „Слава Иисусу Христу!“ — не мѣняймо его за давне, еще изъ поганьскихъ часѣвъ походяче поздоровленіе и желаніе: „Добрый день! Добрый вечеръ!“ — (лишѣмъ тоє за привѣтъ до нехристіянъ) мы же яко христіане почитаймо собѣ за святой обовязокъ, всегда и всюды воздавати честь виновнику спасенія нашего, Иисусу Христу, Его прославяти, щобы и Онъ насъ прославивъ по даной Нимъ обѣтницѣ: Всякъ иже исповѣсть (вызнає) мя предъ чоловѣки, и сповѣмъ его и азъ предъ Отцемъ моимъ, и же на небесѣхъ“ (Матѣ. X. 32). Не лишъ старшій межи собою повинній витатися словами: „Слава Иисусу Христу! — Слава

во вѣки!“ — но и обовязкомъ родичей есть поучати дѣточки, щобы они, чи то при входѣ до якого небудь дому христіянського, чи при ѡтходѣ зъ него, чи то при встрѣчи съ старшими на дорозѣ, кланяючися поздоровляли тымъ привѣтомъ: „Слава Іисусу Христу!“ Каждый бо признати мусить, що дуже мерзко и сумно дивитись неразъ на пустуючі дѣти коло хаты, котрі ничего лучшего не знаютъ, якъ лишь съ дикимъ крикомъ выбѣгати на дорогу и чѣпатися зъ заду воза подорожнихъ, або обругати переходячихъ чужосторонцѣвъ. Такі дѣти, не научившись за молододу чести, скромности, почитанія старшихъ и страха божого, такожь пѡзнѣйше такими не окажутся. — Противно-же, якъ то красно, якъ то мило каждому, коли ѣдучи, або переходячи селомъ, учуе зарядомъ при дорозѣ зъ устъ дѣточокъ слова христіянського привѣта: „Слава Іисусу Христу!“ Слова тѣ суть обявомъ религійного вихованія дѣточокъ — и мы такимъ дѣточкамъ ѡтъ сердца желаемъ, щобы они на

хвалу Бога и славу родичей своихъ здорово возратали!

И. А. Г.

Вина и кара.

Дѣялось тоє року 1776. въ Лондонѣ. Всѣ знаменитости мѣста були собраніи у одной графинѣ на вечерку. Ожидано тѣлько еще Доктора Самуила Іонсона. Онѣ бувѣ знаменитымъ писателемъ, поетою и издателемъ наилучшого словаря англійского языка. Его слава, яко мужа ученого, розходилась по цѣлѣмъ свѣтѣ. Онѣ не приходивѣ и ожидаю дармо на него до пѣзной години. Коли гостѣ мали вже розходитись, являеся наразѣ Іонсонѣ. Входитѣ цѣлый перемоклый, вода льеся зѣ его одежи, якоже и зѣ волося его поважной головы. Зближаеся до господынѣ дому и каже: „Извинѣть, ласкава панѣ, що такѣ пѣзно приходжу, я забувѣ, що нынѣ 21 листопада“. Всѣ гостѣ споглядають на себе и не ро-

зумѣють, щобы се мало значити. Ученый мужъ ставъ такъ розказувати: Такъ, ласкава панѣ, сей день бувъ акурать якъ нынѣшний. Дощъ падавъ съ снѣгомъ и студень була переймаюча. Мѡй отецъ сказавъ до мене: „Дитино моя, я чогось нынѣ не здоровъ, иди замѣсть мене на торгъ и продавай въ будѣ книжки“. И я негѡдникъ не услухавъ ѡтця и ѡтмовивъ. Ёще разъ благовъ мене отецъ словами: будь такъ добрый, мѡй сыну, и пѡйди за мене, я слабый, а ты знаєшь, що мы бѣднѣ“. И я зарозумѣлый на мои вѣдомости, котрѣ завдячувавъ моему отцю, такой не пѡйшовъ. Але пѡйшовъ ѡнъ самъ..... такъ, мѡй отецъ пѡйшовъ..... и умеръ мѡй отецъ тамъ въ будѣ на торзѣ..... Ѳтъ того часу проминуло 40 лѣтъ и ѡтъ сорока лѣтъ иду я кожного 21. листопада пѣшки на тую торговицю и то не ѣвши ничего цѣлый день и тамъ съ ѡткрытою головою стою черезъ 4 години на тѡмъ мѣстци, на котрѡмъ мѡй покѡйный отецъ мавъ буду, зъ котрой мене удержувавъ и въ котрѡй умеръ зъ мои причины и вины...

Всѣ гости не спозирали бѣльше на себе, але заплакали.

Табожь и въ твоимъ оцѣ, любый мѡй читателю сихъ книжочокъ, бачу я слезу.....

Двѣ дороги.

Въ недѣлю, по вечерни, селомъ ишли двѣ дѣвчинѣ. Була се Настя, сирота, котра служила въ одного господаря, и Маланка, дочка богатого на цѣле село радного. Обѣ дѣвчинѣ пѡдѡйшли до креста, ѡтъ которого дорога дѣлилася на двѣ половины; одна вела за село на чисте поле и до стоячої середъ него каплички, друга знову вела до корчмы, зъ котрой ажъ до роздорожа нѣсся голосъ скрипки и баса и голосъ спѣвающихъ парубкѡвъ. На роздорожу дѣвчата пристали.

— Кудажь ты идешь Насте?—попытала Маланка.

— Я иду, якъ звычайно, до капличѣ; та-жь нынѣ недѣля, ѡтспѣваемъ

зъ „Книжочки миссійной“ пѣсню до Матери Божой, и верну до дому.

— Е, ходи лѣпше зѡ мною. Нынѣ грае музыка зъ мѣста, есть много чужихъ нарубкѡвъ, кѡлькохъ жовнярѣвъ прійшло на урльоупъ, выгуляемя якъ нѣколи.

— Нѣ, моя Маланко! Ты знаешь, що нашъ Отецъ духовный дуже ся гнѣвають на тѣ музыки и танцѣ, видно, що мусить въ нихъ бути щось злого.

— Ты-бо всегда хочешь бути святою — сказала Маланка — цѣкава я знати, що злого есть и може тамъ бути. Тажъ люде гуляютъ на весѣляхъ, неразъ и на толоцѣ у самого Ёгомостя, а прецѣнь и паны гуляютъ, а нѣкто имъ не боронить того, бо видно, що въ тѡмъ нема ничъ злого.

— Менѣ ся знову здае — ѡтповѣла Настя — що Отецъ духовный на вѣтеръ не кажутъ; они хотятъ лишь нашего добра и спасенія вѣчного. А и то правда, що вѡльно гуляти, чому нѣ, я сама неразъ, якъ знаешь, гуляю до утомы, але менѣ ся здае,

що то не все одно, де ся и коли гуляє. На весѣлю, на толоцѣ, гуляєся прецѣнь въ хатѣ, або на обѣйстю христїаньскѣмъ; при очахъ старшихъ людей не ма тамъ спосѣбности до грѣха.

— Нѣбыжь въ корчмѣ не ма старшихъ людей — ѡтповѣла Маланка — єсть ихъ неразъ бѣльше, якъ на толоцѣ.

— Але якї они? Чи бачила ты, щобы коли нашъ рєєнтъ, або вѣйтъ, або старшій братъ котрый зайшовъ до корчмы на музыку? Тї, що тамъ идуть, не мають часу доглядати за молодими, бо они щасливї, якъ можуть пити до волѣ.

— Говори ты своє, а я кажу, що: „стереженого Богъ стереже.“ Найнобы кто хотѣвъ тамъ менѣ бодай одно слово сказати, якъ-бымъ ѡтказала, то попамятавъ-бы мене довго!

— Ой зле то, моя Маланю, що ты свѣту тоту пословицю: „стереженого Богъ стереже“ на зле собѣ толкуєшь. То такъ само, якъ-бы кто незнаючи плавати, кинувся на глибоку воду и сказавъ: „стереженого Богъ стереже“! Ты идєшь до дому жидѣвского, тамъ, де дїяволъ, не ба-

чуци знамени святого креста, має бôльшу силу надъ чоловѣкомъ. Прецѣнь ось нинѣ чула ты на проповѣди, що ôнѣ ходить коло чоловѣка якъ „левъ рыкаючій“ и глядить, когобы пожерти. Праматѣрь наша Єва була мудрѣйша певно ôтъ насъ, а прецѣнь дїаволь искусивъ єи.

— Ты-бо Насте, всегда святою хочешъ бути! Не дармо смѣються люде зъ тебе.

— И за те Господу слава — ôтповѣла Настя — волю я, щобы смѣялися зъ мене люде, якъ щобы Господь Богъ мавъ гнѣватися на мене. А тебе Маланю прошу, не иди тамъ! Для молодой дѣвчины то не красно. Знайдесь ктось, зачне тобѣ ласкаво щось промовлати, просити на шклянку пива, то бодай якась гадка непотрѣбна найде тобѣ на голову, и вже душа твоя ôтноситъ велику шкоду. Ходи лѣпше до капицѣ, буде тамъ Мариня, Феся, Катерина, насъ двѣ, ôтспѣваємъ пѣсню и разомъ вернемо до дому.

— Коли я вже обѣцялася, не могу! — ôтповѣла Маланка. — Зна-

ешь, на другу недѣлю поїдемо, а нынѣ то вже нѣ.

И розсталися обѣ дѣвчинѣ. Маланка побѣгла до корчмы, а Настя звôльна поїшла своєю дорогою. Треба тутъ згадати, що мимо тої обѣтницѣ нѣколи не бачили дѣвчати Маланки коло капицѣ.

* * *

Спогляньмо за лѣтъ дваццять въ то саме мѣсце, на то само роздороже. Коло креста сидить невидюча жѣнка и просить милостинѣ. Дорогою до креста по̀дходить старша вже, но хороша еще жѣнка, одѣта богато, коло неи двое дѣвчатъ старшихъ, подôбныхъ до неи якъ двѣ каплѣ воды и трое дѣтей молодшихъ.

По̀дôйшовши до креста, промовила жѣнка до сидячої прошеницѣ:

— Видите, Маланю, якѣ вы недобрѣ. Я ждала на васъ такъ довго съ полуденкомъ, тай не дôждалась.

— Бôгъ заплатъ вамъ, Насте, видите, мои дѣти порозбѣгалися, а сама не трафлю до васъ; до теперъ не привикла я до свого калѣцтва.

— Бо вы все упертѣ. Отъ лѣпше бы послушали мене, приходѣтъ до мене зъ обоєма дѣтьми, кусень хлѣба знайдется и всегда будете спокѣйнѣйшими, якъ тутъ, просити де-чого у людей.

— Нѣ, Настю, того не зрѣблю. Я хочу ѡтпокутовати тяжкій грѣхъ моеи молодости. Памятаєте, якъ лѣтъ тому дваццятъ наминали вы мене, щобы я залишила тотѣ забавы и музыки, а я не послушала. Отъ, де завѣвъ мя мѡй розумъ.

— Сталося, промовила тихо Настя, Богъ милосердный, потѣшитъ. А вечеромъ приходѣтъ до мене таки конче...

По словахъ тыхъ ѡдѡйшла Настя съ дѣточками до капицѣ, котрой ѡтъ дваццяти лѣтъ не опускала каждой недѣлѣ и свята. Щожъ се сталося однакъ съ Маланкою? спытаєте.

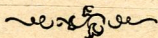
„Стереженого Богъ стереже“, але не того, кто самъ вдаєся въ покусу. Маланка вѣрила въ свои силы и завелася дуже. Знайшовся одинъ безъ чести и совѣсти, и потрафивъ ей навести на дорогу лиху. Сама она не

знала, якъ и коли се склалось, знала лишень, що виною була музыка въ корчмѣ. Доки була дѣвчиною, старалися о ню найпоряднѣйшій и найбогатшій парубки; опѣсля родичѣ мусѣли ю ѡтдати за єѣ уводителя, а самій въ короткѡмъ часѣ зъ грызоты померли. Маланки чоловѣкъ почавъ гуляти по своєму, пивъ, майно трапивъ, завдався въ процеси, на остатокъ дѡстався до криминалу. Жидаы забрали хату и Маланка лишилася съ двоєма дѣтьми безъ даху. Сидѣла въ комѡрнѡмъ, зарабляла, та прійшла слабѡсть на очи; до кѡлькохъ недѣль ослѣпла. Тогды перевѣсила торбу и стала жебрати хлѣба для себе и дѣтей.

А Настя?... Настя вийшла за бѣдного, но честного парубка. Пѡзналися на дорозѣ ѡтъ капицѣ до села. Богъ поблагословивъ имъ — доробилися. Отъ и все.

„И не веди насъ во искушеніє“...

І. Я. Л.

О ЧИТАНІЮ ЗЛЫХЪ КНИЖОКЪ.

Великимъ лихомъ нашего часу суть неморальнѣи и безбожнѣи книжки и письма. Въ нашихъ религіиныхъ часописяхъ и книжочкахъ писалосѣ уже не разъ противъ подобнаго рода издавництвъ. Теперь подаемо въ до словнѣмъ переводѣ, що пише о читанію злыхъ книжокъ и письмъ французскій епископъ де Туль. Повага и ученѣсть того достойнаго мужа знана въ свѣтѣ, тожъ може и у насъ его пересторога знайде послухъ. Отъ якъ ѡнъ пише:

„Не мѣгъ діаволъ вынайти ничъ сильнѣйшаго на знищеніе вѣры и обычаѣвъ, якъ злѣи книжки. Зъ тыхъ однихъ суть вымѣренѣи противъ добрымъ обычаямъ, якъ: романы, брідкіи повѣсти, нескромнѣи поезіѣи и представленя театральнѣи; другіи зновъ противъ вѣры, а тими суть всѣ книги еретикѣвъ, книжки вѣльнодумцѣвъ на пѣдкопаніе правдъ святой вѣры, письма высмѣваючіи обряды религіи и всякіи клеветы на слугъ Божихъ.

Таки книжки, то якъ зараза — и чимъ кто лекше може заразитися, тымъ сильнѣйше мусить узброитися противъ неи. Правда, що не хотѣвъ-бысь мати за учителя свого, або своихъ дѣтей, богохульника, збродняря, розпустника; але если подѣбного рода книжки читаешь, то выбираешь самъ собѣ такихъ учителѣвъ. Если-бы тобѣ впала въ руки книжка, повна зневаги противъ твоихъ пріятелей, добродѣтѣвъ, родичей, противъ твоей чести, твоихъ правъ, певно-бысь ею съ гнѣвомъ въ огонь ки-нувъ; а не маешь ѡтразы до книжокъ, котрі зневажають, выдерають тобѣ тоє, що лишень найдорожшого, наймильшого може чоловѣкъ мати, але еще до того даешь ихъ читати другимъ.

Скажешь певно, що тѣ книжки читаются, щобы научиться языка и стилю. Але чижь не маємо мы досыть добрыхъ и приличныхъ книжокъ до образования ума? Св. Августинъ каже, що черезъ чтанье злыхъ книжокъ не зѡстанешъ ученымъ, яле зѡстанешъ нечестнымъ; тамъ научиш-

ся дивитись на збродню безъ ôтра-
зы, говорити о ней безъ встыду, до-
пускаться еи безъ боязни. Хочешь
на тыхъ книжкахъ образуватися, а
природный розсудокъ черезъ нихъ
стратишь. Бо що въ тыхъ книжкахъ
знайдешь? Ото ложнѣй засады, не-
зручну гру слôвъ, злосливѣй выкруты,
котрѣ такъ забють тобѣ голову, що
буде недоступна для всякого здо-
рового розсудка. Чимъ така книжка
выдаеся тобѣ пріємнѣйшою, тымъ
она шкôдливша, подôбно якъ трутина,
чимъ солодша, тымъ небезпечнѣйша.
Маючи зôпсовану кровь ты-бы не
пивъ, на перекôръ докторамъ, тру-
тины; а чомужь, маючи натуру зô-
псовану тôлькома пристрастьми, дра-
жнишь ю еще бôльше такою затро-
єною приправою, легковажучи собѣ
перестороги учителей духовныхъ, пе-
рестороги книгъ побожныхъ, пере-
стороги и голосъ власного сумлѣня.
Если отже маешь такѣй книжки, то
кинь ихъ въ огонь, они ничъ иншо-
го ве вартѣ; суть то гадины, котрѣ
скорше чи пôзнѣйше тобѣ и цѣлому
домови твому смертельный нанесуть

ударъ. Горе тымъ, котрѣ такі книжки пишутъ, ихъ друкують, розпродують, другимъ даютъ читати. Съ якою то ревностію нагладають уряды, щобы не ширилися книжки противнѣй порядкови суспѣльному, власти державнѣй, справомъ свѣтовымъ! Одна тѣлько Божя справа, справа вѣчности не має оборонцѣвъ; множество книгъ, противныхъ правдамъ Божиимъ, противныхъ святѣй Церквѣ, добрымъ обычаямъ, ширится явно по краю, а тѣ, котрѣ-бы могли положить конецъ такому злу, здаются мати замкненѣ очі на кривду нашоену Богу и людскимъ душамъ. Закѣнчѣмъ той уступъ примѣромъ, зъ нашихъ часѣвъ взятымъ, котрый, дай Боже, щобы знайшовъ якъ наибѣльше наслѣдникѣвъ.

Въ Франціи, въ мѣстѣ Авеніонѣ, мавъ одинъ богатый властитель друкарнѣ и книгарнѣ на складѣ множество безбожныхъ книжокъ. Разъ чувъ онъ миссіюну проповѣдь противъ розпродажи такого товару, переймився нею и попаливъ всѣ безбожнѣ книжки, постановивши собѣ

твердо, не продавати бѣльше иныхъ книжокъ, якъ тѣлько честнѣи и побожнѣи. Мавъ вправдѣ черезъ тое страты на бѣльше якъ шѣстьдесять тысячъ франкѣвъ, але Богъ уже тутъ на земли надгородивъ его за тое. Бо коли, вѣрный своему постановленю, займився выдаваньемъ книжокъ побожныхъ, стався небавомъ однимъ зъ найбогатѣйшихъ книгарникѣвъ въ краю. Кто-бы мавъ подѣбнѣи книжки, най собѣ поступитъ по примѣру того книгарника; иншои дороги не ма, бо такихъ книжокъ анѣ спродавати, анѣ пожичати, нѣ самому читати не вѣльно.

Для старыхъ и молодыхъ.

Никто не уживае золотого начиня до подлыхъ цѣлей, тожъ нашѣ уста, котрѣ споживаютъ Тѣло и Кровь Господа, мають бути дорогоцѣннѣйшѣи якъ золото и дороге камѣня, а мы не маемъ ихъ завечищувати гидкими бесѣдами и прозвищами.

Св. Іоаннъ Злат.

Св. письмо порѣвнуе бесѣды о гідкихъ рѣчахъ до отвореного гробу, въ котрѣмъ лежать гніючі трупы. „Гробъ отверстъ гортань ихъ“ мовить царь Давидъ. „Дѣйстно — кличе св. Іоаннъ Злат. — такими суть уста тыхъ, котрѣ провадять гідкѣ бесѣды; выпары выходячі зъ гнилыхъ тѣлъ въ гробъ лежащихъ, заражаютъ тыхъ всѣхъ, котрыхъ досягають.“

Оповѣдає св. Бернардъ, що одна молода дѣвчина, примѣрныхъ обычаѣвъ, учула разъ одно гідке слово и ѡтъ того часу почала мати нечистѣ мысли, а пѣзнѣйше такъ улягла грѣху нечистоты, що хиба самъ діаволь, еслибы взявъ на себе тѣло людске, не бувъ-бы поповнивъ бѣльше грѣхѣвъ, якъ тая нещастлива дѣвчина.

Безконечне єсть милосердіє Боже для грѣшникѣвъ. Хотяйбы грѣхи нашѣ, якъ говоритъ псалмопѣвецъ, перевышали голову нашу; хотяйбы не тѣлько поодинокѣ беззаконія Магдалины, Закхея, или розбѣйника на крестѣ висячого, але всѣ разомъ тяжѣли на совѣсти нашѣй, — то єще будьмо певнѣй, що не переважать

они шалѣ милосердія, — якъ зоря утрен-
на повинна намъ просвѣщувати надѣя
прощеня! Не ма такой плямы на души,
котрой-бы не змыла кровь Спасителя,
„Аще будутъ грѣсы ваши яко багряное,
яко снѣгъ убѣлю; аще же будутъ яко
червленое, яко волну убѣлю“ (Ис. 1. 18.)

Одинъ священникъ, сповѣдаючи въ
часѣ великоднѣмъ, побачивъ діавола, ко-
трый крутився мѣжъ тими, котрі лагоди-
лися до святои сповѣди.

— Що робишь тутъ? — поспытавъ
его священникъ.

— Отдаю людямъ се, що укравъ я
имъ, т. є. встыдъ.

Такъ то діаволь краде намъ встыдъ
при способности до грѣха, а вертає его
на то, щобы довести до злои сповѣди.
Памятаймо на то!

Ч. 929.

Позваляє ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

НАМЕНДАРЪ ПОСЛАНИКА

изъ 1883 года въ изданіи и издана
въ 1883 году въ изданіи и издана

I. Стихи: 1884. До 1884. До 1884.
Помощь (въ 1884 году). Помощь (въ 1884 году).
Молитва (въ 1884 году). Молитва (въ 1884 году).
Два. Два. Два. Два. Два. Два. Два. Два. Два. Два.

II. Часть 1884-1885. 1884-1885. 1884-1885.
1884-1885. 1884-1885. 1884-1885. 1884-1885.
1884-1885. 1884-1885. 1884-1885. 1884-1885.

III. Часть 1885-1886. 1885-1886. 1885-1886.
1885-1886. 1885-1886. 1885-1886. 1885-1886.
1885-1886. 1885-1886. 1885-1886. 1885-1886.

IV. Часть 1886-1887. 1886-1887. 1886-1887.
1886-1887. 1886-1887. 1886-1887. 1886-1887.
1886-1887. 1886-1887. 1886-1887. 1886-1887.

V. Часть 1887-1888. 1887-1888. 1887-1888.
1887-1888. 1887-1888. 1887-1888. 1887-1888.
1887-1888. 1887-1888. 1887-1888. 1887-1888.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“

на рѣкъ 1893. вже выпечатаный и мѣститъ
кромѣ части календарской, точного устава
и части інформаційной, слѣдующе:

I. Стихи: Рѣкъ 1894; До горъ; До згоды;
Покаянье (зъ устъ народа); Наша вѣра;
Молитва инокинѣ; Подъ крестомъ; Си-
ла молитвы; До рѣдныхъ нивъ; Двѣ
пустыни матери.

II. Часть религійно-поучающа: Св. Іоаннъ
Златоустый (съ образкомъ); Димитіева
субота; Рускій служебницѣ; Где-що зъ
житя о. Боска.

III. Часть: повѣсти и оповѣдана: Свята
вечера; Зъ давной бувальщины; Зъ чу-
жихъ далекихъ краѣвъ; Шмула Дери-
шкѣра и село Дрантигузы; Не жартуй
съ сердцемъ, комедія въ 1 актѣ.

IV. Часть забавна: Пригода Ивана Вели-
кого; Горькій смѣхъ и сумна правда;
Загаки нового іатунку; Фрашки и не-
былицѣ; Смѣхъ и правда.

V. Часть: Всячина господерска; Инсераты.

Само вже содержанье говоритъ про
вартѣсть сего календаря. Цѣна 35 кр. вразъ
съ пересылкою почтовою. Кто бере 10
примѣрникѣвъ, получитъ одинъ даромъ.
Присимо о численнѣй замовленя подъ адре-
сою: Редакція „Посланника“, Лапшинъ,
п. Бережаны.

 Звертаємо увагу на послѣдну сторону!
Число 10. 1893. Цѣна 3 кр.

Книжочка МИССИЙНА

Выходитьъ каждый мѣсяцъ.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

ИЗДАТЕЛЬСТВО

МНОВИНА

ВЫХОДИТ ЕЖЕГОДНО ВЪ МАРТѢ

Издательство А. Д. Жуковскаго
Редакторъ П. П. Жуковскій
и Жуковскій въ Москвѣ
въ изданіи новаго Вѣдьяна

ВЪ МАРТѢ А. Д. Жуковскаго
1893.

Книжочка

МИССИЙНА.

Число десяте.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкаго
1893.

Ангель Хранитель.

ПѢСНЬ ДО Ангела Хранителя.

Хранителю житя моего,
Покуса сли zvolнує грудь
Ты стережи мя ѿ злого,
Защитою моею будь.

Хранителю, Ангеле мѡй,
При менѣ будь! при менѣ стѡй!

Хранителю, дай щобѣ въ тѣни
Твоихъ пречистыхъ крылъ святыхъ,
Невиннымъ сердцемъ дитины
Прожити вѣкъ весь мѡй я мѡгъ.

Хранителю, Ангеле мѡй,
Въ житю цѣломъ при менѣ стѡй!

Въ годинѣ смерти и суда
Передъ всѣмъ небомъ ты свѣдчи:
Въ житю що все я и всюда,
Въ твои святѣ вступавъ слѣды.

И поза гробомъ Ангеле мѡй,
Вѣчностъ цѣлу при менѣ стѡй.

І. Я. Луцыкъ.

О христiянськихъ привѣтахъ.

Миръ дому сему! — И живущимъ
въ немъ!

Священникъ, вступаючи до христiянскаго дому, въ цѣли сповненія въ немъ якого священнодѣйствiя, (посѣщенія хорого, похорона, водосвятiя и проч.), витае на вступѣ домашнихъ и собранныхъ вѣрныхъ словами: „Миръ дому сему!“ На тоѣ ѡтповѣдаея: „И живущимъ въ немъ!“ Сей привѣтъ основуеся на науцѣ Иисуса Христа, котрый посылаючи ученикѡвъ своихъ на проповѣдь, такъ имъ препоручивъ: „Вонъже аще домъ внидете, первѣе глаголите: миръ дому сему“ (Лук. X. 5.) Апостолы, послушi приказу Иисуса Христа, такъ дѣлали; они даже свои письма (посланiя) звычайно начинали ѡтъ того, що засылали вѣрнымъ желанiе: „Благодать вамъ и миръ“ — або: „милость вамъ и миръ отъ Бога Отца нашего и Го-

спода Ісуса Христа“ (порѣв. І. гл. къ Рим. Кор. Гал. Ефес. Філ. Кол. Сол.) — и тымъ самымъ желаніемъ часто кѣнчили свои посланія: „Богъ же мира съ всѣми вами“ (Рим. XV. 33.) „Миръ вамъ всѣмъ о Христѣ Іисусѣ“ (І. Петр. V. 14.) и проч. Такъ само священникъ, входячи до дому христіаньскаго, жєлає домашнимъ не що инного, лишь мира або спокою, бо миръ єсть жєреломъ всякаго добра дочаснаго и вѣчнаго. Священникъ жєлає предовсѣмъ мира ихъ душамъ, т. є. спокою совѣсти (черезъ прощєнє грѣхѣвъ) и Божои благода-ти, отвѣтно словамъ св. Апостола Павла (Колос. III. 15.): „И миръ Божій да водворяєтся въ сердцахъ вашихъ“ — а потѣмъ жєлає мира ихъ тѣламъ черезъ згѣдливѣсть съ всѣми людьми, т. є. черезъ стремленіє пѣддержувати згѣду и сердечне порозумлѣнє съ другими, якъ то препоручає св. Апостолъ Павелъ (Рим. XII. 18) „Аще возможно... съ всѣми чєловѣки миръ имѣйте.“

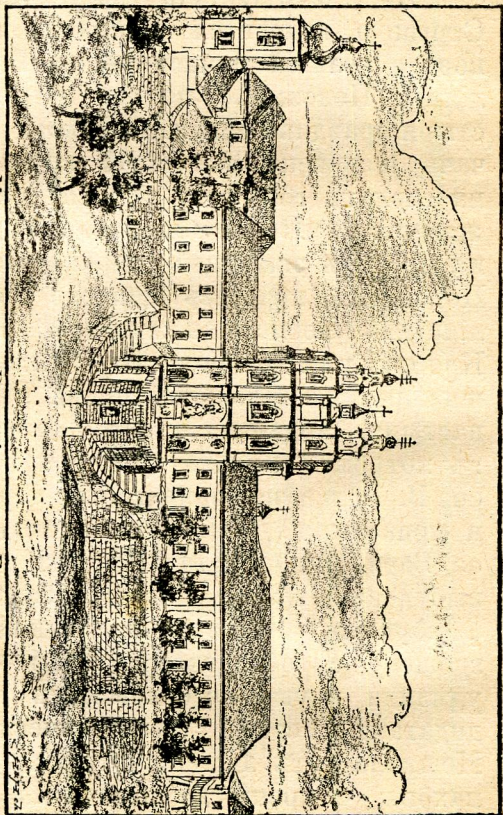
Коли священникъ вступае до дому вашего яко благовѣстникъ мира, пріймайте его радо, съ почестію и съ тымъ одушевленіемъ, съ якимъ витали апостолы Іисуса Христа, коли Онъ, явившися Апостоламъ по своемъ воскресенію, сказавъ до нихъ: „Миръ вамъ!“—читаемъ-бо въ св. Євангелію (Іоан. XX. 20): „Возрадовашися ученицы, видѣвше Господа.“ Въ лиці (особѣ) священника пріймаете до дому своего самого Іисуса Христа, котрый сказавъ до Апостолѣвъ и ихъ наслѣдникѣвъ: „Иже васъ пріемлетъ, мене пріемлетъ“ (Матѣ. X. 40.); вы-же старайтесь бути достойными того мира, якого вамъ священникъ желае, бо сказавъ Спаситель: „Аще будетъ домъ достоинъ, прійдетъ миръ вашъ нанъ; аще ли же не будетъ достоинъ, миръ вашъ къ вамъ возвратится“ (Матѣ. X. 13). Сокрушеніемъ сердца заслугуйте собѣ на прощеніе грѣхѣвъ и благодать, або: миръ душевный, а лагѣдностію и згѣдливостію старайтесь удержовати миръ съ ближними вашими.

И. А. Г.

Монастырь оо. Василіяня въ Бучачи.

Въ мѣстѣ Бучачи, надъ рѣкою Стрыпою, возносится прекрасна церковь и великій монастырь оо. Василіяня. Положеніе церкви и монастыря правдиво величаво. Мѣсто Бучачь положено въ малой котлинѣ, на стокахъ горъ тоту котлину окружающихъ. На найвысшомъ горбѣ, на противъ звалищей старого замку Потоцкихъ, красуется церковь Василіанска Чесного и животворящаго Креста а при нѣй монастырь. Сказавши коротко о положеніи церкви и монастыря, подаемо звѣстку о часѣ, въ котромъ прійшли тутъ монахи Ч. св. В. В. и о основаніи тойже церкви и монастыря. До Бучача спровадивъ оо. Василіяня Стефанъ Потоцкій; онъ выбудовавъ малый дѣмокъ, названный „Двѣркомъ“ — зробивъ фундацію грошеву, съ обовязкомъ, щобы отци удѣляли наукъ богословскихъ кандидатамъ стану священническаго. Мешкало тутъ лишень чотырохъ монаховъ, а прочіи до помочи въ удѣлюванію наукъ богословскихъ доѣж-

Монастырь оо. Василия въ Бучачи.

джали зъ поблизкого монастыря Рукомыского. Такій станъ трававъ ажъ до часôвъ Николая Потоцкого, старосты каневского. Той бувъ правдивымъ пріятелемъ и добродѣемъ ОО. Василіянъ и всюда робивъ для нихъ записы (Фундаціи). Потоцкій, видячи якъ тѣсне и невыгôдне мають монахи помешканье и що не мають власного дому Божого, постановивъ власнымъ коштомъ выбудовати монастырь и церковь, але такій, котрый-бы бувъ окрасою родины Потоцкихъ. Дѣялось се за Игумена, о. Іоанна Нерезія, славного зъ глубокои науки и великои побожности. Того Николай Потоцкій такъ высоко цѣнивъ, що — якъ кажуть записки монастырскій — ôтворивъ ему свое сердце и скарбъ, но той въ своей скрупулятности не умѣвъ того выкорыстати.

Въ роцѣ 1751. заложено фундамента пôдъ сей монастырь, котрого часть захôдну окôнчено 1753. Тутъ заразъ спровадилися отци, а давный „двôрокъ“ призначено на школы, и отворено ихъ за призво-

леньемъ короля польского Августа III. Въ 1761 зачавъ отецъ Нерезій будову церкви, но небавомъ покликаный на архимандрита, ѳтдавъ недокѳнчене дѣло въ руки игумена Інокентія Мшанецкого, котрый укѳнчивъ цѣлу будову въ р. 1771. Того року зложивъ о. Інокентій урядъ игумена въ руки о. Іосифа Михаловского, доктора богословія. Сей по за працею науковою, котрою вславився немало, занявся украшенъемъ церкви. За его примѣромъ пѳйшли и его наслѣдники; о. Доротей Михальскій, пѳзнѣйшій игумень монастыря св. Юра во Львовѣ, постановивъ пресвитерію, амвонъ и великій престолъ. О. Юстинъ Журовскій обновивъ капицѣ и бѳчнѣй престолы, и такъ то старанъемъ и працею побожныхъ и ревныхъ о добро чина своего монахѳвъ, стала церковь правдиво величавою. Но Г. Богъ навѣстивъ ей нещастъемъ; въ р. 1865. огонь знищивъ монастырь и ушкодивъ дуже церковь, котру ѳтновлено р. 1866.

Тѳлько о заложенію бучацкого монастыря и церкви. Школы бого-

словскій, о котрыхъ сказано зъ початку, зѣстали знесені, а на ихъ мѣстце заведено школы гімназіяльнѣ. Слава Бучацкои гімназіи, котра не мала собѣ рѣвнои, була знана широко и по за границями нашего краю. Черезъ 130 лѣтъ выдавали школы бучацкѣ много мужѣвъ, котрѣ занимали и еще занимають высокѣ становища. Була се послѣдна, пѣдъ зарядомъ монахѣвъ рускихъ зѣстаюча школа. Послѣдними часами перейшла гімназія бучацка въ руки правительства; при монахахъ осталась лишь школа народна. Довголѣтна однакъ заслуга монахѣвъ, управлявшихъ гімназію тоту, буде одною зъ найхоросшихъ подѣй зъ исторіи монашества нашего.

І. С. Мальчиньскій,
Іеромонахъ Ч. св. В. В.

Невинный ажъ до гробу.

Одинъ хлопецъ зъ Франціи, именемъ Юрій, котрый зъ маленькости

ôтзначувався вже великою невинністю и побожностію, готовився дуже горячо до першого св. Причастія. По важнôмъ тôмъ въ житію кожного христіянина торжествъ заявивъ ôнъ одному зô своихъ учителѣвъ, що здѣлавъ одно постановленье на житье будуче. — Постановивъ я собѣ, сказавъ, бѣлу бинду, яку мавъ я на шіи пôдчасъ св. Причастія, такъ довго носити, доки не поповню грѣха тяжкого.

Здивлений учитель хотѣвъ звернути его увагу на се, що постановленя того не такъ легко додержати. Хлопець однакъ обстававъ при своѣмъ. Зразу смѣялися зъ него товаришѣ, що всегда носить на шіи одну и ту саму бинду, но съ чачомъ призывчалися до того и дали єму спокôй.

Такъ вирôсъ ôнъ на молодця и укôнчивъ съ ôтзначеньемъ науки; всегда вѣрный постановленю, здѣланому въ лѣтахъ дитинства. Прійшовъ рôкъ 1870; настала вôйна съ Прусаками; Юрій вступивъ до

войска, де придѣлено его до регіменту генерала Шаретте.

Въ битвѣ пѣдъ Майсъ зѣоставъ смертельно раненый. Священникъ приступивъ до него и спытавъ, чи хоче сповѣдаться. — Всечестный Отче, сказавъ молодець, не маю нѣчого на сумлѣню, щобы мене непокоило; два дни тому сповѣдався я; бажаю лишень принять св. Причастіе, а потѣмъ хочу васъ, Всечестный Отче, еще о одну рѣчь просити. Коло мене лежить моя торнистра, въ ней находится бѣла бинда, яку нынѣ, при осмотрюваню моєи раны, зднято менѣ зъ ши. Бсть она менѣ дуже дорога ѡтъ часу першого Причастія, будьтежь такъ добрѣ переслати ю моѣй матери на знакъ моєи сынѣвскои любви. Она знає тайну мого постановленя, яке здѣлавъ я въ день першого Причастія. Прошу єи сказати, що бѣлои тои бинды не сплямивъ я нѣколи, хиба нынѣ моєю кровію!

Такъ отже молодець сей цѣле житье бувъ вѣрный здѣланому постановленю; застановѣмся и мы, чи

додержуемъ постановленя здѣланого на святѣй сповѣди?

Щасливѣ булибысьмо, наколи кожного року моглибѣ-мы сказати собѣ: Черезъ рѣкъ сей додержали мы здѣланого постановленя; совѣсть наша не знае, що се грѣхъ тяжкій и знати о нѣмъ не хоче. Часто густо слово чести, дане кому небудь на рѣчь маловажну, хоронимо и бережемо свято, а чи бережемо того, щосьмо прирекли не чоловікови, а Богови? Застановѣмъ ся надъ тымъ добре!

Л.

Пѣйшовъ за солею, принѣсъ „Книжочку миссійну“.

— Слава Іисусу Христу! — куда идете куме Иване?

— Слава на вѣки!.. Отъ выбрався я до мѣста, а що по надъ ставъ болото и стежка ховска, то иду туда гайкомъ.

— Певно мусите мати дуже важный справунокъ, що такъ спѣшите? пытавъ дальше Проць кума Ивана.

— Нѣ, куме Процю, справунку не

маю, але ось не стало бабѣ соли, та що робити, тра пойти.

— А у васъ въ селѣ не дѣстане соли навѣть?

— Та чому-бы не дѣставъ! Дѣстане и въ корчмѣ и таки у мого сусѣда, Панька Пелехатого. Та щожъ, коли справедливости не ма на свѣтѣ; въ мѣстѣ за тѣ самі грошѣ дѣстане тонку и двѣ пачки сѣрникѣвъ, а у насъ дає тѣльки одну.

— То вы длятого йдете до мѣста?

— А по правдѣ, то таки такъ! Я вамъ куме, такій чоловѣкъ, що менѣ справедливѣсть, то рѣчь перша; на що я маю докладати свою працю!

— Може и ваша правда! А бѣльше не будете нѣчого купувати?

— Нѣ, жѣника ѣде въ середу на ярмарокъ, то де-що може ся на зиму и возьме.

— То вы таки часто-густо буваєте въ мѣстѣ?

— Сама рѣчь! то за тымъ, то за тамтымъ; що то поѣтора мильки, неразъ и три разы на тыждень чоловѣкъ перебѣгне.

— Але мѣркуйте собѣ, куме Иване, що то нынѣ недѣля, грѣхъ; справдѣ вже по службѣ божѣй, але вечѣрня еще буде, треба прецѣнь пошановати день святий.

— Правду кажете — ѡтповѣвъ кумъ Иванъ — недѣленьку святити треба, ну, а ктожь ей не святкуе? Я зъ роду вѣку не взявся въ недѣлю за роботу. Та щожь, по Службѣ Божѣй припѣчне чоловѣкъ, тай скука береся. До корчмы не ходжу, горѣвки не пю, дурно сидѣти не привыкъ, отъ трафилась орудка, тра полагодити.

— А я сказавбы инакше. Прецѣнь Господь Богъ приказавъ святкувати цѣлу недѣлю и цѣле свято. А святкувати, то не значить дармо сидѣти, або спати на припѣчку. У насъ святкуеся день святий инакше. Дивѣтся, у мене вже повна хата людей, молодыхъ, старыхъ и дѣтей навѣть, заразъ прійде нашъ пѣддѣчій, принесе книжки и буде въ голосъ читати.

— Е, книжки, куме Процю, я въ то не вѣру. Я хочъ не письменный

а знаю, що въ книжкахъ саме фабульство.

— То власне дивно, що вы не читаете книжокъ, а знаете, що въ нихъ не ма ничь доброго. Отъ ходѣть до мене, послушайте, а я вамъ ручу, що не пожалуете. Соли дѣстаете въ дому, а другу пачку сѣрни-кѣвъ то я самъ додамъ!

— Та то, куме, сѣрники дурниця, тѣлько менѣ о правду иде и слушнѣсть.

Проць завѣвъ кума до хаты. До кола на лавахъ сидѣло много людей, при краю скринѣ сидѣвъ пѣд-дячій и читавъ голосно зъ малень-кои якоисъ книжочки о святкованю недѣлѣ.

„Шануймо день святой—читавъ онѣ, — и памятаймо на се, що обовязані мы посвятити его цѣлковито славѣ Божѣй! Часъ збуваючій ѡтъ молитвы дѣлѣмъ межи читанье добрыхъ книжокъ, христіянскій побож-нй розговоры, ѡтвиджуванье слабыхъ и т. др. Въ день той забудьмо о всѣхъ тоскахъ житя нашего, не занимай-мося жадными роботами, жертвуймо его цѣлковито Господу Богу. Если

черезъ шѣсть днѣвъ дбаємо о тѣло, дбаймо бодай семый о душу.“ Дальше читавъ пѣддѣчій о тыхъ, котрѣ день св. зневажують черезъ пѣяньство, розпусту, волоченье ся по мѣстахъ и торгахъ. „Часами не одинъ за топкою соли, або за пачкою сѣрникоу иде до мѣста въ недѣлю, або въ свято, опускае Богослуженье, наражае на сотнѣ покусы до грѣха и то за дурный крайцарь, або два“!

Нашому Иванови якось стало при словахъ тыхъ дуже горячо. Онъ спустивъ голову и не смѣвъ навѣтъ поглянути на кума Проця, а въ серцю чувъ лишь одинъ голосъ: „правда, свята правда, въ кождѣмъ словѣ“.

Пѣддѣчій читавъ еще довго рѣжнѣ рѣчи, то зъ книжочокъ, то зъ газеты, а були тамъ такѣ веселѣ смѣхованки, що нашъ Иванъ ажъ за боки брався ѣтъ реготу.

— Куме — говоривъ онъ до Протца — та я зъ роду вѣкоу не на смѣявся такъ нѣколи и не чувъ такихъ красныхъ рѣчей, якъ нынѣ!

— А казалисьте, що книжки то фабульство.

— Нѣ, вже не скажу того. Таке то мале, а цѣкаве. Такъ кобы грошѣ, заразъ-бымъ купивъ для мого Михайла, най-бы въ голосъ читавъ.

— На книжку грошей не багато треба. Ось, одна така маленька книжочка коштує тѣлько 3 кр., а кѣлько хорошихъ рѣчей вычитати тамъ можна...

Довго єще говорили Иванъ и Проць зѣ собою. Конецъ кѣнцемъ Иванъ вернувъ до свого села, до мѣста не ишовъ, а мѣсто соли принѣсь до дому — чѣтыри книжочки миссійнѣ. Оѣ того часу мало коли заглядавъ ѣнъ до мѣста, а нѣколи въ день свѣтый; за те передъ и по вечерни збиралося у него доволъ народа, а Михась, єго сынокъ, читавъ складно прехорошѣ книжочки. Нынѣ Иванъ пренумерує и Посланника, а коли свѣже число прѣйде зъ почты, кѣдає незнати яку роботу, кличе Михася, и каже собѣ перше читати: „Кормъ духовный“. Решту ѣткладає на недѣлю.

Дай Боже, щѣбъ слѣдами єго пѣйшли всѣ, котрѣ до теперъ не у-

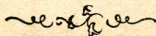
ПѢСНЬ ПОХОРОННА.

Мы вже твоє тѣло до землѣ зложили,
А днесь ты прощаємъ на краю могилы
А душа твоя въ всесвѣты
Пѣйшла съ Богомъ ся злучити,
Судъ Ёго пріймити.

А Тебе благаємъ о Боже єдиный!
Ты серцемъ отцѣвскимъ прости му
[ѣй) провины,
Най Тя въ небѣ величає,
Со святыми прославляє,
За нами благає!

Мыжъ всѣ христіане бачимо се нынѣ,
Що мы лишъ прѣхожѣ на сей слезѣ
[долинѣ,
Тожъ на смерть не забуваймо,
О дню суда памятаймо,
За грѣхи ся каймо!

І. Я. Луцкѣ.

Пѣснь похоронна.

Поважно. *cresc.*

С. А. *p* Мы вже тво-є тѣ — ло до землѣ зло жи.

Т. Б. И днесъ ты пра-ща — емъ на краю мо — ги.

f Но ду-ша тво- — я въ все-свѣ-ты пої-шла съ

ся злу-чи-ти, судъ Е — го прій — ми — ти

Надъ МОГИЛОЮ.

Треба-бы мати серце вже не людске, а камѣнне, щобы, станувши надъ свѣжо выкопаною могилою, въ котру за хвилю зложать чієсь тѣло бездушне, не прослезитися и не почути въ серцю якогось ляку и суму разомъ. Жадна проповѣдь, жадна книжка не промовить до серця нашого такъ, якъ промавляє „гробъ отверсть“—свѣжа могила. Она наводить намъ рѣжнѣ гадки: и память дорогихъ намъ осѣбъ, котрѣ съ нами жили, веселилися, а нынѣ такожь вже спочивають въ гробѣ, и кличе немовъ до насъ: „въ нѣдрѣ земнѣмъ єсть мѣсце и для тебе“; лагодись, „ибо не вѣси дня нѣ часа“! Може за лѣтъ пятьдесятъ, може за десять, може за пять, може за рѣкъ, може за пѣвъ, може за мѣсяць, може за тыждень; може за день, може за годину, може въ тѣй хвили! И надъ твоимъ гробомъ стане священникъ и надъ тобою заспѣває народъ: „Земле! зинувши прий-

ми отъ тебе созданное рукою Божіею тѣло... прійми сіе яко свое..." та тогда тобѣ все одно вже буде. О тѣло дбати не будешь бѣльше; а душа твоя зачне инше житье! Яке? поспытай самъ себе. Неразъ говоришь може самъ: кто знае, що чоловіка жде по смерти? Нѣ! слово твое не правдиве; каждый повиненъ знати, що его чекае. Совѣсть власна скаже тобѣ, цѣле житье твое, твои гадки, слова, дѣла твои вже тутъ тобѣ скажутъ, якій судъ приймешь зъ руки божой. Господь Богъ сотворивши тебе, не пустивъ тя самого, щобысь блукавъ свѣтомъ не знаючи дороги, котрою бысь дѣйшовъ до неба. Яко Богъ и Господь твоѣй назначивъ тобѣ дорогу заповѣдей своихъ, выписавъ тобѣ заповѣди въ серцю, давъ совѣсть, котра повтарае ихъ при кождѣмъ дѣлѣ твоємъ; яко Отець милосердный давъ проводиря и опѣкуна—св. Церковь, а заблудшому давъ способность повернути на дорогу спасенія черезъ Тайну покаянія. Онъ давъ тобѣ примѣръ, якъ жити маешь,

а взоромъ тымъ бувъ Сынъ Ёго
 єдинородный, були тысячѣ святыхъ
 Ёго угодникѣвъ. Каждый зъ насъ
 знае, якъ мае жити, щобы колись
 не лякаться Божого гнѣву, але чи
 жиє такъ? Стережись грѣха тяжкого,
 а колись не улякнешся суда божого
 и хотяй прійде тобѣ покутувати за
 грѣхи поменшї, половину мукъ осо-
 лодить надѣя, що муки тотї не вѣ-
 чнї, а дочаснї. Стережись грѣха
 тяжкого, кличе до тебе отворена
 могила! чи стережешь ся ёго? По-
 кинь все, що тобѣ перешкодою єсть
 до житя невинного, покинь, бо до
 гробу не заберешь того, а то що
 заберешь, нужденнї тотї чєтыри до-
 ски и смертне покрывало, все то
 збутвѣе вразъ съ твоимъ тѣломъ! Чи
 памятаєшь на тоє? И прїятелѣ, що
 теперъ тобѣ схлѣбляють и ведуть
 тя на бездороже, и мамона всяка,
 той грѣшъ мизерный, котрый ты
 однакъ цѣнишь може выше надъ
 спасенїє. власне, все то лишится;
 прїятелѣ грошемъ ся подѣлять и
 еще клясти будуть, щось лишивъ
 мало, а ты „отщитишь душу

свою“. Тому то, кѣлько разѣвъ станешь надъ гробомъ свѣжимъ, або идешь по при кладбище, послухай, що за голосъ озвеса въ серцю твоимъ, а почувешъ певно тѣ слова; „стережи ся грѣха тяжкого!“ Стережи ся, бо инакше жде тебе кара вѣчна, муки безграничнѣ, якихъ око не бачило, ухо не чуло, розумъ не пѣйме! Пекло! досыть вымовити то-то слово; пекло вѣчне и то для мене! морозъ по костяхъ иде на ту згадку. О, тому еще разъ: Стережи ся грѣха смертельного, тяжкого! Чи тѣлько тяжкого? О тѣмъ напишу въ слѣдуючѣй книжочцѣ.

Одно лишь мене потѣшае.

Въ однѣмъ нѣмецкѣмъ мѣстечку померло майже въ однѣмъ тыжни двое людей, чоловѣкъ и жѣнка. Бѣдаки не лишили по собѣ нѣчо крѣмъ семера дѣтей, зъ котрыхъ найстарше

мало лѣтъ девять, а наймолодше пѣвтора року. При похоронѣ, станувши надъ отвертою могилою, зѣбравъ мѣсцевый парохъ всѣ тотѣ дѣти и промовивъ до своихъ парафіянъ, зачинаючи свою промову словами: „кто одно зъ тыхъ малыхъ прійме, мене (Іисуса Христа) прійме!“ Трогательна бесѣда зворушила всѣхъ до слезъ; знайшлися добрі люди, котрі порозбирали сироты и прибрали ихъ за свои. Наймолодшу, пѣвторарѣчну дѣвчину взяли одні дуже честні люди и тримали еи черезъ ѣсьмнайцять лѣтъ. Наразъ померъ єѣ опѣкунъ а вскорѣ потому занедужала небезпечно и его жѣнка, а прибрана матѣрь сироты. Парохъ, той самъ, котрый хоронивъ еще родичей згаданныхъ сирѣтъ, посѣщавъ часто слабу и разъ спытавъ єю, чи не лякає ся суда божого.

Отче! — ѣтповѣла слаба — цѣле житѣ старалася я жити честно, дѣти мои виховала я по христіянски, не опустила я нѣколи Службы божой и молитвы, сповѣдала ся кѣлькакратъ до року, стереглася

грѣха и образы божои, а все таки, коли подумаю, що треба здати рахунокъ зъ цѣлого сѣмдесятилѣтнего житя, зъ всѣхъ гадокъ, слѣвъ и дѣлъ, страхъ чересмѣрный переймае мене, и бою ся станути передъ судією моимъ. Одно мене лишь потѣшае: на-коли гляну на тоту сироту, котру пригорнула я до себе, сейчасъ чую въ серцю голосъ: „кто пріиме одно зъ тыхъ малыхъ, мене пріиме“. Въ тѣмъ и цѣла моя надѣя; я приняла сироту, коли тота знайшла ся безъ опѣки, а чей Христосъ пріиме мене, коли сама, одинока стану на там-тѣмъ свѣтѣ. Ёслибъ не тота потѣха, я на гадку суду божого попалабымъ въ розпуку. Жѣнка тота по кѣлькохъ дняхъ померла. Надъ могилою, по при рѣдныхъ дѣтяхъ станула и прибрана сирота; плакали дѣти, но она наибѣльше побивалася; тяжко ѣй було попращати тоту, котра була для неи другою матерію.

Примѣръ сей чи не промовить до серця твого, дорогій читателю? „Щожъ зробивъ я — поспытай самъ себе — що промовилобы за мною“

въ день суда? Чи накормивъ я
голодного, чи напоивъ жаждучого,
чи посѣтивъ слабого, потѣшивъ не-
щастного, притуливъ сироту. Що
зробивъ я, щобы въ годинѣ смерти
мѣгъ я сказати: „Одно лишь мене
потѣшає!“ Подумай о тѣмъ!

РОБЛЮ ТАКЪ ЯКЪ ОТЕЦЪ.

Великою потѣхою для родичей
мати добрі дѣти и бачити, що сту-
пають они дорогою чесноти и бере-
жутся грѣха. Но щожъ може бути
горестнѣйшого, якъ наколи родичѣ
неразъ мусять дивитися, що дитина
ихъ, до теперъ побожна и честна,
наразъ починає ся псовати и забув-
ши на совѣсть и душу, вступає на
широку дорогу, ведучу до вѣчної
погибели! Въ однѣй годинѣ наибѣль-
шимъ щастьемъ родичей було се,
що найстаршого сына можна було

поставити за взѣръ чесноти и страху божого. Лѣта дитинячѣ перейшовъ ѡнъ якъ найкрасше, та покѡнчивши школы, ставъ помалу озябати въ сповненю обовязкѡвъ, занедбувавъ церковь и молитву, забувавъ о сповѣди; мало помало ставъ вдавати ся въ лихѣ товариства, котрѣ вели го на такъ принадну молодымъ людямъ, но убѣйчу дорогу розпусты. Не одну слезу пролила матѣрь, ажъ разъ при отцѣви стала лагѡдно упоминати сына, чому забуває на обовязки взглядомъ Бога, и не ходить анѣ до св. сповѣди, анѣ до церкви.

— Щожъ хочете ѡтъ мене — ѡтповѣвъ молодець — я роблю такъ, якъ отецъ мѡй робить. Прецѣнь отецъ такожь рѣдко ходить до церкви, не сповѣдаєся и не молить, а принаймѣй я того не бачивъ; для чогожь я маю инакше робити? А що теперъ хочу трохи ужити свѣта, то не дивниця, тажь и отецъ неразъ оповѣдавъ, що за молоду любивъ забавити ся, чомужь бы я не мавъ того робити?

Слова тотѣ громомъ ударили въ

отця, а були они правдиві! Онъ хотѣвъ, щобы сынъ ишовъ дорогою правды и заповѣдей божихъ, а самъ забувавъ на ту дорогу; хотѣвъ, щобы сынъ берѣгся злыхъ товариствъ, а самъ оповѣдавъ о гулящомъ своимъ житю. А примѣръ заразливый, и тутъ самъ отецъ бувъ по части причиною зѣпсутя для власного сына. Но отецъ той умѣвъ зло направити. Другого для вразъ съ жѣнкою приступивъ до св. сповѣди, кожного дня съ дѣтьми и челядею ѡтмовлявъ вспѣльну молитву, не опускавъ дому божого, хранивъ закопъ Бго. И примѣромъ тымъ оживленный сынъ его, вернувъ на дорогу житя побожного, покайся и ставъ знову такимъ, якимъ бувъ перше.

О! кобы всѣ родичѣ могли о собѣ сказати, що житье ихъ не єсть для рѣднихъ дѣтей школою зѣпсутя! Менше грѣху булобы на свѣтѣ!

Для старыхъ и молодыхъ.

Подавъ о. Ѳ. Минчакевичъ.

Богъ мене все видитъ, а чи виджу я Бго?

Св. Салезій каже: „Грѣхъ ослабляє далеко бѣльше волю чловѣка, якъ затемнює розумъ“ и доказує то примѣрами старыхъ філѣозофѣвъ, котрѣ часто майже христіянськѣ понятія о Бозѣ заявляють, но послѣдовати въ житю науцѣ тѣй не мають силы.

Не позволяй душѣ непотребными и суєтными гадками забавлятися, если-бо къ тому навикнешь, захочешь и шкодливими дѣлами бавитися

Елеонора, архієнягиня Австріи, що вечера довго молилася за добродѣвѣвъ своихъ; на першѣмъ мѣсци ставила пѣдданныхъ власныхъ, понеже тѣ, якъ казала, живлять мя працею рукъ своихъ.

Дорога до раю не веде черезъ рай.

Кто встыдаєся виявити чловѣку свои грѣхи, а не встыдаєся въ присутности божѣй ихъ поповняти, той въ послѣднѣмъ дню въ присутности не одного або двоихъ людей, но въ присутности цѣлого свѣта выклятый буде.

Св. Іоанъ Златоустый.

На докучливѣ обмовы подає слуга Божій Віанне такое средство: позволь лю-

демъ выговорится, якъ выговорятся, то перестануть.

Св. Григорій видитъ рѣжницу межи духовными и свѣтскими розкошами въ тѣмъ, що земскій возжеланный суть передъ ихъ заспокоєньемъ, по заспокоєню же родять обридженъе; духовнѣи розкоши однакожь возбуждаютъ неохоту, закимъ чоловікъ ихъ доступить, но колы стали ся нашимъ удѣломъ, втогда чистой радости буваютьъ причиною

Св. Альфонсъ каже: „Святѣи мало говорятъ, много дѣлають, все терпятъ“.

Высокіи горы хотѣи бѣльше освѣченѣи сонцемъ, зѣстають неуроджайнѣи. Лучѣи ѡгрѣвають и уплодняють долины. Такъ и лучѣи ласки Божіи освѣщаютъ покрѣпленнѣи а въ тѣмѣ лишаютъ гордыхъ.

Св. Августинъ повѣдає: „Скажи о вѣчности що хочешь, а все за мало буде, що скажешь“.

Ч. 1019.

Позваляє ся печатати.
Сильвестеръ
Митрополитъ.

НАКАНДАРЬ ПОСАНИНКА

на 1884. въ вышедшемъ и издана въ
кроме въ календаре, тоною устан
и въ издании, съ дурно:

I. Стан: 1884. До 1884. До 1884.
Пожалее (въ устья вьрды); Ныня вьрды;
Можетъ вьрды; Подъ вьрды; Са-
въ можеть; До 1884. Дьр пь-
они матерн.

II. Въ 1884. 1884. 1884. 1884.
Дантотъ (въ 1884. 1884. 1884. 1884.)
сдотъ. Рукъ. Сдотъ. 1884. 1884. 1884.
жита о. 1884.

III. Въ 1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.

IV. Въ 1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.

V. Въ 1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.
1884. 1884. 1884. 1884.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАНИКА“

на рѣкъ 1894. вже выпечатанный и мѣститъ кромѣ части календарской, точного устава и части інформаційной, слѣдующе:

- I. Стихи: Рѣкъ 1894; До гѣръ; До згоды; Покаянье (зъ устъ народа); Наша вѣра; Молитва инокинѣ; Пѣдъ крестомъ; Сила молитвы; До рѣдныхъ нивъ; Двѣ пѣсни матери.
- II. Часть релігійно - поучаюча: Св. Іоаннъ Златоустый (съ образкомъ); Димитрієва субота; Рускій Служебницѣ; Где-що зъ жита о. Боска.
- III. Часть: повѣсти и оповѣданя: Свята вечера; Зъ давной бувальщины; Зъ чужихъ - далекихъ краѣвъ; Шмугла Дерешкѣра и село Дрантигузы; Не жартуй съ сердцемъ, комедія въ 1 актѣ.
- IV. Часть забавна: Пригода Ивана Великого; Гѣрькій смѣхъ и сумна правда; Загадки нового іатунку; Фрашки и небылицѣ; Смѣхъ и правда.
- V. Часть: Всячина господарска; Инсераты.

Само вже содержанье говоритъ про вартѣсть сего календаря. Цѣна 35 кр. вразъ съ пересылкою почтовою. Кто бере 10 примѣрникѣвъ, получитъ одинъ даромъ. Просимо о численнѣй замовленя пѣдъ адресою: Редакція „Посланника“, Лапшинъ, п. Бережаны.

Звертаємо увагу на послѣдню сторону!

Число 11.

1893.

Цѣна 3 кр.

Книжочка МИССИЙНА

Выходить каждого мѣсяця.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.

Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Отъ хаты до хаты. Зъ рукъ до рукъ.

Число 11. 1893. Цена 3 руб. Запрещено продавать на постороннюю сторону!

КНИЖКА

МНЕСИНА

ВЫХОДИТЬ КАЖДОГО МЕСЯЦА

Издательство свящ. Л. Джугашвили
в издательстве "Посланник"
в "Книжном магазине"
в Лавине под редакцией

РЕДАКЦИЯ

За доставку А. Прокотова
1893.

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ. ЗА РАБОТОЮ ДО РАБОТЫ.

Книжочка

МИССИЙНА.

Число одинайцате.

Издатель Свящ. Л. Джулынскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Св. Апостолъ Андрей.

Святой Боже!

Святой Боже! всемогучій,
Сей молитвы кѣрный гласъ,
По пѣдъ хмары ажъ плывучій
Прійми и помилуй насъ!

Святой крѣпкій, необнятый,
Въ кождѣй хвили, въ кождый часъ
Не щади намъ благодати,
Скрѣпи и помилуй насъ!

О безсмертный, Твои дѣти
Молятъ щиро, Ты всѣмъ вразъ
Дай безсмертно въ небѣ жити
И помилуй, Отче, насъ!

І. Я. Луцкѣ.

СВЯТЫЙ АПОСТОЛЪ АНДРЕЙ „Первозванный“.

Святой Апостолъ Андрей, рѣд-
ный братъ св. апостола Петра, по-
ходивъ зъ мѣста Виѳсаиды, при озе-
рѣ Генезаретскѣмъ въ Галилеи и
бывъ сыномъ рыбака Іоны. Коли св.
Іоаннъ Креститель почавъ научати
на пустынѣ при березѣ Іордана, св.
Андрей бывъ першимъ его ученикомъ;
ѡнъ бывъ при св. Іоаннѣ и тогды,
коли той всказуючи на Іисуса, ска-
завъ: „Се агнецъ Божій!“ Такъ якъ
ѡнъ первый пѡйшовъ за Спасителемъ,
а ѡттакъ и первого его І. Христосъ
позвавъ на своего ученика, для того
называе его св. Церковь Первозван-
нымъ. Проповѣдавъ Христа въ мно-
гихъ краяхъ пѡвнѣчно-западныхъ, пе-
рейшовъ Виѳанію, Тракію, Македо-
нію, Ѳесалію и Иллирію. Въ мѣстѣ
Сіонѣ надъ Чорнымъ моремъ напа-
ли на него погане и жида; били, зне-
важали, выбивали зубы и пальцѣ и
пѡвмертвого кинули за мѣсто, но
Іисусъ Христосъ явился св. Андре-

єви и исцѣливъ єго. Пѣзнѣйше пустився ѡнъ въ стороны нынѣшного Царгорода, и зъ ѡтси, пѣсля народнаго преданія мавъ зайти ажъ на Русь, т. є. до гѣръ кїевскихъ. Выйшовши на горы, застромивъ на нихъ крестъ и сказавъ до своихъ ученикѣвъ: „Видите вы тѣ горы? Вѣруйте менѣ, що на нихъ засїєе благодать Божая и ту буде колись велике мѣсто, въ котрѣмъ Господь здвигне много святынь и просвѣтитъ всю тую землю св. Крещенїемъ“. Пророчество тоє сповнилось. Потому пѣйшовъ св. Андрей до мѣста Патри въ Греціи, где єго намѣстникъ Егеать на укоснѣмъ крестѣ казавъ распяти. Висячи на крестѣ, проповѣдавъ еще два дни изъ креста, а коли душа розсталась съ тѣломъ, окружила крестъ така свѣтлѣсть, що нѣкто не мѣгъ дивитись. Дѣялось тоє 70-го року. Мощи св. Андрея перенесено за царя Констанція 355 р. до Царгорода и похоронено въ церквѣ св. Апостолѣвъ. Въ р. 1208 перенесено ихъ до мѣста Амафи въ Италїи, где до нынѣ почивають;

честна голова его находится въ Римѣ, а крестъ его дѣстався 1250 р. до монастыря св. Віктора, коло мѣста Марсиліи въ Франціи. Понеже св. Андрей бувъ першимъ проповѣдникомъ на Руси, длятого Русь почитаетъ его своимъ Апостоломъ.

О христіянскихъ привѣтахъ.

III.

Христосъ посредѣ насъ! — Есть и будетъ!

Коли священникъ на Литургіи (на маломъ входѣ) дае людямъ Евангеліе, а по Вечерни св. крестъ цѣловати, або коли на Утрени людей мируе, т. е. благословеннымъ елеємъ помазуе, поздравляе онъ каждого вѣрнаго словами: „Христосъ посредѣ насъ!“ На тое ѡтповѣдаемъ: „Есть и будетъ!“ Сей христіанскій привѣтъ основуеся на выраженіи запевненію Спасителя: „Идѣже есте два, или тріе собрани въ имя мое, ту есмь посредѣ ихъ“ (Матѣ. XVIII. 20). Иисусъ

Христосъ захвалюе тыми словами
вспѣльне и всенародне богослуженье
и общее зѣбранимъ въ церквѣ
вѣрнымъ такъ свое присутствіе, якъ
и выслуханье ихъ прошеній, отвѣтно
до слѣвъ: „Аминь глаголю вамъ,
яко елика аще чесо просите
отъ Отца въ имя мое, дастъ
вамъ“ (Іоан. XVI. 23). И для чогожь
то такъ Іисусъ Христосъ зарядивъ?

Господь Богъ есть всюды при-
томный, протое мы можемъ на ко-
ждѣмъ мѣстци, особенно же на са-
мотѣ, где ничъ не розрываетъ мыслей
нашихъ, до Бога молитися въ тай-
нѣ, а Отецъ нашъ небесный, видячи
въ тайнѣ, воздастъ намъ на явѣ.
(Матѣ. VI. 6). Но далеко выше до-
стоинство и бѣльшу силу має мо-
литва вспѣльна, т. е. коли собираемся
разомъ въ церквѣ на богослуженье.
Всенародне богослуженье насампе-
редъ ѡтдае бѣльшу славу Господу
Богу, а потому возбуждае и пѣд-
держуе въ насъ чувства побожно-
сти и духа братной любви. Поглядѣ
на многихъ зѣбранныхъ, на те щѣ-
бы ѡтдати поклонъ Всевышнему, по-

рываетъ сердце даже холодныхъ и рѣвнодушныхъ до горячей молитвы. Люде на свѣтѣ розличуются звичайно мѣжь собою вѣкомъ, станомъ, честію и майномъ; въ церквѣ же передъ Богомъ всѣ они рѣвнѣ; всѣ являются яко немощнѣ и зависимѣ, котрѣ потребуютъ помочи божои; всѣ яко грѣшнѣ, котрѣ глядають благодати и милосердія; всѣ они являются тутъ яко дѣти одного Отца небесного и яко братья межи собою; священникъ и народъ въ часѣ богослуженія то одно сердце, одна душа, соединенѣ однимъ духомъ, въ однѣй цѣли, одною вѣрою, въ однѣй любви Господа нашего Іисуса Христа. И щожъ може бути Богу милѣйше надъ таку єднѣсть и любовь? Якже не мали-бы милѣ бути Богу и Нимъ выслуханѣ прошенія вѣрныхъ, якѣ они заносять въ имени Іисуса Христа, т. є. въ Ёго духу, пѣсля Ёго науки и примѣру: съ довѣріємъ, смиреніємъ и преданіємъ на волю Божу!

Истинно тогда есть Христосъ Господь посредѣ насъ, а щобы Онъ перебувавъ съ нами по всѣ дни, якъ

то общѣваявъ Апостоламъ: „Се азъ съ вами есмь въ вся дни до скончанія вѣка“ (Матѣ. XXVIII. 20), просѣмъ Его о тоѣ вспѣльно, т. е. зѣйшовшиися на богослуженье, не ѡтмавляймо кождый зъ осѣбна молитву по тихо, але берѣмъ участь въ пѣнію и единомушно ѡтповѣдаймо на возванье священника всѣ разомъ: Господи помилуй! Подай Господи! Тебѣ Господи! Аминь! а така вспѣльна молитва выеднаѣ намъ по при инній благодати и тую, що Христосъ Господь буде съ нами, а мы въ Немъ, отвѣтно до Его слѣвъ: „Будѣте въ мнѣ и азъ въ васъ; якоже розга (галузь) не можетъ плода сотворити, аще не будетъ на лозѣ, тако и вы, аще въ мнѣ не пребудете“ (Іоан. XV. 4.) Маючи же Іисуса Христа на престолѣ сердцеъ нашихъ, уникаймо старанно грѣхѣвъ, которіи престолъ божій въ душѣ нашѣй плямать, або и съ всемо нищать, а натомисть честнотами, якобы чистымъ золотомъ приукрашаймо святыню нашої души.

И. А. Г.

Надъ могилою.

II.

„Кобы не до пекла, то найголовнѣйше“ — говорить собѣ не одинъ, коли при грѣхахъ повседневныхъ совѣсть згадае ему о чистилищи. „Кобы не до пекла!“ — говоримо собѣ въ такѣмъ случаю и зновъ пьемо мовъ воду грѣхи поменшій, не числячися съ тымъ, що и якъ прійдеся за нихъ ѳтплатити справедливости божѣй. Правда, много сказано есть въ словахъ тыхъ: „кобы не до пекла“, але чи все? Нѣколи!

Смѣло сказати можна, що чоловікъ, котрый стережеся справдѣ грѣха тяжкого, но не стережеся грѣхѣвъ повседневныхъ, поповняе ихъ безъ упрекѣвъ, або мимо упрекѣвъ совѣсти, есть на дорозѣ дуже ховскій. Безперечно, що міліоны грѣхѣвъ повседневныхъ разомъ взяті не вирѣвнають одному грѣхови тяжкому; но есть рѣчею певною, що суть они манѣвцями, зъ котрыхъ звичайно сходится на дорогу грѣха тяжкого. Чо-

ловѣкъ, котрый стережеся грѣхѡвъ тяжкихъ, а съ розмысломъ поповняе повседневнѣй, подѡбный до чоловѣка, котрый сказавъ собѣ такъ: Упитись не упю, але трункомъ не погорджу, буду бачивъ, що менѣ зачинае шкодити, перестану пити“. И дѣйстно, одна и трета и пята чарка не повадила ему, смѣло бере онъ за шесту, упевняючи себе, що и та ему не пошкодить, тымъ часомъ нещастье хоче, та шеста мала въ собѣ щось такого, що нашого „осторожного“ упоила цѣлкомъ. Такъ само съ грѣхами повседневными. Въ неоднѡмъ зъ нихъ границя переходова до грѣха тяжкого такъ мала, такъ незнатна, що самъ не знаєшь коли зъ грѣха повседневного зробився тяжкѣй. Ты научився говорити неправду, въ малихъ рѣчахъ уходитъ оно и не зважаєшь, що се грѣхъ повседневный, що бѡльше говоришь собѣ: „Е, то тѡлько малый грѣхъ, то можна, кобы не великѣй, „кобы не до пекла!“ Тымчасомъ въ важнѡй рѣчи поспыталибы тебе о щось, ты держачись того, що збрехати то мала

рѣчь, минувесься съ правдою и самъ не знаєшь, якъ и куда зайшовъ на дорогу грѣха тяжкого а тогды вже пропало твоє: „Кобы не до пекла“.

Дѣвчата мѣжь собою тихцемъ щось одна скаже на другу; „та що, така обмова, то рѣчь мала, то грѣхъ повседневный, малый, и буде справдѣ за него кара, але така кара, то марниця, отъ: „кобы не до пекла.“ Ажъ тутъ при спосѣбности такъ зъ навички скажешъ часами одно слово о ближнимъ твоимъ, одно однѣсенъке, а тымъ однимъ пошкодишь славу его и доброму имени, однимъ словомъ убьєшь добрый о нѣмъ о судъ у другихъ, але убьєшь и душу власну, бо обмова въ важнѣйшихъ рѣчахъ єсть грѣхомъ тяжкимъ, и знову вступивъ ты на дорогу, котра просто веде до пекла. А наколибъ ты не научився брехати въ дрѣбныхъ рѣчахъ; наколибъ ты не обмавляла въ марницяхъ другихъ, наколибъ вы памятали, що зъ малыхъ початкѣвъ великѣ кѣнцѣ, зъ малого жерела широка рѣка, зъ грѣхѣвъ повсєдневнихъ дорога до тяж-

кихъ, то певно булибъ вы не втра-
тили невинности своєї, певно не зай-
шлибы вы на стежку, ведучу въ по-
гибель вѣчну.

Дивись на тѣ могилы, що до ко-
ла тебе; одні зъ нихъ мѣстятъ тѣ-
ла тыхъ, котрыхъ жде надгорода
вѣчна, але може бѣльше такихъ, ко-
трымъ припавъ огонь вѣчный. Не
одинъ зъ тыхъ послѣднихъ стерѣг-
ся грѣха тяжкого, не одинъ разъ
казавъ собѣ: „Кобы не до пекла“,
але за то нѣчимъ були для него грѣ-
хи повседневні. А нынѣ де онъ?
Въ пеклѣ! И може грѣхи повседне-
вні завели го тамъ! Нѣколи! Богъ
грѣхѣвъ повседневныхъ не карає пе-
кломъ. Але то завело его до пекла,
що зъ грѣха повседневного зѣйшовъ
на грѣхъ тяжкій, бавився огнемъ,
ажъ ся попѣкъ, не умѣючи плавати
купався на глибокомъ, ажъ попавъ
въ безодню, лѣтавъ якъ мотыль ко-
ло свѣтла, ажъ упавъ въ него и по-
гибъ марно.

Тому то, коли станешъ надъ мо-
гилою и сумна гадка будучности
перейме твою душу, если улякнешъ

ся того, що буде по за тою могилою и рѣшишь змѣнити житье твое, то не постановляй собѣ стеречи ся грѣха лишень тяжкого! Памятай на то, що стеречись грѣха тяжкого, а безнастанно поповняти грѣхи повседневнѣй, то решетомъ воду мѣряти, бо чи скорше чи пѣзнѣйше грѣхи повседневнѣй заведуть тебе на дорогу грѣхѣвъ тяжкихъ.

Але припустѣмъ, що удала ся тобѣ штука. Ты кѣнчишь житье твое и стаєшь на судъ божій безъ грѣха тяжкого, но обремененый грѣхами повседневыми. Знаєшь, якою стане душа твоя передъ судомъ? Ото повна нечистосты, струпѣвъ и проказы, а сказано, що ничъ нечистого не вѣйде до царства небесного. Душа твоя мусить перше вылѣчитись, а лѣчити єю буде не що иншого, а сила огня, а огонь пожерающій, а муки, цѣлкомъ тѣ самѣ, що муки пекельнѣй. Ось се чистилице, котрого не боишься ты, про котре не дбаєшь, дбаючи о се, щобысь тѣлько не попавъ въ огонь вѣчный, „кобы тѣлько не до пекла!“

Пôсля науки Отцѣвъ святыхъ, чистилице рôжнится ôтъ пекла лишь тымъ, що муки першого суть дочаснѣй а муки пекольнѣй вѣчнѣй. А всежь таки, кто зъ насъ знае, скôлько лѣтъ, скôлько вѣкôвъ прійдется дожидати кôнца кары въ чистилицѣхъ?

Кто зъ насъ спокôйно може подумити о тяжкихъ его мукахъ? Брате любый, сестро дорога! пишучи слова тотѣй я трясусь цѣлый, сама згадка на огонь сей, розумомъ непонятный а страшный, огонь, що мѣстити въ собѣ буде всѣ муки найтяжшѣй, згадка о тôмъ каже менѣ звернутись до милосердія божого съ просьбою, щобы оно вже теперь устерегло мене передъ розпущою! Де силы найдется въ насъ знести тѣ кары, тѣ муки вже не пекла, а чистилицы? Одна година горячки доводитъ насъ до того, що просимо Бога о смерть, а тамъ не горячка, а огонь, огонь живой, неустающій, не годину, а лѣта, може вѣки цѣлѣй? И то за що? За то, що тутъ не стерѣгъ ся я того, чого такъ легко

устеречи ся було можна; не стерѣтъ ся брехнѣ, обмовы, ошчирства, крадѣжи, лѣнивства, надмѣру въ ѣдѣ, гордости, злости, зависти и то въ рѣчахъ дрѣбныхъ, невеличкихъ. Устеречи ся того було такъ легко; но я не дбавъ за се, я дбавъ за то; „кобы не до пекла,“ а тутъ дѣставъ ся я въ мѣсце не меншой кары, та лишъ осталась менѣ надѣя, що кара та скѣнчится. Я назначеный до славы вѣчной, нынѣ такъ далеко еще ѣтъ неи; я, щомъ моривъ неразъ тѣло передъ нечистотою, кусавъ языкъ до крови, щобы мовою не согрѣшити тяжко, я, щомъ умѣвъ панувати надъ собою въ рѣчахъ великихъ, я, щомъ поборовъ свѣтъ и тѣло и дѣвола — я не устерѣгся блудѣвъ малыхъ, котрыхъ устеречи ся було менѣ такъ легко!

Надъ могилою брате и сестро дорога, надъ могилою перечитай собѣ слова тотѣ, поглянь по могилахъ тыхъ, а они бѣльше тобѣ скажуть, поспытай сорця свого, а оно доповѣсть решту. А въ кѣнци глянь на розпятого, и подумай о хвидѣ, коли

по за могилою прійде передъ судъ
Его стати. И тогда скажи собѣ и
запиши въ серцю и въ гадцѣ и въ
кождомъ словѣ, и каждымъ кроцѣ
то одно и неизмѣнно: „кобы не до
пекла! кобы не до чистилища! ко-
бы впрость до неба!“

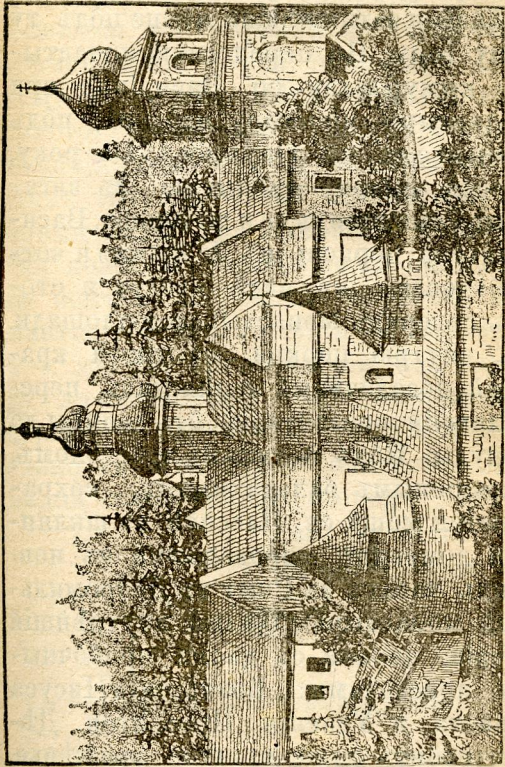
І. Я. Л.

Монастырь оо. Василіянъ въ Добромили.

Въ гористой та лѣсовоѣ окрестности, о четверть милѣ отъ мѣста Добромиля, лежитъ подъ горою монастырь оо. Василіянъ съ церквою и съ краснымъ видомъ на сусѣднѣй доокрестнѣй горы съ долинами. Приближающіеся до мѣста Добромиля съ котреи будь стороны, впадаютъ въ око обѣ оказали банѣ, одна на церквѣ, друга на звѣнници, позякъ возносятся высоко въ гору по надъ другими монастырскими будынками. Монастырь съ церквою окружаютъ высокіе горы, поросліе бучиною та соснами. На одной стрѣмкой горѣ,

де гнѣздились пѣсля народнаго переказу орлы, стоявъ въ старинѣ величавый укрѣпленный замокъ, въ котрѣмъ мешкала заможна родина Гербуртѣвъ. Въ замку остались съ часами руины; ще теперъ можна бачити лише порозкидванѣ румовиска, порослѣ корчами та хоптою, съ деякими по надъ землю высторчаючими грубыми мурами. На другѣй, супротивъ замку положеной горѣ, побудовано около 1600 року монастырь съ невеликою деревяною церквою пѣдъ возваньемъ св. Пророка Іліи для оо. Василянѣ, котрѣ укрываючись передъ нападами Татарскими, зайшли въ тѣ самотнѣ, гористѣ стороны. Незадовго на давъ Іоаннъ Гербуртъ осѣвшииъ ту оо. Василянамъ грамотою въ 163 року просторый кусникъ поля, притыкаючѣй до монастыря, по вѣчнѣ часы, и на тѣмъ поли выбудовали оо. Василяне другу невелику деревяну церковь пѣдъ возваньемъ св. Отца Николая Довгѣ лѣта стоявъ побудованный монастырь съ церквами на верху сказаной горы. Наколи стужа съ остры-

Монастырь оо. Василянъ въ Добромили.

ми вѣтрами дуже докучали оо. Васи́ліянамъ, порѣшили они перенести монастырь зъ верха гори на догôднѣйше и затишнѣйше мѣсце пôдъ ту саму гору. По перенесеню монастыря, вымуровали оо. Васи́ліяне при монастырѣ простору церковь, пôдъ вôзваньемъ св. Онуфрія 1710. року, опôсля високу звôнницю съ зига-ромъ, якъ стоить се и до теперь. Васи́ліяньска церковь въ Добромили есть побудована въ видѣ креста и стоить посередъ монастырской площади. Въ внутрю церкви мѣстится кра-сный позолоченый иконостасъ, пере-дѣляючій презвитерію ôтъ долины до копулы. Пôдъ великимъ престоломъ, украшенымъ бальдахимомъ, сохра-няются мощи св. Пассива въ шклян-нôй домовинѣ, спровадженъ въ нов-шихъ часахъ зъ Риму въ Добромиль-скій монастырь. Цѣлый внутрѣйшій устрôй церкви съ двома прибочны-ми престолами: Вознесенія Іисуса Христа, и Успенія Пресвятои Дѣ-вы, робить дуже пріятне вражѣнье, нѣтъ-бо тамъ жадной пересады, ко-жда рѣчь мѣстится на ôтповѣднôмъ

мѣстци. Въ монастырѣ Добромильскѣмъ основано 1693 р. новиціятъ для Василянъ, де клирики упражняются въ наукахъ на будущихъ еромонахѣвъ и сей новиціятъ есть тамъ до теперъ. Пѣсля занятія згаданого монастыря реформоваными Василянми, перестроено при бѣльшихъ трудахъ цѣлый монастырь на новый ладъ. Упорядковано монашескѣй келіи, зъ давнѣйшихъ складѣвъ на всячину пороблено науковѣ комнаты, составлено двѣ новѣ каплицѣ, и т. др. На припирающѣй ѣтъ заходу до монастыря горѣ, засажденѣй деревьями, пороблено стежки, и зроблено зъ сего красного мѣстця монашѣй клявзуровый огородъ.

Вас. Чернецкѣй,
зъ Сѣльця-белзкого.

Розмова для всѣхъ цѣкава.

Петро, зажиточный господарь одного подѣльскаго села не мавъ щиршого прѣтеля надъ подальшого

свояка свого, Якима. Люде звали ихъ близняками, такъ приставали одинъ до другого: чи въ роботѣ помочи, чи въ недѣлю ѡгпочати, чи до дому Божого, чи до мѣста за потребою, звичайно оба разомъ дружно, при купцѣ. Нѣкто не памятавъ, щобы Петро посварився коли небудь съ Якимомъ, або Якимъ бувъ гнѣвный на Петра, и зле и добре умѣли они перенести, въ потребѣ уступивъ одинъ другому, а св. спокою не нарушили анѣ на одну хвилину. Такихъ людей на жаль дуже мало нынѣ на свѣтѣ. Трафилось разъ Петрови нещастье. Рубавъ дрова, сокира сховзнулася и скалѣчила сильно рубаючого въ ногу. Тяжкій бѣль мусѣвъ переходити нашъ Петро, а хотѣй потому и полекчало, все таки годѣ було ногою поступити дальше, якъ кѣльканайцять крокѣвъ. Осъ хотѣбы нынѣ. День хорошій, теплый, бо то середѣ лѣта, до того Недѣля; весь народъ въ церквѣ, тѣлько нашъ Петро, хочъ и радбы, не зайде. Выволѣкся бѣдака зъ хаты, сѣвъ въ садку середѣ пасѣки,

молится Богу, жде на пріятеля. И справдѣ! — заледво скѣнчилася ѡтправа, вже и Якимъ при Петрѣ. Про се, про те, та вкѣнци спытавъ Петро:

— Не жаль менѣ нѣчого, якъ тѣлько, щомъ не чувъ науки духовной нынѣ. Безъ того хлѣба для душѣ якось чоловѣкови тяжко обѣйтися, може и тяжше якъ безъ стравы теплои. А о чѣмъ говорили нынѣ Отець духовный?

— Говорили дуже красно о обовязкахъ родичей взглядомъ дѣтей, ѡтповѣвъ Якимъ. Нарѣдъ слухавъ и слухавъ, бо таке слово не такъ скоро дасться намъ почути.

— Справдѣ то цѣкава наука, Якиме. Можебысь розповѣвъ бодай де-що, ажъ полекшалобы серцю.

— Складно всего до чиста розказати я не въ силѣ, але що зможу, то розкажу. И такъ говорили Отець духовный, що обовязкомъ родичей єсть по перше дѣти свои кормити.

Петро. Ну, свята правда, доки мале оно, то на хлѣбъ еще не заробить, ктожь го пѣдпоможе, якъ не родичѣ?

Якимъ. Та и потому, наколи дитина вже сильна и може працювати на своє житъе, и тогды родичѣ повиннѣ о ню дбати.

Петро. Божѣ зѣ дитины такои не малый пожитокъ, само зробитъ и догляне лѣпше чужого; звычайно своє,

Якимъ. Ну, а якъ знайдеся де дитина така, що до работы не береся, не слухае, робитъ не такъ, якъ родичѣ хочуть, родичей не шануе, щожъ тогды робити?

Петро. А тогды вже такого на чотыри вѣтры, най йде въ свѣтъ за очи. И знати бымъ не хотѣвъ таку непоцтиву дитину.

Якимъ. Ой нѣ, нѣколи. Не такъ то мае бути. Родичѣ повиннѣ живити дитину и непоцтиву, не пускати ѿтъ серця свого, хочбы она и протратила часть майна, або навѣтъ противо ихъ волѣ подружилася. Що бѣльше, неразѣ дитина и руку пѣднесе на тата, на маму, та и тогдѣ родичѣ не повиннѣ ею проклинати, не повиннѣ проганяти ѿтъ себе.

Петро. А то по правдѣ дивно! И чомужь то такъ?

Якимъ. Ось, якъ говорили отецъ духовный на проповѣди: „Твоя дитина не така, якъ-бы ты хотѣвъ, не слухае тебе, не шануе, майно тратитъ, що бѣльше, пѣдноситъ руку на тебе! Чому се? Подумай, якій бувъ ты за молоду? Може не шанувавъ и ты тата, мамы, а нынѣ Богъ карае тебе твоею власною дитиною? Якою мѣркою ты мѣривъ, такою тобѣ ся ѡтмѣряе!“

Петро. Ой правда, свята правда! Скѣлько то мы власными вже бачили очима. Не одинъ нарѣкае на власнѣ дѣти, а самъ забуває, якимъ бувъ за молоду.

Якимъ. Та ще и дальше. Скѣлько есть родичей, що самѣ виннѣ лиху своему, бо виховали дѣти по божому, не по христѣянськи. Не одинъ сынъ, де одня доня може сказати: „тату, мамо, якою хотѣлисьте мене, такою и маєте. За молоду не наводится дѣтей на добре, псуе власнымъ примѣромъ, а потому плаче ся гѣрко на свои дѣти и нарѣкае.

Петро. Або и тото, якъ неразъ кленуть у насъ: „бодайсь шибени-

комъ ставъ! бодай ты люде прокляли! а неразъ стократно тяжше грѣшати люде, взываючи Бога на грѣхъ и просятъ Его: „о Боженьку, покарай го, щобы до смерти бувъ такимъ злодіємъ, якъ теперъ!“

Якимъ. Такъ то такъ, и о тѣмъ було въ науцѣ. Такі люде потому плачуть, що Богъ покаравъ ихъ злыми дѣтьми. Та самі того хотѣли, самі и мають. Лихі дѣти то кара за ихъ злобу, най-жежъ терпеливо зносять крестъ свѣй. Трудно, и зѣ свѣчкою тра шукати, щобы добрі, честні, побожні родичѣ мали лихі дѣти.

Петро. Але таке ся трафити може. Часами люде и найлѣпші не дождутся потѣхи зъ дѣтей.

Якимъ. То все таки єсть тамъ часть ихъ вины. Або за дуже пестять дитину, и поблажають въ неоднѣмъ, або за остро обходяться съ нею и черезъ се ѡтчужують єю. А если дитина така зѡйшла на дорогу лиху, то щожъ, проганяти єю зъ дому? Нѣ, бо если сердце батька, матери не зробило єѣ доброю, то чи

зроблять такою чужій люде? Чи зробить доброю свѣтъ?

Петро. Певно що нѣ, тамъ ще гѣршою стане. Рѣчь ясна и розумна. Дитина така проклене колись отця и матѣрь; зъ дому вынесе ненависть, по всему свѣту голосити буде, що рѣдний батько, рѣдна матѣрь єю прогнала, а свѣтъ ще бѣльше розъярить єго серце и така дитина пропаде, зведе ся на нѣщо.

Якимъ. Тому то лѣпше щиримъ словомъ напominати, але тримати при собѣ; не кидати на поталу; кара належить до Господа Бога, Онъ покарає, а родичамъ терпѣти треба.

Петро. Тымъ бѣльше, що цѣлкомъ лихе дому ся не утримає; само оно пѣде за очи, и бѣзъ вины родичей.

Якимъ. Тожъ кормити, удержувати дитину при собѣ, то першій обовязокъ. Єсть и другій, стократъ важнѣйшій, та о нѣмъ поговоримо другимъ разомъ, бо ось вже дзвонять на вечѣрню....

Съ жалемъ мушу и я перерва-

ти тоту розмову, але обѣцюю тобѣ читателю, що въ найближшій книжочцѣ розкажу тобѣ конецъ цѣкавої тои розмовы, а съ новымъ рокомъ зачну тобѣ оповѣдати про се, що вже давнѣйше говорили зъ собою Петро и Якимъ о обовязкахъ дѣтей взглядомъ родичей. Нынѣ перечитай ще разъ уважно тоту розмову.

Б. Г.

Кто виненъ, онъ, чи родичѣ его?

Передъ лѣтами ишовъ улицями родинного свого мѣста одинъ маляръ. Наразъ побачивъ онъ передъ собою такъ красного хлопчика, що пристанувши не мѡгъ ся налюбовати красотою его ангельского личка. Таке лице хотѣвъ бымъ ѡтмалювати, промовивъ онъ до зебе, а потому до хлопця:

— Чи хочешъ пѡйти до моєї комнаты, щобымъ тебе ѡтмалювавъ.

Хлопчина пѡйшовъ, и тѣшився образами и иншими рѣчами, котрѣ

бачивъ въ комнатѣ маляра, а здивувався еще бѣльше, коли побачивъ, що другій хлопчина, такий самъ якъ онъ, зъ полотна, на котрѣмъ малювавъ маляръ, усмѣхався до него.

Богато лѣтъ минуло ѣтъ того часу.

Неразъ, споглядаючи на сей образъ, пытавъ маляръ самъ себе: що могло статись съ прекраснымъ тымъ хлопчиною? Хотѣвбы я знати, якъ виглядає онъ теперь? не знаю, чи пѣзнавбы я его?

Колижъ разъ ишовъ нашъ маляръ знову улицями мѣста, побачивъ молодого чоловѣка, которого лице було такъ страшне и майже дѣвольске, що мимоволѣ здержався и пильно стався ему придивляти.

— Що за видъ! Хотѣвбымъ то лице ѣтмалювати и повѣсити въ моеѣ робѣтнѣ побѣчь тамтого ангельского хлопчины.

Молодой сей чоловѣкъ просивъ маляра о милостиню, а той взявъ го зѣ собою до своѣи робѣтнѣ, и заплативши ему, ѣтмалювавъ его лице. Коли молодой жебракъ мавъ вже

выходити, око его опинилося на образѣ перед лѣтами мальованого хлопчика, онѣ приглянувся ему зъ близька, наразѣ поблѣдѣ и почавѣ гôрко плакати.

— Що вамъ? поспытавъ маляръ.

Доперва по хвилѣ прийшовѣ той молодой чоловікъ до себе. Плакавъ гôрко и здавало ся, що ôтъ розуму ôтходитъ. Потому показавѣ на образѣ хлопчины и промовивѣ:

— Двайцять лѣтъ тому. просили вы мене, щобы зайшовѣ я до вашои робôтнѣ — ось се мôй образѣ. Дивѣтъ, якій бувѣ я лѣтъ тому двацять, а якій я нынѣ!

Маляръ остовпѣвъ зъ подиву, и не хотѣвъ очамѣ своимѣ вѣрити.

— Зъ ôткижѣ взяла ся така змѣна, поспытавъ въ кôнці.

Молодой чоловікъ оповѣвъ ему исторію коротку, але сумну.

— Бувѣ я, сказавѣ, одинакомѣ и якѣ вамѣ звѣстно, дуже хорошимѣ хлопцемѣ. Родичѣ дурѣли зъ любви до мене, позваляли менѣ на все, пестили и псовали мене безнастанно.

Тожѣ, коли дорôсь я, анѣ при

гадць менѣ не було ихъ слухати, я ставъ зухвалый и мимо слезъ и мольбъ родичей вдавъ ся я въ лихй товариства и ставъ ихъ наслѣдовати.

Зразу почавъ я грати въ карты, докимъ не програвъ всего; до праць не здатный встыдавъ я ся жебрати, тожъ почавемъ красти, ажъ мене злапали и засадили до в'язницѣ.

— Колимъ выйшовъ зъ ѡттамъ, на ново почавъ я красти, а одно злочиньство вело мене въ друге.

Маляръ заплакавъ на се оповѣданье. Заклинавъ сего молодого чоловѣка, щобы поправився и почавъ честно жити; обѣцявъ ему навѣть свою помѡчь. Та було вже запѡзно. Наслѣдкомъ злого и неморального житя, впавъ въ тяжку хворобу и померъ, закимъ мавъ часъ поправитися. Послѣдне его слово було проклятье для власныхъ родичей.

Для старыхъ и молодыхъ.

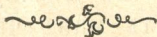
Село купуешь, шукаешь доброго; берешь невѣсту въ жену, глядаешь доброю;

хочешь дѣтей мати добрыхъ, злыхъ не хочешь, а чому любишь зле житье? Чому не поступаешь подобно съ своимъ житьемъ, о котре не дбаешь хотяй буде зле? и о горе! о всѣ добра такъ добре стараешься, а о добре житье зовсѣмъ не дбаешь, хотяй ѡтъ доброго житя добра вѣчнѡсть. (Св. Августинъ.)

Неподобно, щобы котра рѣчь добраго кѡнца достигла, если зле зачатою була. (Св. Левъ, посл. 85.)

Лучше засмутити родичей якъ Исуса Христа; Христось бо насъ сотворивъ и спасеніе намъ давъ, а родичѣ часто своею любовію дѣтей погубляютъ, а вразъ и себе. (Пересторога св. Іоанна Климака при выборѣ стану.)

И пекла для такого чоловіка не буде, котрый вырекнесь зовсѣмъ своєї волѣ, тѣлько самого Бога слушае и Ёго святу волю охотно исполняе. (Св. Бернардъ гл. 3.)

Ч. 1118.

Позваляе ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ОТЛОЖЕНІЕ

“КНИЖОЧНИ МНОГОІНІЙ”

от хорошихъ обрѣзанныхъ по дѣлу 3 кр.
Выходитъ такое количество. Дѣлая
те же 3 кр. до дѣла, отъ хаты до хаты
до 66 дѣла 3 кр. 40 коп. и сдѣланы.
То количество въ дѣлахъ времени!
(Менше 3 кр. 40 коп. не посидѣла).

“Послѣдній”

однако въ дѣлахъ-однообразно-разнообразно
Предѣлы въ дѣлахъ 30, кр.
“Книжка Послѣдняя” 30, кр.

30 копеекъ дѣла! 30, кр.
О послѣднемъ дѣлѣ 30, кр.

Просто у насъ замѣчательно въ кнѣхъ пер-
вый изданіе Старошвейцарскаго Института
та, какъ: Евангеліе, Апостолъ, Псалтырь,
Богослуженіе, Тѣлоуспеніе, Надобныя,
Православныя и др. Найденыя, найдены
и въ изданіи 1800 года: 30, кр.
Дѣла мои по дѣлу 30, кр., также 30, кр.
твоего 1800 года, много 30, кр. 40 коп. въ ко-
то изданіе по 30, кр. 40 коп. въ ко-
ждѣмъ дѣлѣ въ дѣлѣ, найденныя и найденныя
те изданіе въ хорошихъ обрѣзанныхъ по дѣлу 1 кр.
70 кр. (отъ одного дѣла).

Всѣхъ послѣднихъ изданій 30, кр. 40 коп.
изданіе, 30, кр. 40 коп. изданіе, 30, кр. 40 коп.

Свѣдѣніе Л. Димитріевскій

Редакторъ “Послѣдняя” и Кн. М.

Дѣла мои по дѣлу 30, кр.

ОГОЛОШЕНЬЕ.

“Книжочки миссійні”

съ хорошими образками по цѣнѣ 3 кр. Выходить точно каждого мѣсяця. Давайте ихъ зъ рукъ до рукъ, ѿтъ хаты до хаты, бо се дѣло Богу угодне и спасительне. То апостольство нашихъ временъ! (Менше якъ 5 книжочокъ не посылаєсь).

“Посланникъ”

одинокъ церковно-народна часопись.

Предплата на кварталъ 50. кр.

„Календаръ Посланника“ Цѣна 35. кр.

За половину цѣни! За 50. кр.

О наслѣдованю Іисуса Христа.

Просимо у насъ замовляти всѣ книги церковнѣйшійхъ изданій Старопигійскаго Института, якъ: Евангеліє, Апостолъ, Псалтырь, Богогласникъ, Гласопѣснецъ, Изборникъ, Парастасникъ и пр. Найновѣйшій, наибольшій и найкрасшій молитвословъ: **Богъ надежда моя** по цѣнѣ 95 кр., такожъ Молитвословъ Іерейскій малого формату новаго изданія по 2.60. **Житія святыхъ** на каждый день въ роцѣ, найновѣйше и найкрасше изданіє въ хорошой оправѣ по цѣнѣ 1 зл.

70 кр. (съ оплатою почтовою).

Всякія посылки книжокъ **тѣлько** за послѣплатою, або за надѣсланьемъ належитости.

Свящ. Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“ и Кн. м.“

Лацшинъ почта Бережаны.

Звертаємо увагу на послѣдню сторону!

Число 12. 1893. Цѣна 3. кр.

Книжочка МИССИЙНА

ВЫХОДИТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА.

Издатель свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.

Зъ дукарнѣ А. Цѣхоцкого.
1893.

КНИЖОЧКА

МНЕСИНА

ВЫХОДИТ ПОЖДОМЪ МЕСЯЦЪ

Издательство А. Давыдовский
Подарокъ "Месечникъ"
и "Книжочка" выходящая
въ Лангманъ по въ Библіотеку.

БЕЛЕЖНИКЪ

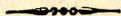
Гдѣ издается А. Давыдовский.
1893.

Книжочка МИССІЙНА.

Число дванадцате.

Издатель Свящ. Л. Джулыньскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ миссійныхъ“
въ Лапшинѣ, почта Бережаны.

ВЪ БЕРЕЖАНАХЪ
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1893.

Св. Апостолъ ѳома.

Христосъ рождается.

Глянь! передъ тобою вертепъ, а въ яслахъ вертепа того, на сѣнѣ, дрожаще отъ зимна лежитъ мале дитяtko. Се Сынъ божій, се Спаситель мира, се Слово воплощенне, то Царь царѣвъ и вѣкѣвъ Господь. Якто — поспытаешь — Сынъ Божій въ нужденнѣмъ вертепѣ? Такъ! въ вертепѣ заложивъ Онъ престолъ свѣтъ, стався пониженъемъ свѣта того, „дивилисьмо ся на Него, а не було що видѣти,“ ставъ найбѣднѣйшимъ, найслабшимъ зѣ всѣхъ людского роду — для добра твоего.

Колись хотѣли прародичѣ наши стати найбѣльшими, найвысшими, хотѣли дорѣвнати мудрости божѣй; щобы блудъ ихъ направить, Спаситель мира стався наименшимъ, найслабшимъ, найнужденнѣйшимъ,

выбирае собѣ не хатину, хочбы найбѣднѣйшу, а вертелъ убогій и вже тогды сповняются на Нѣмъ слова: „птахи гнѣзда, звѣры леговиска мають, а Сынъ человѣчий не має де головы склонити!“ А все то для насъ и за насъ! Ясною зорею сплывае съ Рождествомъ его на насъ свята его благодать. Маленькими Рученятами благословить насъ Сынъ Маріи, невинными Усточками кличе до насъ: „прийдѣте ко мнѣ всѣ труждающіи ся и обремененніи, и азъ упокою вы!“ прийдѣть до мене, а я научу васъ двигати крестъ житя того.

Тожъ спѣшѣмъ до него! Онъ до насъ прійшовъ, прецѣнь намъ то: „Отроча родися намъ, сынъ и дадесе намъ (Исаія гл. ІХ. ст. 6.), до насъ то загостивъ „Сынъ, котрый есть славою Отца, и носить все словомъ силы своєї, сидить одесную Величества на высотѣ“.

„Такъ возлюбивъ насъ Отець небесный, що Сына единородного давъ намъ“. Коли Сынъ сей прійшовъ на свѣтъ, не мавъ даху надъ собою.

Нынѣ зготуемо Дитятку Божому бѣд-
ный, но сердечный пріють въ сер-
цяхъ нашихъ. Милѣйше буде Ему
тамъ, якъ на найбогатшомъ престо-
лѣ. Въ сердцахъ нашихъ плекаймо
новонарожденное Отроча, въ серцю
нашомъ запишемъ Имя Его вразъ
съ Именами Маріи и Іосифа! Мѣсто
золота, кадила и міра принесемъ
Ему въ даръ: мовъ золото чисту
вѣру, надію и любовь, а прийме Онъ
найрадше даръ сей. И молѣтъ Го:
„О Іисусе народженный, глянь на
насъ окомъ щирымъ! До насъ прій-
шовъ Ты, тожъ благослови насъ на
житѣе, Тобѣ лишъ посвящене. Въ сер-
цахъ нашихъ заложи собѣ престолъ
Твѣй и не лишай сердець тыхъ нѣ-
коли, не позбавляй ихъ ласки освя-
щаючої. Благослови насъ и рѣдню
нашу, дари насъ щастьемъ, супоко-
емъ, достаткомъ, ѡтдаляй ѡтъ насъ
огонь, воду, слабости и инші неща-
стя. Благослови всю землю руску и
свѣтъ весь, щобы повсюды и всѣ ве-
личали Имя Твое — Амѣнь!

О яслахъ Спасителя нашего.

Одна зъ найдорожшихъ памятокъ по Спасителю нашѣмъ, се ясла (жолѣбъ), въ котрыхъ Дитятко Боже спочивало въ першихъ дняхъ по Рождествѣ своемъ. Ясла тотѣ находятя въ базилицѣ (церквѣ) Пресвятой Дѣвы „Снѣжной“ въ Римѣ. Царица Елена, будуча лично въ Виѣдеемѣ, приукрасила дуже богато печеру, де народився Спаситель свѣта, а такожь останки ясель велѣла оправити въ срѣбный намощникъ (реликвіаръ). Колижь року 642. Магомедяне заняли святу землю пѣдъ свое правлѣннє, тогды перенесено до Риму ясла тотѣ вразѣ съ мощами св. Іеронима, котрый за житя стороживъ при нихъ, и за наибѣльшу ласку уважавъ собѣ бути по при нихъ похороненымъ. Ясла тѣ умѣщено въ згаданѣй базилицѣ Пречистой Дѣвы „Снѣжной“. Нынѣ находятя ясла тотѣ въ дорогѣмъ намощнику, приукрашенымъ прекрасными рѣзбами. На горѣ намощника находится фїгура Дитяти Іисусъ

зъ щирого выдѣлана золота, съ рукою вытягнуною до благословенія. Понизше, въ хрустальнѣмъ начиню, видно пять куснѣвъ счорнѣлого дерева, зъ котрыхъ найдовшій має перешло двѣ стопы довгости а до 10 цалѣвъ широкости. Цѣлый намошникъ пѣддержують два ангелы. Въ день Рождества Христоваго, намошникъ сей выставляє ся на престолѣ и при нѣмъ правится Служба Божя, у латинникѣвъ звана пастырскою. Черезъ цѣлый день выставленіи суть св. ясла на престолѣ, а тысячѣ вѣрного народа тиснутя, щобы имъ поклонитись.

Мы дорогій читателю, не можемо мати того щастя, щобы наочно бачити се дерево, освящене черезъ то, що самъ Христось спочивавъ въ нѣмъ. Тожъ духомъ бодай ѡтдаймо поклѣнъ имъ въ хвили, коли въ день Рождества Христоваго заспѣваемо въ честь и славу Рождества того слова :

Въ яслахъ сповитый помѣжъ быдляти,
Спочивъ на сѣнѣ Богъ необнятый.

О. Нижанковскій

Велично.

mf.

1. Во Внелее — мѣ ны — нѣ но-ви-на,

Пречиста Дѣ-ва по-ро-ди-ла Сы-на,

Въ яслахъ спови-тый, помѣжь быдля — ти,

Спо-чивъ на сѣнѣ Богъ необ-нятый .(2)

Коляда.

Во Веелеємѣ нынѣ новина,
Пречиста Дѣва зродила Сына,
Въ яслахъ сповитый, помѣжь быдлати
Спочивъ на сѣнѣ Богъ необнятый.

Вже Херувими славу спѣвають,
Ангельскі хоры Пана витають,
Пастырь убогій несе що може,
Щобъ подарити Дитятко Боже.

А ясна зоря свѣту голосить:
„Мессія радѣсть, щастье приносить!
До Веелеєма спѣшѣть всѣ нынѣ,
Бога звитаєте въ бѣднѣй дитинѣ!“

За свѣтломъ зѣрки, десь ажъ зѣ всходу
Йдутъ три Владыки княжого роду,
Золото, дары, кадило, миро
Вразъ зъ серцемъ щирымъ несуть въ о-
[Фѣру.

Марія Мати Сына лелѣе,
Іосифъ старенькій пелену грѣе,
А царь всесвѣта въ зимнѣ и болю,
Благословить насъ на лѣпшу долю.
Іисусе милый, мы не богаті,
Золота дарѣвъ не можемъ дати,
Но даръ цѣннѣйшій несеми отъ мира,
Се вѣра серця, се любовь щира.
Глянь окомъ щирымъ о Божій Сыну
На руску землю, руску родину,
Зѣшли вѣ зъ неба даръ превеликій,
Щобъ ты славила во вѣчнѣй вѣки!

І. Я. Луцыкъ.

О христiянських привѣтахъ.

V.

Христосъ раждается! — Славите!

Въ свѣтлый праздникъ Рождества Христова священникъ, подаючи вѣрнымъ св. Евангеліе, або крестъ до цѣлованя и при мированю, витаетъ ихъ словами: „Христосъ раждается! На тоѣ ѡтповѣдають вѣрніи: „Славите!“ Слова того привѣта взятіи суть изъ первого ирмоса спѣваемого на Утрени: „Христосъ раждается, славите; Христосъ съ небесъ, срящите; Христосъ на земли, возноситеся; пойте Господеви вся земля, и веселіемъ воспойте людіе, яко прославися“ Уже ѡтъ Воведенія пресв. Богородицы зачинае Церковь славить рождество Христова и вѣрныхъ готовить на той великій праздникъ; тогды то по разъ первый чуемъ на Утрени слова пѣсни: „Христосъ раждается, славите.“ Священникъ витаючи насъ словами:

„Христось раждається!“ хоче сказати: Христіяне! розважте всѣ добродѣянїя, которі вамъ Рождество Христове принесло; а мы ѳтповѣдаємъ: „Славите!“ т. є., за всѣ тї добродѣянїя, христїяне, Господа славїмъ и Ёго сердечно благодарїмъ.

Якї-же то добродѣянїя сплынули на родъ человѣческій съ Рождествомъ Христовымъ? Передъ приходомъ Іисуса Христа на сей свѣтъ, владѣла всюды велика темнота розуму, идолопоклонство и многобожіє. Крімъ одного Богомъ wybranого народа Израильского, всѣ прочїі народы поклонялися божкамъ, або ідоламъ, здѣланимъ зъ золота, сребра, мѣди, дерева, и приносили їмъ численнї, а часто и жестокї жертвы, бо забивали навѣть людей. Всѣ поганьскїі народы ѳтдавалися мерзкїй розпустъ и найогиднїйшимъ порокамъ; они не мали точного понятїя о обовязкахъ къ ближнимъ, длятого и допускалися жестокости, мести, убїйства, розбоївъ и инныхъ найбѣльшихъ беззаконїй; они не знали вышого свого назначеня, для-

того всѣ свои заходы звертано лишь на земскій добра. Доперва съ Рождествомъ Іисуса Христа засіяло свѣтови свѣтло лучшого пѣзнаня, бо Іисусъ Христосъ принѣсь ясну науку о Бозѣ, о свойствахъ божихъ, о безсмертію души и вѣчнѣй заплата; Онъ научивъ правдивого почитаня Бога и повинностей къ Богу, къ собѣ и къ ближнимъ; Онъ показавъ ясно высшу цѣль и назначенье челоуѣка, — и якъ челоуѣкъ тую цѣль осягнути може.

Зъ всѣхъ тыхъ добродѣяній, якъ съ Рождествомъ Христовымъ сплынули на весь рѣдъ челоуѣческій, користаемъ особенно мы, христіане, и якже окажемъ Ему за тоє нашу благодарпѣсть? Найлучше окажемъ ю тымъ, если будемъ твердо вѣрили въ І. Христа, яко Сына Божого, посланого ѡтъ Отца, щобы примиривъ весь родъ челоуѣческій съ Богомъ, освободивъ его ѡтъ вины и кары грѣховной, а заслуживъ ему благодать и вѣчне блаженство; такожь, если будемъ Его любити, прославляти, и наслѣдовати Его честноты, о-

собенно покору и самоотверженъе,
которѣ намъ въ рождествѣ Бго я-
снѣють. И. А. Г.

Надъ могилою.

III.

„Кобы не до пекла, кобы не до
чистилица, кобы впрость до неба“.
Тыми словами закончили мы въ по-
слѣднѣй книжочцѣ нашъ разговоръ
о наслѣдкахъ грѣха повседневногo.
Не знаю дорогій читателю, чи сло-
ва тотѣ знайшли ѡтгомонъ въ сер-
цю твоимъ, чи записавъ ты собѣ
глубоко ихъ въ серцю. Сли такъ
есть, то часто густо пригадуй собѣ
ихъ, а скѣлько разѣвъ побачишь свѣ-
жу могилу, повтаряй собѣ слова то-
тѣ, и тямъ на се, що могила тота,
то брама переходова на свѣтъ дру-
гій, на свѣтъ, въ котрѣмъ жде тебе
будучнѣсть або дуже красна, або
чорнѣйша ѡтъ внутри розкрытой той
могины.

Но и послѣдна еще есть рѣчь, о
якѣй повиненъ ты думати, станув-

ши надъ свѣжимъ гробомъ. Еслибо онъ нагадує тобѣ се, що жде тебе въ будучности, то годѣ тобѣ при нѣмъ позабути на тыхъ, котрѣ перейшли вже стежку житя того, и черезъ сей перехо́дъ до вѣчности, черезъ смерть перейшли до житя по-замогильного. Ктожь зъ насъ тамъ, середъ розкинутихъ тыхъ, запалыхъ неразъ могилъ не має когось дорогого своему серцю? Отець, мати, дѣдъ, баба, братъ, сестра, жѣпка, дѣти, приятель може о́тъ серця, лежить тамъ, спить пѣдъ гробовымъ камнемъ. Яка ихъ нынѣшна судьба, яка нынѣшна доля? Если жили честно и праведно, если померли вѣольнѣ о́тъ грѣхѣвъ и если тутъ за житя о́тпокутовали, о́тмолили провинны свои, нынѣ они въ славѣ небеснѣй. Еслижь душа ихъ обремененна була проказою грѣховною, позбавлена ласки освящаючої, повна грѣху тяжкого, ахъ, покиньмо гадку о нихъ, бо они пропавшѣ уже; огонь вѣчный, поломѣнь палячѣй, то горестна судьба ихъ.

Першѣй зъ нихъ не потребують

помочи нашої, другимъ мы не въ силѣ помочи, но суть еще третій, котрій мусять вдоволити справедливости Божѣй, и ѡтпокутовати грѣхи свои въ чистилищи. Грѣхи повсѣдневнїи завели ихъ въ то то мѣсце, о которого страшности читавъ ты въ послѣднѣй книжочцѣ. Рѣчи малїи, дрѣбнїи завели ихъ въ мѣсце, де може тысячки лѣтъ прїйдеся имъ покутовати. А муки ихъ якъ страшнїи! Два огнѣ безнастаннїи палять ихъ; одинъ огонь, то огонь пожерающїи, то орудїе кары божїей, другїи, то ѡтдаленїе ѡтъ Сотворителя своего и Бога, то та жажда сполученїя съ Нимъ, жажда, котрої на перешкодѣ стоитъ осудъ Божїи и стояти буде лѣтами, вѣками, кто знае, може и тысячу вѣкѣвъ? И въ мукахъ тыхъ они все въ силѣ найти для себе охолоды, они не въ силѣ зменшити ихъ, не въ силѣ молитвою упросити у справедливости Божїей пѣльги. Часъ ихъ минувъ, за житїя не умѣли корыстати зъ него, по смерти за пѣзно. Не трудилися въ лѣтъ, въ зимѣ голодъ ихъ жде. Же-

редо ласкъ, яке за жита черезъ св. Тайны зливаеся на насъ, не дѣйде до нихъ, молитвы ихъ можуть принести користь намъ живущимъ на земли, але найменшою користи не мають для нихъ самихъ.

Но въ нашихъ рукахъ лежить помѣчь имъ. Мы можемо польгу принести ихъ терпѣнямъ, мы можемо принести имъ охолоду, о яку они просятъ, такъ, якъ колись богачъ просивъ Авраама, щобы позволивъ Лазареву змочити палець въ водѣ и охолодити горѣющій языкъ его. Мы можемо молитвами нашими умоляти у Бога для нихъ польги. Мы можемъ постомъ и покутою на себе принятою взяти на себе часть ихъ мукъ, мы можемъ черезъ гѣдне принятѣе св. Тайнъ зливати на нихъ тотѣ ласки, якѣ на насъ сплывають, и ласками тыми осолодити тяжкѣ ихъ муки. Можемо се, въ нашѣй лежить се силѣ, и тому душѣ, въ чистилищи страдающѣй, звертаются до насъ и насъ молять: „Поможѣть намъ хочъ вы, приятелѣ нашѣ“. Церковь свята молилася всегда за ду-

шѣ въ чистилищи и молитву тоту намъ поручае: „Преподобное и благочестивое помышленіе: отонуду же за умершихъ моленіе сотвори, яко отъ грѣха очистятся. (Свѣта и спасительна гадка молитися за умершихъ, щобы очистилися отъ грѣха.) — П. Макк. гл. 12, ст. 46. Въ кождомъ богослуженіи поминае ихъ св. Церковь, назначуе особніи дні нарочні, въ котрыхъ велить намъ молити о нихъ Бога, робить все, щобы захохотити насъ до тымъ ревнѣйшой памяти о душахъ, въ чистилищи зостающихъ. Чи мы памятаемо о нихъ?

Чи почувуємося до обовязку молити Бога за тыхъ, котрі колись жили разомъ съ нами, пѣдъ однимъ небомъ, на землі одної; ѡтдыхали тымъ самимъ воздухомъ, разомъ трудились, подѣляли зле и добре? А чи и на се тямимо, що душѣ тоті, кожду имъ принесену молитву стократно звернуть намъ? Молитвы ихъ не мають вартости для нихъ самихъ, но неоцѣнену мають вартѣсть для насъ. Не одну ласку можемо поэ-

скати черезъ душѣ въ чистилищи
зѣстающій, а наколи колись стануть
они передъ престоломъ Всевышнѣго,
чистій, мовъ золото огнемъ перето-
плене, невинній, мовъ ангели, и ко-
ли получаютъ вѣнецъ вѣчной славы,
о, тогды певно не забудуть на тыхъ,
котрѣ молитвами своими прискори-
ли хвилю ихъ освободженя. Кто знае,
чи за день, за два не прийде и на-
шѣй душѣ зазнати мукъ чистилища;
еслижъ хочемо, щобы тогды знай-
шовся ктось, ктобы молитвами сво-
ими допомѣгъ намъ въ тяжкѣмъ тер-
пѣннѣ, помагаймо и мы тымъ, котрѣ
нынѣ дожидають помочи нашої.

Стань, дорогій брате, сестро до-
рога, на цминтари свого села, свого
мѣста. Онде могила твого тата, тво-
ей мамы. Де оны? Може въ чисти-
лищи? Може кличуть зъ ѡттамъ:
„Сыну! доню! поможи менѣ, помо-
жи въ терпѣннѣ!“ Яжъ тебе ховала,
плекала, я не жалѣвъ тобѣ нѣчого, я
зносивъ твои невдячности и блуды;
я не доспала, недоѣла, а трудилась
на тебе, помилуй мя, бо страшно
дѣткнула мене рука Божа!

— Тату! Мамо! Я сынъ вашъ, я доня ваша! Помилуйте мене, бо тяжкій гнетъ спочивъ на менѣ, бо вѣсть мя огонь и пожерає душу мою терпѣнье безмѣрне. Тату! Мамо! вы не щадѣли менѣ за житя нѣчого, помилуйте и по смерти, помилуйте мою душу!

— Жѣнка моя, мужу мѣй, ты дѣлила зѣ мною добре и лихе, ты плакавъ за домовиною моею, плачешь може и нынѣ; не плачь! а помолись за мене, дай офѣру Господеви, приступи до св. Тайнъ, приими якусь покуту на себе!

— Пріятелю, ты шлюбовавъ менѣ вѣрнѣсть и дружбу, о не забувай на мене, бо страшно, страшно страдаю я, и страшный огонь удѣломъ моимъ!....

*

*

Щожъ ты на то? Маєшь сердце ѡтмовити голосови и просьбѣ тата, мамы, жѣнки, мужа, дѣтей, своякѣвъ, знакомыхъ? Маєшь сердце думати о ихъ терпѣняхъ, а не змилосердитися надъ ихъ недолею? Нѣ! я знаю, що всѣми силами хотѣвъ бы ты помочи имъ. Тожъ молися за нихъ мо-

лися щиро, жертвуй за нихъ всѣ дѣла добрі, всѣ труды свои, старайся часто а гѣдно приступати до св. Причастія, и жертвуй за нихъ се Причастіе, подумай о якѣмсь умершвленю свого тѣла и жертвуй се за душѣ тоті.

Но перше всего храни серце чисте и стережися и тѣны грѣха. Поступай зъ честноты въ честноту; зблудишь, вставай на ноги и спѣши очиститися черезъ св. сповѣдь; кожного дня зроби хочъ одинъ крокъ на дорожѣ честноты, а колись не будешъ въ чистилищи виглядати чужою помочи.

Отъ, що учить тебе свѣжа могила. Ще разъ: стережися грѣха тяжкого, бо за грѣхъ сей жде пекло вѣчне.

— Стережися грѣха повсядневного, бо той доведе тя до грѣха тяжкого и до пекла, а принаймѣй до чистилища.

Молись за душѣ въ чистилищѣ, щоби и за тебе молились тоті, що колись стануть надъ твоєю могилою.

І. Я. Л.

Святый вечѣръ.

Въ маленькѣй хатинѣ край села блыскае ледво каганецъ. На постели, на голѣй соломѣ, прикрыта заледво плахтою, лежитъ блѣда, вымаряѣла жѣнка. Кололѣжка двое дѣточокъ, десятилѣтній хлопецъ и шестилѣтна дѣвчинка. На постели се матѣрь ихъ, одна одинока пѣдпора ихъ вѣку дитинячого. Тихо въ хатѣ, лишъ вѣтеръ свище дивными голосами и лѣпитъ снѣгомъ свѣтъ божій. Но и вѣтеръ, хочъ и якъ лютый, уставъ, устала и снѣговиця, стало тихо, протерлося небо, десь зъ за хмары блыснуло свѣтло зѣрки. Се зѣрка Рождества Христового — нынѣ святый вечѣръ.

— Дѣти мои! молѣтся Богови, я умираю, кто васъ притисне, кто приголубить, кто займется вами?...

Дальшій слова умираючої перервавъ голосный плачь дѣтей. Дрѣбнѣ слезы, горячѣ, бо огрѣтѣ любовію, зрошали лице, грудь и руки матери. Та дарма! За зимнѣ они, щобы огрѣти тоту, чѣя душа улетѣла въ свѣтъ другій...

Десь далеко въ селѣ озвалася коляда. При утихшѣмъ вѣтрѣ лунали звѣнкѣ, голоса дѣтей, въ кождѣмъ звуцѣ чути було щасъе, радѣсть, потѣху...

II.

Десять лѣтъ мвнуло ѣтъ тои хвилѣ. И знову святый вечѣръ. Лишъ нѣчь нынѣ

тихенька-спокôйна. Снѣгъ бѣлымъ покрываломъ вкрывъ землю, вкрывъ и тихіи могилки на цвинтари и крестики на нихъ. При западôй вже могиль, при краю цвинтаря стануло двое людей: хлопецъ и дѣвчина. То двое знакомыхъ нашихъ, то тѣ саміи сироты, котріи лѣтъ десять тому такъ сумно переживали святой вечѣръ.

Богъ не полишавъ ихъ, хочъ и не найщасливше жилося имъ на свѣтѣ, хочъ все въ службѣ, все мѣжь чужими людьми, а все жилося. Кождаго року въ день сей, для нихъ такъ памятный, сходилися они тутъ. Тутъ вспоминали матѣрь, тутъ крѣпилися до дальшой працѣ. Рѣчь звычайна, дѣти радѣбъ съ ненькою, при еи серцю, а бодай при еи могиль перебути день святой.

— Знову рôкъ минувъ — промовивъ Петрусь — а съ нимъ и кôнчится моя служба у господаря. Нынѣ Олено, попращаю я тебе, пôду въ свѣтъ, шукати лѣпшой долѣ.

— Петрусю, чи зле тобѣ тутъ? Мыжь тутъ родились, тутъ и мама наша лежить, чогожь тобѣ шукати де инше талану свого?

— Олено, пôду я зъ ôтси, пôду, але верну знову, може за рôкъ, може за два, верну до тебе. А талану менѣ не тутъ шукати; не ма єго тутъ для мене. Свѣтъ учить розуму, не одному дає долю, не одному дає щастье, може и я знайду де таланъ свôй, може колись и тобѣ помо-

жу, може знайду крайцаръ, щобы на могилѣ тѣй здвигнути крестъ святой.

Съ тихими слезами припала Олена на грудь брата. Зѣрка на небѣ сяла такъ ясно, такъ велично; надъ могилою начебъ уносился духъ покойной матери и благословивъ дѣточокъ своихъ.

III.

И знову минуло лѣтъ десять. На мѣсци давной хатины стоитъ хороша, пѣдмурована хата, съ хорошими будынками. Въ хатѣ ясне свѣтло, стѣлъ закрытый чистою, бѣлою скатертею, при стѣлѣ господарь хаты, господня и трое дѣтей, красныхъ, мовъ ангелятка. Дѣти бавляться на дѣдуху, челядь и господарь веселою колядою величаютъ Рождество Боже.

— Слухай Олено, здаєсь ктось заѣхавъ на обѣистѣ — промовивъ господарь.

И дѣйстно отворилися дверѣ и до хаты вступивъ зажиточный, хочъ молодой еще господарь.

— Петро! — скрикнула Олена.

Такъ, бувъ се Петро. Десять лѣтъ не бачила его Олена. День святого вечера розлучивъ ихъ, день сей и сполучивъ.

— Десять лѣтъ не бачились мы Олено! Та за десять лѣтъ поблагословивъ мене Богъ. Нынѣ вернувъ я до тебе, щобы съ тобою тѣшитися щастьемъ нашимъ.

— Петрусю, Богъ пѣславъ и менѣ долю. Дивись, се мѣй чоловѣкъ, се мои дѣ-

ти Духъ небѣшки мамы поблагословивъ
намъ, Онъ и злучивъ насъ съ собою.

Хочъ нѣзно було, все таки Петрусь, О-
лена и вся рѣдня пѣшли на грѣбъ мате-
ри. Та сама могила, лишъ крестъ пышав-
ся на ней, та сама зѣрка блыстала на
небѣ, той бо самъ бувъ то святой вечѣръ,
лишъ о много щаслившій, якъ дваццать
лѣтъ тому.

І. Я. Луцкѣ.

К О Л Я Д А.

На небѣ зѣрка ясна засѣяла,
И любымъ свѣтломъ сѣяе;
Хвиля спасеня намъ завитала,
Богъ въ Виѣлєсмѣ раждаєсь;
Щобъ землю съ небомъ въ одно злучити,
Христось родися, „славѣте!“ 2.

Въ бѣднѣмъ вертепѣ, въ яслахъ на сѣнѣ
Спочивъ Владыка, Царь свѣта;
О, тожъ до него спѣшѣмъ всѣ нынѣ,
Нашого жде Онъ привѣта;
Спѣшѣмъ любви тхомъ Го огрѣти,
Христось родися, „славѣте!“ 2.

Благослови насъ, дитятко боже,
Дари насъ нынѣ любовью,
Най цѣла пекла сила не зможе
Насъ роздѣлити съ Тобою!

Благослови насъ, мыжъ твои дѣти,
Христось родися, „славѣте!“ 2.

І. Я. Луцкѣ.

В. Матюкѣ.

Умѣренно.

Сопранъ

Альтъ

p

1. На небѣ зѣрка ясна за-сѣя-ла, и любимъ свѣтломъ
2. Хвиля спасеня намъ зави-тала, Богъ въ Витлеѣмѣ

Басъ

cresc. e ritard

сі-я — є;
ражда-єсь;

Щобъ землю зъ небомъ въ одно злучи-ти,

a tempo

„Христось родися“ славѣте!“ Христось родися“ славѣте!“

Святой Апостоль Θома.

Св. Апостоль Θома, убогий рыбакъ, родомъ зъ Галилеи. Коли то онъ не хотѣвъ повѣрити въ воскресеніе Христове, явився І. Христосъ повторно и сказавъ до него: „Вложи ту палець твоѣй и оглядай руки мои и вложи руку твою въ ребро мое и не будь невѣрнымъ, лишъ вѣрнымъ“. Θома сказавъ только на тоє: „Господь мѣй и Богъ мѣй!“ А І. Христосъ ѡтповѣвъ на тоє: „Такъ, ты мене увидѣвъ, теперь то и повѣривъ: однако щастливѣйшіи суть тіи, котріи не будутъ мене видѣли, но повѣрятъ!“ Онъ проповѣдавъ по цѣлѣй майже Азіи и то съ великимъ успѣхомъ. Зѡставъ убитый въ 75 роцѣ служителями поганьскихъ божницъ, котріи щоразъ ставали пустками.

Св. Θома не увѣривъ въ воскресеніе Христово, а скѣлькожь то и нынѣ жиє еще на свѣтѣ людей, котріи не вѣрують въ рождество его яко Бога и човѣка! „Блаженніи не видѣвшіи а вѣровавшіи“.

Розмова для всѣхъ цѣкава.

II.

Якимъ не завѣвъ Петра. Того самого дня по вечѣрни вернувъ до своего приятеля и розказавъ дальше, що чувъ на про-

повѣди о обовязкахъ родичей взглядомъ дѣтей.

Якимъ. Другимъ обовязкомъ и то найголовнѣйшимъ дбати о добре вихованье дѣтей своихъ, дбати о ихъ душу. На жалъ, есть много родичей такихъ, котрѣ гадаютъ, що вже все зробили, накопи дѣти ихъ мають що ѣсти и въ що одягнутися.

Петро. И то правда, чижь мало маємо такихъ родичей, та чи мало и дѣтей такихъ?

Якимъ. Тажь родичѣ повиннѣ дбати бѣльше о дѣтей своихъ душу и сердце невинне, якъ о зѣницю власного ока. Сежь шлюбовали они Богови, котрый давъ имъ тотѣ дѣти и за нихъ здадутъ они колись рахунокъ, за нихъ ѣтповѣдаютъ Богови.

Петро. Га, тому не жалую я нѣколи слова, а стараюсь дѣти свои наводити на дорогу правды. Ѡтъ малку учу молитвы, самъ воджу до церкви, самъ учу правдѣ вѣры.

Якимъ. Дуже се добре, такъ поступати. Дѣти повиннѣ научиться ѣтъ родичей не тѣлько молитвѣ, но и правдѣ св. вѣры; родичѣ повиннѣ ихъ приготовить до св. сповѣди, научити ихъ о тяжести грѣха, защѣпити въ молодыхъ сердцахъ страхъ

Господенъ, словомъ, навести ихъ на дорогу честоты и заповѣдей божихъ.

Петро. А скѣлько то разѣвъ буває, що родичѣ зъ великои любви позваляють дѣтямъ не одно, звиняючися тымъ: „Еть, молоде, дурне, виросте, выйде на люде“. Неразъ дитина зъ малку научится уживати грѣшныхъ, безвстыдныхъ слѣвъ, мати не скартає, а голубить, а тѣшится, що мале, а вже таке мудре.

Якимъ. Або неразъ дитина хвалится, що тамъ въ садѣ чужѣмъ накрала яблѣкъ, або иншу зробила шкоду, на то родичѣ говорятъ, що дитина цѣкава и знає дбати о себе.

Петро. Часами мати, щобъ скорше доню за мужъ выдати, уживає до того всѣхъ способѣвъ. Зъ ѣтси вечерницѣ и досвѣтки, зъ ѣтси музыки, забавы и пѣтики, котрѣ звычайно кѣнчатся розпустою. Чижь мало бачимо того власными очима?

Якимъ. Мама пестить доню, на все позваляє, тѣшится, що за нею хлопцѣ вѣтсь, приберає гордовиту доню; сама чортови спродає ѣи душу, сама веде ѣю на лиху дорогу.

Петро. Або батьки говорятъ, що не мають серця покарати дитины неслухнявой.

„Ударивбымъ — каже не одинъ — та болить сердце“; а сердце не буде болѣти, якъ колись дитину побачить за життя шибеникомъ, а по смерті въ огню вѣчнѣмъ?

Якимъ. А перше всего, єсть обовязкомъ родичей учити свої дѣти примѣромъ. Якъ може дитина бути добра, наколи въ дома бачить лишь образу божу? Якъ може шанувати родичей, якъ тоті не шанують себе самихъ? Якъ може шанувати чужу власнѣсть, якъ мама мастить неразъ краджені бараболѣ краденою солониною, або и сама посилає дѣти на чужій огорождъ, чуже поле? Якъ можуть такі дѣти дбати за молитву, наколи родичѣ ихъ, мѣсто молитвою почитати Бога, почитають проклинами, сваркою, бійкою, обмовами, безчестными спѣвами и бесѣдами чорта?

Петро. Свята правда! Які родичѣ, такі и дѣти. Що то поможе словомъ картати якъ житє власне учить дитину що иншого!

Якимъ. Тожь говорили Отець духовный и о тѣмъ, що святі родичѣ майже всегда мають святі дѣти. И такъ родина св. Василя Великого, єго отець, мати и цѣла рѣдня, всѣ були святыми. Свята Катарина Сеньєвська, понеже була дочкою

св. Бригітты, жіючи по примѣру матери, зѣстала такожъ святою. Св. Генрикъ, цѣсарь, бувъ святымъ, бо бувъ сыномъ св. Стефана, короля угорского. Св. Людвику, король французскій, бувъ сыномъ святоблिवои королевой Альбы. Честна тота матѣрь говорила неразъ до сына своего: „Сыну, волѣлабъ я тебе бачити скорше на марахъ неживого, якъ щобысь мавъ въ грѣхъ тяжкій попасти.

Петро. Кобы то такъ всѣ родичѣ жили и наводили дѣти свои на добро! На жаль, не естъ оно такъ. Отецъ, мати навчають дѣти словомъ, а псують примѣромъ.

Якимъ. Пригадуеся менѣ байка о тѣмъ, якъ то старый ракъ, видячи, що дѣти его лѣзуть позадъ себе, ставъ на нихъ сварити, чому не лѣзуть на передъ.

— Ей татуню — ѡтказали раченята — подивѣтсѣ. якъ вы самѣ лазите. Лѣзьте вы на передъ, а мы вже полѣземо за вами!

— Але ось и пора менѣ до дому. Нѣчка иде, а мому Ивасеви мушу провести молитву вечѣрну. Не дармо выслухавъ я нынѣ науки о обовязкахъ родичей. Треба не лишень слухати слова Божого, но и творити его.

Петро. Дякуймо Якиме Богови, що родичѣ нашѣ дбали о насъ, учили словомъ, заохочували, неразъ и покарали, а все таки и найбѣльше учили примѣромъ. Робѣмъ и мы такъ само! А забудьте на святий вечѣръ заглянути до мене, читавѣмъ въ газетѣ, що въ книжочцѣ миссійноѣ будуть двѣ новѣ, дуже хорошѣ коляды; заспѣваемо, навчимо дѣтей, та прославимо славне и свѣтле Рождество Христове.

Для старыхъ и молодыхъ.

Многѣ знаютъ много, а самыхъ себе не знаютъ. (Св. Вернардъ.)

Ничъ певнѣйшого для смертельного чоловѣка якъ смерть, а ничъ найнепевнѣйшого, надъ годину смерти; якжежь можешъ такъ жити, щобысь боявся смерти? (Св. Вернардъ)

Истинне щастье есть ласка Божя, котра до насъ прѣйде и вселится въ насъ. (Св. Августинъ.)

Господь Богъ нѣколи не опускае и безъ своей особлившой помочи не оставляетъ того, котрый тое дѣлае и ту службу исповнае, до котрой его Господь Богъ приготовивъ и завѣзавъ. (Св. Василій Великій.)

Прошу васъ братья! нехай ся каждый сповѣдае съ грѣхѣвъ своихъ, доки есть на тѣмъ свѣтѣ, доки сповѣдь его може бути принятою, доки задосить учиненье и розрѣшенье священника есть Богу милымъ. (Св. Кипріянь.)

Кѣлько разѣвъ согрѣшите, не чекайте довго, ажъ смерть прійде, ажъ раны перегниють, но сейчасъ черезъ щирю сповѣдь старайтесь о лѣкарство для себе, бо не ма спасенія, если гнѣвъ божій перепрошенный не буде. (Св. Елигій.)

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІИ
РЕДАКТОРЪ ИСЛАНИКА "
ЛАПШИНЪ Л. ВЕРЕЖАНЫ.

Позваляе ся печатати.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Содержанье.

З. 1. В ками Тюръ (стар.); Ообрѣдѣхъ; Зар-
ваница; Воскр. доколѣ Таира; Муте (когда
Найбаша и пѣхъ в св. соборѣ; Моминѣ.

З. 2. Инокъ сина; В. Елена; Церковь
в Рибнѣ; Младшій се кавѣ дѣла;
Найбаша. пѣхъ в св. соборѣ; Паша дѣлѣ.
Моминѣ в заглавнѣйшѣмъ мѣстѣ и тѣхъ
мѣстѣхъ; Дѣлѣ стар. и мѣст.

З. 3. С. П. Преддѣлѣ; В. Рафаилъ; Мо-
нахи. в Монѣхъ; Крестоу Воскрес (когда)
Иудейскіе споры Провѣдѣхъ; Моминѣ в св.
Ст. Моминѣ; Дѣлѣ стар. и мѣст.

З. 4. Акаѣстѣ; В. София; Моминѣ св.
Иоанна в Тирѣфавѣ; Марія Мавѣяна;
Знаменѣ и мѣст св. Крестоу; Тѣхъ за мѣ-
сто; Не Крестоу на св. Крестоу; Три
мѣста. Дѣлѣ стар. и мѣст.

З. 5. Моминѣ; О церк. Тѣхъ сауѣдѣхъ;
В. Еванѣлиѣ; "Паша аки... "Шанѣ и тѣ
мѣстахъ; Провѣдѣхъ Тѣхъ; Дѣлѣ стар. и мѣст.

З. 6. Даринномъ мѣздѣ (сѣмѣ) Димеан
на св. Крещенію; Св. Анна; Наврунне св. Павла;
Зи Конида вѣра добра?; Одемъ новелъ
на св. Крестіи; Породованне епископ.; Мо.
мѣнѣ до св. Анны. Дѣлѣ сѣмѣ. и мон.

З. 7. Книжѣ церковни; О збонахъ; Церковь
вѣ Породованне; Преображ. Винодѣ; Терпѣніи;
Отвѣдѣнне сѣмѣ; Пѣснь: О мѣнѣ Т. до сѣмѣ Твоего;
Мѣтѣнѣ иронѣтѣ;

З. 8. Книжѣ мѣрафани до кеда (сѣмѣ);
Всѣмѣнѣ бѣтѣи; Св. Юліаніи; Монахѣ.
вѣ Крестіиновѣ; Про дѣрво св. Крестіи;
Омѣхѣ Сѣмѣ Дѣлѣ ионѣнѣ нѣмѣнѣ портѣнѣ;
Дѣлѣ сѣмѣ. и мон.

З. 9. Пѣснь Крестіиновѣ мѣнѣ. (сѣмѣ); Димѣанѣ;
Св. Анны сѣмѣ Вѣнѣнѣ; О Крестіи. иронѣтѣи;
Вѣнѣ и Кара; Дѣлѣ дѣрво; О мѣнѣ сѣмѣ
Книжѣнѣ; Дѣлѣ сѣмѣ. и мон.

Г: 10. Тѣснѣ въ Анисеа храмъ; О хресті.
прѣбывающъ; Монахи. въ Тугранъ; Мевинновъ
ахъ въ гробу; Тѣснѣмъ же сего, прѣидетъ
къ. мнѣ; Тѣснѣ похороны; Надъ могилою
Оубо мнѣ мнѣ хотѣла; Робато мнѣ, въ
оубо; Дѣлѣ сего. и мнѣ.

Г: 11. Всѣмъ Тѣснѣ (мнѣ); Св. Ан.
Анофій; О хресті. прѣбывающъ; Надъ моги.
лою; Монахи. въ Тѣснѣмъ; Робато
мнѣ въ Тѣснѣ; Тѣснѣмъ; оубо, въ
прѣидетъ сего?; Дѣлѣ сего. и мнѣ.

Г: 12. Христосъ прѣбывающъ! О ескае Ан.
мнѣ мнѣ; Ковѣта. Въ Тѣснѣ; О ескае
прѣбывающъ; Надъ могилою; Св. Вѣтръ;
Ковѣта. На мнѣ гробу; Св. Ал. Оубо; Робато
мнѣ въ Тѣснѣ; Дѣлѣ сего. и мнѣ.

(Образъ на обложкѣ ст. 2.)

Кресты и ноты:

Палео Сокн (Гродно)

Удесн дром цоватнх.

Мрн понаебн

Проватнх Тохе (Кривея цловн) 5.

Одес понаебн на Кривея

Тертаве Свайн. 7

Он ватнхн свнх. 7.

Пале и Капа (London) 8

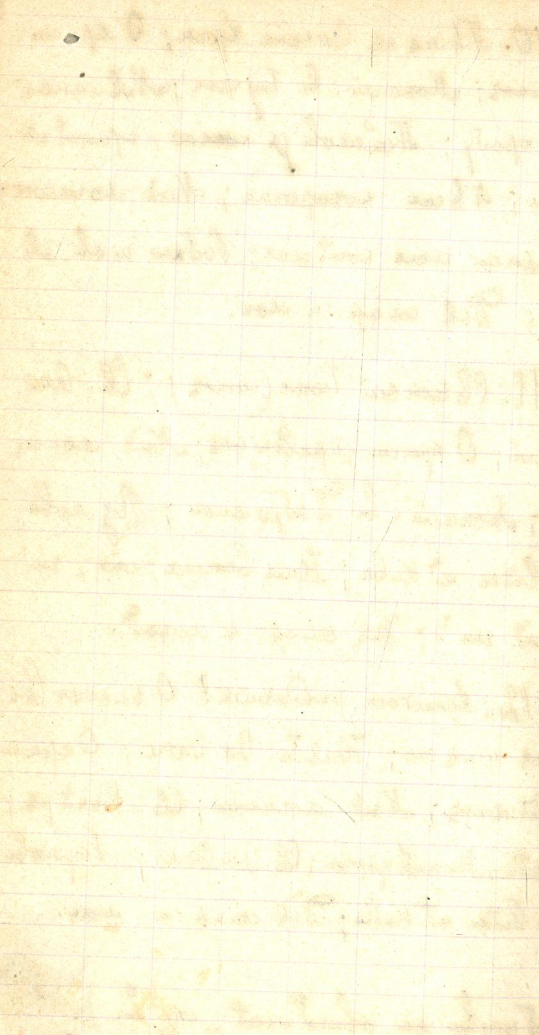
ДБТ горнн 8.

Кривея оф до зроду 10

Палео ралн ел одес

Кривея воннх (Гродно) 11.

КАЛЕНДАРЬ „ПОСЛАННИКА“

на рѣкъ 1894. вже выпечатанный и мѣститъ кромѣ части календарской, точного устава и части інформаційной, слѣдующе:

I. Стихи: Рѣкъ 1894; До гѣръ; До згоды; Покаянье (зъ усть народа); Наша вѣра; Молитва инокинѣ; Пѣдъ крестомъ; Сила молитвы; До рѣдныхъ нивъ; Двѣ пѣсни матери.

II. Часть релігійно - поучающа: Св. Іоаннѣ Златоустый (съ образкомъ); Димитріева субота; Рускѣ Служебницѣ; Где-що зъ житя о. Боска.

III. Часть: повѣсти и оповѣданя: Свята вечера; Зъ давной бувальщины; Зъ чужихъ, далекихъ краѣвъ; Шмула Дерешкѣра и село Дрантигузы; Не жартуй съ сердцемъ, комедія въ 1 актѣ.

IV. Часть забавна: Пригода Ивана Великого; Гѣрькѣ смѣхъ и сумна правда; Загадки нового гатунку; Фрашки и небылицѣ; Смѣхъ и правда.

V. Часть: Всячина господарска; Инсераты.

Само вже содержанье говоритъ про вартѣсть сего календаря. Цѣна 35 кр. вразѣ съ пересылкою почтовою. Кто бере 10 примѣрникѣвъ, получитъ одинѣ даромъ. Просимо о численнѣй замовленя пѣдъ адресою: Редакція „Посланника“, Лапшинѣ, п. Бережаны.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ "Посланика"
и "Календаря и календаря"
въ Лашинъ дота ВЕРЕЖАВЪ.

Handwritten text in a cursive script, likely a signature or a set of initials, written in dark ink. The text is oriented diagonally across the page.

37209

Ж-6004

ИЗДАТЕЛЬСТВО Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочекъ миссійныхъ“

въ Ланшинъ и. Бережаны.

КНИЖОЧКА

МИССИИНА

Выходитъ каждый мѣсяцъ.

Издатель саянъ Л. Джулыньскій

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочекъ миссійныхъ“

въ Ланшинъ и. Бережаны.

1893.

БЕРЕЖАНЫ.

Зъ друкарнѣ А. Цѣхоцкого.

1893.